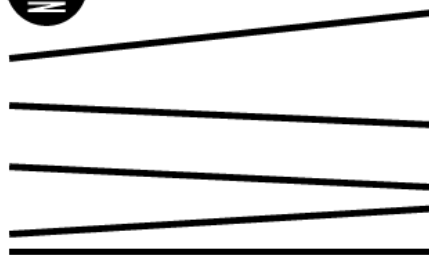

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Winther, Christian.

Titel | Title:

Brogede Blade : Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1865

Fysiske størrelse | Physical extent:

vi, 353 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1952-9-14/8

54-86

Brøgede Blade.

Digte

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag

1865.

x

1. ...
 2. ...
 3. ...
 4. ...
 5. ...
 6. ...
 7. ...
 8. ...
 9. ...
 10. ...
 11. ...
 12. ...
 13. ...
 14. ...
 15. ...
 16. ...
 17. ...
 18. ...
 19. ...
 20. ...
 21. ...
 22. ...
 23. ...
 24. ...
 25. ...
 26. ...
 27. ...
 28. ...
 29. ...
 30. ...
 31. ...
 32. ...
 33. ...
 34. ...
 35. ...
 36. ...
 37. ...
 38. ...
 39. ...
 40. ...
 41. ...
 42. ...
 43. ...
 44. ...
 45. ...
 46. ...
 47. ...
 48. ...
 49. ...
 50. ...
 51. ...
 52. ...
 53. ...
 54. ...
 55. ...
 56. ...
 57. ...
 58. ...
 59. ...
 60. ...
 61. ...
 62. ...
 63. ...
 64. ...
 65. ...
 66. ...
 67. ...
 68. ...
 69. ...
 70. ...
 71. ...
 72. ...
 73. ...
 74. ...
 75. ...
 76. ...
 77. ...
 78. ...
 79. ...
 80. ...
 81. ...
 82. ...
 83. ...
 84. ...
 85. ...
 86. ...
 87. ...
 88. ...
 89. ...
 90. ...
 91. ...
 92. ...
 93. ...
 94. ...
 95. ...
 96. ...
 97. ...
 98. ...
 99. ...
 100. ...

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

I n d h o l d.

Til Lær.	Side
Med Joh. Ewalds Portrait	3.
Gjengangeren	5.
Bøn til det nye Aar	6.
Med et Teppe	10.
Tilbageblik	12.
Lægedom	14.
Taksigelse	15.
Blomsterne tale	17.
Med en Almanak	19.
Med Dantes Digt	20.
En Fløitespiller	21.
I Skumringen	25.
I Sommeren	27.

	Side
Silsen	29.
Klynk og Klage	31.

Blandede Digte.

I Rom 1854	37.
Til mig selv	45.
Den grønne Bog	48.
Med en Pen	49.
De to Kilder	51.
Stjernen	52.
Med Wessels Digte	54.
Under Kong Frederik den Syvendes Portrait . . .	55.
Til Ludvig Bødtcher	56.
Fra Ludvig Bødtcher	57.
Den drømmende Pan	59.
Tak for Sidst, til Carl Ploug	63.
Hjemmee. Rom 1855	65.
En Beiler	68.
Til en Kilde	71.
I Mai 1861	73.
Haab	76.
Beroligelse	78.

	Side
Opfordring. Til E. Bloug	79.
Mit Hjem	81.
Sangfuglen paa Dhlenschlägers Grav	82.
Falste Barsler	83.
Skuffelse	88.
Melkepigen	91.
Stovfruens Latter	95.
En Kammerjunker	100.
Til en sørgende Veninde	102.
Til en vis Mand. 1—5	105.
Til en Sanger	109.
En fornuftig Samtale	110.
Til Erato	111.
Det Danske	112.
David og Goliath	113.
Biskop Absalon	114.
Det danske Rigsvaaben	115.
Den tappre Landsoldat	116.
Til Kvinden	117.
Danmarks gode Aand	118.
Den sidste paa Skandsen	119.
Et indre Syn	121.

	Side
Til en dansk Dreng	123.
Den tydske Marine	123.
Til en ung dansk Pige	124.
Henrik Pingel	126.
En Udvandrer	128.
Taksigelse for en Gulegave	130.
Fra to Huusvenner til Fruen	132.
 Verner. Et Digt i syv Romanzer	 135.
 Genrebilleder	 175.
 Nislaus Juleaften	 289.
 Anmærkninger	 353.

T i l E n .

Med Johannes Ewalds Portrait.

Et Billed af en Sanger stor
Dig Julefesten bringer,
Fuldt gjennem Danmarks Skjaldechor
Endnu hans Strænge klinger.

Du, som har Dre for en Sang
Og for al Skjønhed Die,
Som følger kjætt en Tanke's Gang
I Dybet og det Høie;

Som har en Sjæl saa varm og øm,
Der frit sig lader vugge
I andre Hjerters søde Drøm,
Af andre Hjerters Sukke;

Du i hans Afsyn læse vil,
Hvad dunkelt der staaer skrevet,
Og i din Tanke lægge til,
Hvad han har lidt og levet.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Det Væld, der strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Dines Mørke,
Og frydes ved hans sømme Sind.
Og ved hans Tankes Styrke.

Du mindes vil, at naar i Qvad
Mod Himlen gif hans Stræben,
En Himlens Genius der sad
Uhyrlig ham paa Læben.

Beemodig vil Du mindes, hvor
Med smerteblandet Glæde
Han sang, og at sin Blomsterflor
I Graad han maatte væde.

Men har Du nydt den Rigdoms Frugt,
Hiin Sangers Træf mon gjemme,
Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
Til den, Du har herhjemme.

Gjengangeren.

(Med Aarestrups Digte.)

Du frygter, troer jeg, ikke den Gjenganger,
Der kommer for at smykke Julefesten;
Du aabner dine Arme glad mod Gæsten,
Og siger: „Alf, vor kjære, tabte Sanger!“

Han er et Bæld af Vid, af Tanke svanger,
Og er han end forboven, kaad forresten,
Og støder stundom Degnen ja selv Præsten, —
Bort frie Sind en Dæmper ei forlanger.

End Ingen har ham seet! Du er den Første,
Der quæges skal af disse hede Druer,
Jeg vilde, Du ei længe skulde tørste.

Alt, hvad jeg har og faaer af Skjönt og Herligt,
Er dit. Jeg veed, Du Alt imødeskuer
Med Tanken klar og sund, med Hjertet kjærligt.

Bøn til det nye Aar.

Den Gamle har nu lagt sig
 Til Evigheden ned;
 Den Unge reist og strakt sig
 Og kommer alt paa Gled;
 Om han vil krybe, dandse
 Med Torne eller Krandsse,
 Det endnu Ingen veed.

End vil han det ei sige,
 Men jeg er lige glad;
 Fem laer jeg være lige,
 Mens saa vi følges ad.
 Jeg vil dog nogenlunde
 See til, hvad han vil unde
 Mig i mit Kruus og Fad.

Hans Fædre, som gif heden,
 Var brave nok saavidt;

Imens jeg gif hernelen,
 Forkjæled de mig tidt.
 At stadigt de forærte,
 Hvad Hjertet helst begærte,
 Maa jeg bekjende frit.

Hvis i den Unges Die
 Jeg kunde skue ind,
 Og hvis jeg kunde høre
 Hans Villie efter min,
 Forstod jeg rigtigt Sproget,
 Saa vidste jeg nok Noget
 At lægge ham paa Sind.

Hver Nat og Dag, der lide,
 Er jo hans Mandedrag,
 Derfor jeg ved hans Side
 Mig holder Nat og Dag;
 Ved hvert et Fjed hans Dre
 Et Hjertesuk maa høre,
 Der bærer frem min Sag:

„Du unge Mar! hør efter,
 Mærk ret, hvad jeg faaer sagt,
 Der er jo tusind Kræfter
 Til Raadighed dig lagt;
 Du kunde, hvis Du vilde,

Mig trøste ved din milde
 Vidunderlige Magt.

Læg dine Nætters Hvile
 Sød om min Hustrus Barn,
 Lad Dagens Stjerne smile
 Til hende stærk og varm;
 Gjør hendes Veie lette,
 Lad Intet hende trætte
 Og volde Bee og Harm.

Lad Rosens Rinder rødme
 Og møde hendes Mund,
 Rog alle Frugters Sødme
 For hende, frisk og sund,
 At hun — hav det i Minde! —
 Husvælske maa finde
 Paa hvert et Bægers Bund.

Hvert Træ, som med sin Skygge
 Omhvælver hendes Gang,
 En venlig Løvsal bygge
 Med Duft og Fuglesang;
 Lad ingen Snoge hvisle,
 Kun muntre Rilder risle, —
 Og gjør ei Stien trang.

Lad Vindens Vinge lufte
Saa blidt som i en Drøm,
Lad alle Blomster dufte
En kraftig Sundhedsstrøm;
Kort sagt, brug dine Evner,
Og hvorsomhelst hun stævner,
Vær kjærlig, mild og søm.

Und hende Mod og Styrke,
At hun kan bære let,
Forjag al Sorgens Mørke, —
Saa handler Du just ret!
Da skal jeg nok ad Aare
Dig synge ved din Baare
Den yndigste Sonet!"

Med et Teppe.

Sov i Mattens Favn saa sødt,
 Hvil med Fred i Søvnens Arme,
 Og lad dette Teppe varme
 Dine Fødder luunt og blødt!

See, en sælsom Trolldomsmagt
 Har i disse uldne Traade
 Hemmeligt og kjærligt baade
 Fred og Ro og Vindring lagt.

Naar Du hviler under det,
 Gode Aander dig befkjærme,
 Intet tør dit Sind sig nærme,
 Som er skummelt eller slet;

Ingen Storm og ingen Sky,
 Intet hvad dit Hjerte saarer,
 Intet Suf og ingen Taarer, —
 Alt det Tunge vil bortflye.

Kun den rene, klare Sol
Skal Du see, Dig glade Tænker
Dvæge, som fra Blomsterranker
Duft af Rose og Viol! —

Åh, men det er kun en Drøm?
Ønsker er det fra mit Hjerte,
Som i Livets Fryd og Smerte
Ligner en Dig viet Strøm!

Alt, hvad der er let og frit,
Alt det venlige og milde
Strømme skal, som fra en Kilde,
Fra mit Hjerte hen til dit.

Tilbageblik.

Nu har jeg da saa mange Gange
 Dybt i den kolde Vinters Skjød
 Omflaget Dig med mine Sange,
 Som Bien om en Kløver sød.

Mens Tanken altid er den samme
 Og aldrig den kan blive træt,
 Er Vingerne dog næsten lamme,
 Saa Flugten ei kan være net.

Det er saa drøveligt et Skue,
 Naar en forældet Boltigeur
 Vil siirligt svinge sig i Bue,
 Men staaer paa Pletten stiv og tør.

Før som en Bæk fra Fjeldets Side,
 Som fra en Buestræng en Piil,
 Brød Sangens Toner stærke, blide
 Sig Vei til Taarer og til Smil,

Tilgiv, at nu saa langsomt, stille
Den gaaer sin Vandring til dit Bryst!
En Sangfugl mister jo sin Trille
Og Fjederpragt, naar det er Høst.

Er Sangens Vingeslag da lamme,
Saa Flugten ei kan blive net,
Er Hjertets Slag for Dig de samme,
Og det kan aldrig vorde træt!

L æ g e d o m.

Man sætter Rosenstokken hen i Kulde,
 Den døier Ondt, saalænge Vintren varer,
 Men netop derved den sin Kraft bevarer,
 I Vaaren faaer den Knopper mere fulde.

Og derfor var det ogsaa jo, du skulde
 Dig tumle mellem Havets Bølgeskarer,
 Og høre Stormens vildeste Fanfarer,
 For blomstrende at komme hjem, Du Gulde!

Skjøndt nu det alt mod Vintrens Tider stunder,
 Skal dog mit Hjertes Trofasthed dig være
 En Vaar saa varm, mens Somrens Stjerne blunder.

Som Rosen skal dit Hjerte Blomster bære,
 Men Blomsten hedder Fred; — og mig Du under
 Et venligt Smil fra dine Dine kjære!

Taksigelse.

Jeg takker Dig for hver en Stund,
Naar Du med Nie og med Mund
Helbredede mit Hjerte,
Dg fik min Kummer lagt i Blund
Dg friede mig fra Smerte.

Jeg takker Dig for hver en Gang,
Du fik mig vakt til Liv og Sang
Dg tændt mig Lys i Tanken,
Saa jeg mig let fra Mørket svang
Med salig Hjertebanken.

Jeg takker Dig for hvert et Blik,
Som venligt mig imøde gif,
Liig Duft med Sommervinden,
Dg farved som en Lægedrif
Mig Glædens Blomst paa Kinden.

Jeg takker Dig for hvert et Fjed,
Du vandrede, mens jeg gik med
Og støttede med Armen
Din Arm, som Hjertet blusser ved,
Og fik min Deel af Barmen.

Jeg takker Dig for Alt i Alt,
For hvert et Solglimt, der mig kaldt
Haabfuldt som Morgenrøden;
Du har mig jo din Sanger kaldt,
Det bliver jeg til Døden.

Blomsterne tale.

Fra Vinterens Kulde
 Vi komme herind
 For yndigt, Du Gulde!
 Atqvæge dit Sind.

Vi kan ei Mirakler,
 Men Du er saa kjær
 At tage os Stafler
 Saadan, som vi er.

Vi kunne ei sjunge
 Som Fuglen i Lust,
 Vi bruge som Tunge
 Bort Smil og vor Duft.

Vi die, vi sanke
 Ved Moderens Bryst
 Saamangen sød Tanke
 Til Veemod og Lyst.

Og det kan ei feile,
Paa dustende Strøm
Kan Smerten henseile
En Stund som i Drøm.

Fra Vinterens Kulde
Vi vandred herind .
For yndigt, Du Hulde!
At gæge dit Sind.

Med en Almanak.

See her tre hundredfærtifem af Dage!
 De staae paa hvidt Papir med sorte Skrifter
 Og titte frem, som naar bag Skyens Rister
 De klare Stjerner henad Himlen drage.

Til deres Brødre see de skye tilbage
 Og ane deres eget Livs Bedrifter,
 Som end i Fremtids Taageølger, skifter,
 Mens Strid og Fred hinanden evigt jage.

For os skal de som Haabets Stjerner tindre,
 Der trofast lede os ad ukjendt Bane
 Og Smerten over Livets Mørke lindre.

De bæres for os som en hellig Fane,
 Der skjænker Mod, saa hver en Morgenhane
 Kan vække os til Freden i vort Indre.

Med Dantes Digt.

Igjennem Helveds Ild og Skjærsilds Flamme
 Til Paradiset's rene, svale Bolig
 Med Digteren Du vandre kan fortrolig,
 Mens hyggeligt Du sidder i dit Kammer.

Thi Enden seer man dog paa al den Sammer,
 Og naar man kjæmpet har mod Stormen trolig,
 Han fører til en Egn os, klar og rolig
 Som Vaarens Morgengry blandt Skovens Stammer.

Et Billed er det jo paa Livets Kampe,
 Som maa bestaaes til Seieren er vundet,
 Det nytter ei mod Braaden her at stampe.

Som han, har Himlen ogsaa mig forundet
 En kjærlig Haand, der har til Sjælens Lampe
 Den milde Olie gydt og Bægen tvundet.

Eros Fløitespiller.

(Efter en antik Gemme.)

Eilegnelse.

En lille Steen Du her modtage,
Et Blad kun af en svunden Flor,
Et Glimt fra Kunstens klare Dage,
Som har forvildet sig mod Nord.

Den har vist lange Veie vandret
Og lagt sin Sæd i mangt et Bryst,
Og spiret der, og uforandret
I Skjønhed seet hvergang en Høst.

Hvis Haand har baaret den som Snuyfke?
Hvem fik den første Gang til Pant
Paa Trost, Kjærlighed og Lykke?
Og Sandhed i Symbolet fandt.

Beemodigt drager den vort Die
Hen over tusind Slægters Nar.
For Tiden maa sig Livet bøie,
Men evigt Skjønheds Værk bestaaer.

Lad denne Draabe af de Gamles
Paa Skjønhed rige Tankeræld, —
Den skjønneste Tanke — lad den samles
Med sine Søstre i din Sjæl!

Gros den yndige Dreng,
 Med sine Fløiter for Læberne stod.
 Villieløs, bævende
 Psyche kom svævende,
 Løkket hen over den duftende Eng,
 Satte sig trygt ved hans Fod.

Nys laae hun fængslet i Svøb,
 Drømte kun dunkelt; men Baandene brast,
 Og i den smilende
 Baardag henilende
 Hørte hun Fløiternes Triller og Løb, —
 Henrykt hun slandsed sin Hast.

Dint var hans klingende Spil!
 Sødste Toner det var fra hans Bryst,
 Lusten opfyldende,
 Smigrende, tryllende;
 Sittrende sad hun og lyttede til, —
 Salig hensunket i Lyst.

Alt blev saa glimrende rigt, .
Solen blev blankere, Himlen saa blaa,
Rosen meer duftende,
Baarvinden lustende
Mildere; som i det yndigste Digt
Skabningens Skjønhed hun saae.

Ned fra Olympen et Tog
Daled, — en Skare, rødkindet og hvid.
Guldfagert loffede
Genier flokkede
Sig om den Drømmende og hende drog
Høit over Rum, over Tid.

Du, som den Jubel fik skabt,
Eros! Du himmelske! naadig og huld
Hold de sødtflingende,
Salighed bringende
Toner ved Liv, til hun Vingen har tabt
Og vorder atter til Muld!

I Skumringen.

Gaaer jeg ved din Side gennem Skoven,
 Sidder jeg hos Dig paa Strand ved Boven,
 Mens det Blaae sig hvælver huldt foroven; —

Vander jeg det Grønnes Duft i Strømme,
 Hører jeg mod Bredden Bølgen svømme,
 Af, som fordem vakte søde Drømme; —

Men det hele skønne Landskabsbilled
 Viser sig, skøndt klart i Livet stillet,
 For mit Blik forvirret og forvildet;

Af, da sniger Veemod fuld af Smerte,
 Fulgt af Bitterhed, sig i mit Hjerte,
 Thi jeg aner: slukt er Synets Rerte.

Kummerligt og mat jeg flytter Foden,
 Vengster mig for Stenen og for Roden,
 Stø, usikker stirrer jeg imod den.

Diet er ei meer en tro Veninde,
 Som mit Fjed lod sikkert Fæste finde, —
 Jeg med Vold maa holde Taaren inde.

Naar en Sommerfugl har mistet Bingen,
 Lænkenden som i Slaveringen
 Kryber den i Mulm og sees af Ingen.

Saadan jeg kun langsomt nu kan fravle,
 Dunkle Minder træge Tanker avle,
 Fylt er snart mit Regnskabs sorte Tavle.

Treven, liig et Lastdyr under Aaget,
 Bader, som i Dynd, jeg gjennem Sproget,
 Og min Tanke er saa dum og taaget.

Lever jeg, da veed jeg, Tiden kommer,
 Da jeg ikke meer kan see en Sommer
 Med dens grønne Skov, dens Rosenblommer;

Da jeg Solen ei kan see at gløde,
 Da mig Kunstens Bærter ere døde,
 Da mig intet venligt Blik kan møde.

Naar sig Alting da i Nat vil gjemme,
 Er dit Haandtryk og din kjære Stemme
 Snart det Eneste, jeg kan fornemme.

I Sommer.

Naar jeg kan see lidt Klart og Blaat,
 Og intet Slør for Himlen hænger,
 Jeg tænker strax: O, det er godt
 For Hende, som til Solskin trænger.

Og naar den lune Sommervind
 Sig lister frem og vexler, skifter,
 Jeg tænker: Nu om hendes Kind
 Den ogsaa rigtig venligt vifter.

Og hører jeg bag Lindens Blad
 En yndig, kjærlig Fuglestemme,
 Jeg tænker: Gid hun var saa glad,
 Og Intet havde at forglemme!

Og kan jeg i en natlig Stund
 Faae Dine paa din egen Stjerne,
 Jeg tænker: Det er den, som Hun
 Sin Tanke fæsted til saa gjerne!

Dg seer jeg Duggen mild og blød
Sig snige ned til Blomstens Hjerte,
Jeg tænker: Saadan Balsam sød,
O Gud! Du sende hendes Smerte!

Saa al Naturen gjør sin Pligt,
Den maa som Digtermønt mig gjælde;
Jeg selv er fattig nu paa Sligt, —
Kun mine Suf jeg kan ei tælle.

H i l s e n .

Med Strængelegen helst i lave Dale
 Jeg sad og lyttede til Rildervældet;
 Ei steeg til Ridderborgen jeg paa Fjeldet,
 Og stemte ei min Stræng i gyldne Sale.
 Jeg gik i Skole hos den stille Svale,
 Men Oruens Vingeslag med Skræk mig fælded;
 Jeg kom ei Taarepilen nær, men hælded
 Mit Dre glad til Bøgens friske Tale.
 For Byens Larm jeg Markens Stilhed bytted,
 Vaarlustens milde Strøm var min Castale,
 Og Skovens Guder mine Fjed beskytted.
 Du fulgte venligt med den jævne Vandring,
 Du mine Urter mig til Krandsse knytted, —
 Og heri har ei Tiden gjort Forandring.
 Det har jeg sagt Dig før? at ja, i Sange
 Og Ord vel altfor mange Gange.

I tunge, lette Vers, i korte, lange,
I Blomsterar, snart fyldige, snart svange.
Men — svier engang Vintrens Is og Binde,
Til Roden af, min lille Flor,
Saa ingen Blomster meer til Live groer,
Saa veed Du dog, Du min Veninde!
At dybest i mit Hjerte inde
Der lever altid Blomster, hvor Du boer!

Klynk og Klage.

Jeg laae i Foraarsstoven
Bed Stranden, paa den grønne Eng;
Dybt slumrende laae Boven,
De Fugle, troer jeg, var i Seng.
Der var saa thyst og stille
Det hørtes, naar Græshoppen sprang,
Og naar den grønne Bille
Med sine Vinger slog til Sang.

Min Tanke fløi saa fage,
At see de Dage, som hengik,
Men hurtigt kom tilbage
Den atter med nedslaget Blif;
De ligned ikke disse,
Jeg ligned ei mig selv engang,
Saa det blev mig det Visse,
At det var ude med min Sang.

At synke meer og mere,
 At blive gammel, sløv og graa,
 Det maa nu saadan være, —
 Skjøndt det er tungt at bære paa.
 Lidt efter lidt Maskinen
 Faaer hist og her en Brøst og Bræk,
 Og taaler man end Pinen,
 Er Hjertets Freidighed dog væk.

Knap kan jeg aande, sukke,
 En sandet Drk er liig mit Bryst;
 Jeg kan ei mere dukke
 Mig ned i Sangens friske Lyst;
 Ak, kunde jeg! — da skulde
 En yndig Vagt af Blomster staae
 I Flor om Dig, Du Hulde!
 Og hver en Sorg paa Flugten slaae!

Men ak! jeg kan jo ikke!
 Som den, der sov ved Elverhøi
 Og maatte Glemsel drikke,
 Saa Tanken ham af Sjælen fløi, —
 Saadan min Sjæl er øde,
 Og Kilden i min Barm er tør,
 Og alle Toner døde,
 Som strømmet fra min Læbe før.

Derfor tilgiv, at ringe
Er Strømmen nu af Sang og Ord,
At mine Strænge klinge
Kun mat i Tidens store Chor.
Omsonst jeg higer efter
At smedde noget Rigt og Smukt,
Min Hammer mangler Kræfter;
Men — Ejsens Ild er ikke slukt!

The following information was obtained from the records of the [redacted] Department of the Interior, Bureau of Land Management, regarding the [redacted] land grant.

[The remainder of the document contains several paragraphs of text that are heavily obscured by noise and artifacts, making them largely illegible.]

B l a n d e d e D i g t e .

4101 **E** ababnki **E**

I Rom 1854.

Jeg atter hende saae
 Den babylonske Sløie;
 End dækker hendes Bag
 De syv berømte Høie;
 Hen under hendes Skjørt,
 Hen over hendes Fod
 Sig vælter end med Dynd
 Den skidengule Flod.

Jeg kom i Kuld og Regn
 Og endnu Regnen rusker,
 Og Sydens Feber lumst
 Omkring mit Hjerte lusker;
 Til Pyramiden hist
 Jeg komme kan i Fart, —
 Men ellers Alting er
 Interessant og rart.

For ser, syv Aar omtrent
 Den gamle, frække Kvinde
 Leed af en svær Colik,
 Af altfor frie Vinde;
 Som i sin Ungdomstid
 Hun bar en Hue rød;
 Lombarder og Ladron
 Hun lokked til sit Skjød.

Kanoner støbte de
 Af hendes Tempelklokker;
 Da sneg sig Fatter væk
 Paa bare Hosesokker;
 Ondt fik hver Cardinal,
 Hver Biskop og Abbed
 I Maven, og forklædt
 De skyndte sig afsted.

Men før hun saae sig for,
 De tappre franske Tropper
 Fik lustet hendes Særk
 For liberale Lopper.
 End de naturlige
 Hun har i Overflod,
 Med Præster dele de
 Nu atter Folkets Blod.

Nu sfulmer Floden op
 Gjør Gaderne til Bugter;
 Af liflig Frugtbarhed
 Her overalt det lugter;
 Til Pyramiden hist
 Man komme kan i Fart, —
 Men ellers Alting er
 Interessant og rart.

Men Folket har det godt,
 Thi deres gode Pave
 Belsigner deres Sjæl,
 Om ei just deres Mave;
 Her vanke aldrig Kjød
 For dem, af Faar og Sviin;
 Fuldstab affkaffet er,
 Thi her er ingen Viin.

De brygge Noget nu
 Af Hyldebær og Andet,
 Der nok seer ud som Viin,
 Men smager reent forbandet;
 Til Hoe'det gaaer det ei,
 Gjør ikke Barmen varm;
 Men hvor det kommer hen,
 Det vækker stor Alarm.

Kun Præster derimod
 Den rene Viin mon drifke,
 Den sætter Fedt, saa den
 Bekommer dem vist ikke.
 Derfor det er saa klogt,
 At Romas Bondemand
 Nu faaer, som andet Fæ
 Kun Grønt og bare Vand.

Igjennem Corso end
 De lette Heste traske,
 Og Folket traver med,
 Men uden Slør og Maske;
 Hans Hellighed har reent
 Afskaffet denne Skik,
 Han unde vil sit Folk
 Et frit, uhildet Blik.

Paa patriotisk Sind
 Det her ei heller mangler;
 Jesuiter gaae omkring
 Saa listeligt og angler;
 De luge Klinten bort,
 De skille Buks fra Faar;
 De flippe dette, — hiin
 Til Slagterbænken gaaer.

Det er en Fryd at see,
 Hvor Alle ere glade,
 At fri Madonna blev
 For Evas gamle Skade;
 Fra hver en Prækestol
 Hun bliver gratuleert,
 Fordi hun dog tilsidst
 Saa vidt er advanceert.

Men her er hundefoldt,
 Jeg kan saa grant fornemme
 Den fule Febers Haand
 Fast om mit Hjerte flemme;
 Til Pyramiden hist
 Jeg komme kan i Fart, —
 Men ellers Alting er
 Interessant og rart!

Her prentes kun eet Blad;
 Men hvis jeg ret kan skjønne,
 Papa nok troer; hans Børn
 Bedst trives ved de grønne;
 Af Hjertebanken jo
 Han selv har meget lidt
 Ved uferstig Brug
 Af dette Sort paa Hvidt.

Hans Capucinerhær
 I Fred paa Torv og Gader
 Kan nu marchere op
 Med Skraal i lange Rader;
 De røre kan i Mag
 De Klokker Dag og Nat;
 Til Livvagt de jo har
 Den franske Landsoldat.

At ikke Dyden skal
 I Lusten tage Skade,
 Den vover sig ei ud
 At gaae paa Torv og Gade;
 I Nonnekloster
 Den her bag Laas og Muur
 Ret som en sjelden Fugl
 Er sat i Hæftebuur.

End findes overalt
 De tusind Ragerier,
 Hvorved nu Peer og Poul
 I Kunsten sig indvier;
 Med Blyant i sin Mund
 Og under Arm en Bog
 Den Britte gaaer og gloer
 Og bliver lige flog.

Ved spanske Trappe sees
 De lasede Modeller;
 En Tigger uden Been
 Der mangler ikke heller;
 Tritonen fløiter i
 Sit store Tudehorn,
 Sommaren synger Jah!
 Altsammen som tilforn.

End samles man i Dvæld
 I snavsede Caffeer;
 End tørre Mødrene
 For Vindvet deres Bleur;
 End vanter hist og her
 Et lille Dolkestød;
 End æde Kunstnerne
 I Julen deres Grød.

Og disse Kiddere
 Af Meislen og Paletten
 End sværme her omkring
 Med Raphaels = Baretten;
 Med Lionardist Haar,
 Med Buonarotist Skjæg,
 Med Rappen siirligt lagt
 I cinquecentiske Læg.

End deres megen Snak
Om Byens gamle Skrammel
Om Dret fusar mig
Og gjør mig ganske vammel.
Til Pyramiden hist
Man komme kan i Fart, —
Men ellers Alting er
Interessant og rart!

Til mig selv.

Er dit Kammer Dig et Hi,
 Hvor som Bjørn paa Lab Du suger?
 Mens fra Brystet dorst sig knuger
 Søvnens hæse Vitanie?
 Er det ude med din Flugt?
 Er din lette Vinge stækket?
 Har Dig Nattens Slør alt dækket?
 Er din Cithars Stræng alt knækket,
 Blectret opslidt og forbrugt?

Glemmer Du, at Du er ung?
 Hvi har Du saa længe tiet,
 Du, til evig Ungdom viet,
 Ligger her saa træg og tung?
 Hører ei de Timers Dands,
 Vækkes ei af døsig Hvile,
 Naar de let forbi Dig ile,
 Seer ei tusind Dine smile
 Til Dig fra Naturens Krands?

Vandrer Solen ei sin Gang
 Over Himlens lysblaae Bue?
 Blinker Elskovsstjernens Lue
 Ei til Nattergalens Sang?
 Grønnes ikke Skov og Krat?
 Straaler ei fra Rosens Grene
 Smil til Lilierne, de rene?
 Seiler ikke blant Selene
 Gjennem stille Sommernat?

Slaaer ei Lærken høit i Sky,
 Som har lært Dig før at synge?
 Duster ei Violers Klynge
 End bag Græsjet nok saa bly?
 Stormen, misted den sin Kraft?
 Bruiser ikke Havets Bølger?
 Baagne ei de Tankefølger,
 Som sig dybt i Barmen dølger,
 End ved Ranskens stærke Saft?

Du, der fordum gif saa let,
 Hvorfor træder Du saa varlig?
 Troer Du Veien mere farlig?
 Eller er Du mat og træt?
 Er Du alt saa flau og tam?
 Pjaltet næsten, myg som Sivet,
 Og af ingen Kjæfthed stivet? —

See, har Du ei Skam i Livet,
Bliver Livet Dig til Skam!

Blæs fra Dig den tunge Sky!
Om paa Kræfter end det kniber,
Naar Du rask dit Værktøi griber,
Baagne Kræfterne paany!
Vil Du blot, saa kan Du godt!
Skam Dig dog for en Ulykke!
Tag paa Døren hver en Nykke,
Reis Dig kjæft og spil et Stykke, —
Det er jo en Skam og Spot!

Lad dog, som Du var en Mand!
Hjertet op i Liv, min Bedste!
Frem med een af Gudens Heste,
Saa afsted saa flink, Du kan!
Annus Forsagtheds falske Speil!
Riv Dig ud af Dødens Snare,
Drik Begeistnings-Viin, den klare! —
Vig ei fast, naar Du kan fare
Freidigt frem for fulde Seil!

Den grønne Bog.

Til E. Hauch.

Motto. Hvor Musen ham saa sender hen
I Kunstens rige Land,
Han synger som en Ungersvend
Og tænker som en Mand.

Den grønne Bog er for mit Die
Liig Baarens friske, bløde Høie
Med Duft af Urter og af Træer,
Og seer jeg paa den rigtig nøie,
Staaer Alt i Ungdoms Rosensfjær.

Den grønne Bog mig er en Ranke,
Som, fuld af Druer søde, blanke,
Mig lokker hid til liflig Lyst;
Og tager jeg mig for at sanke,
En Fest de skabe i mit Bryst.

Den grønne Bog skal have hjemme
Her ved min Barm, at jeg kan glemme,
Hvad Tiden bringer Sygt og Tungt;
Jeg bader Hjertet i dens Stemme,
Saa det sig føler sundt og ungt!

Med en Pen.

(Til Walter Runeberg, da han reiste.)

Du trænger ei til Stav og Støtte,
Og derfor faaer Du ingen Stof;
Du har jo stærke Lemmer nok
Til Dig i Verden frem at flytte.

Du trænger ei til Lys og Lygte
At klare Veien for Din Fod;
Du har din Ungdoms rene Mod,
Hvad kan Du da i Matten frygte?

Du trænger ei til Glar og Riffert;
Alt Godt og Ret, alt Krumt og Ret
Dit Die dømmer skarpt og let, —
Dit Syn er klart, dit Blif er sikkert.

Hvad et Compas — det gad jeg vide, —
Dig skulde gavne paa din Bei;
Det Bedste — hvis jeg feiler ei —
Har Du i Brystets venstre Side.

Jeg derfor kun en Pen Dig skjænter;
Det er dog altid som et Baand,
At have Pennen strax ved Haand,
Naar man paa sine Venner tænker.

De to Kilder.

Langs Livets Bei to Kildervæld der rinder,
Det ene sødt, det andet bedst Du finder.

Vil Du med Sødt hver Stund din Læbe væde,
Da taber snart dets Sødme al sin Glæde.

Og faaer Du Bægret kun med Bedst isfjænket,
Er snart din Sjæl i Dødens Afgrund sænket.

Guds Blissdom dog har blandet begge Strømme,
Derfor til evigt Liv vi Kalken tømme.

Stjernen.

Lidt vælge vi med barnlig Lyst os gjerne
 Blandt Nattehimmels Hær en Yndlingsstjerne.

Den bliver os saa kjær; i høie Bolig
 Vi har i den en venlig, taus Fortrolig.

I Sorg og Fryd vi sende til den Blanke
 Vort Hjertes Suk, vor hemmeligste Tanke.

Naar vi af Dagens Larm og Brimmel trænges,
 Vi efter Nattens trygge Stilhed længes.

Da hver en Smerte, hvert et elsket Minde
 Vi til det fjerne, tause Vidne binde.

Naar Tvivlens Bølge vildt omkring os jager,
 Til Fred og Trøst dens Lys os opad drager.

Og naar vi her engang forlade Hjemmet,
Er i det nye Hjem vi heelt ei fremmed.

De mange Tankevenner, did vi sendte,
End leve der, og os ved Veien vente.

Bed Stjernens Fakkell, mens vi opad stige,
De lede os mod det Uendelige.

Med Wessels Digte.

(Til Carl Snoilsky.)

Han leved heelt, man skulde troe,
I Biddets Lyn, Forstandens Kjerte;
Men tidt hans Sjæl dog, naar han loe,
Sig vaanded dybt i Dval og Smerte.
Og det er Det, som Faa kun veed,
At tidt en Strøm af Bitterhed
Sig lønligt gjennem Stammen bugter,
Der bærer os de søde Frugter.
Pluk Frugten kun og lad dens Saft
Med lystig Ild og freidig Kraft
Dig gjennem alle Aarer drage
Og Diebliffets Sky forjage.

Under Kong Frederik d. 7des Portrait.

I Høisal og i fattig Braa opstillet
En Høusgud skal os være nu Dit Billed.
En evig Blomsterkrands vil Danmark flette
Omkring Dit elskte Navn, Du Folkets Kjære!
Og af Din Priis for Verden frem at bære,
Skal danske Harper aldrig worde trætte.

Til Ludvig Bødtcher.

Endnu dit Sind er let og glad
Som Lærken under Vaarens Himmel;
End faaer det jo sit friske Bad
I Phantasiens Blomsterdimmel.

Din Sang er liflig, klar og sød
Som Draaben, der bag Blomsterstøvet
Er gjemt i Liliens Somfrustkjød,
Før Rubens Flyver den har røvet.

O, lad den ikke veires hen
Og tabe sig i Tidens Taage;
O, slaa din Stræng og syng igjen,
Mens dine Genier end vaage.

Fra Ludvig Bødtker.

Mens Sneen dryssed sit kolde Bad,
 Og Himlen var mørk at skue,
 Faldt pludselig ned som et Rosenblad
 Dit yndige Digt i min Stue.

Og Harpen toned gjennem mit Sind,
 Meer sødt end jeg følte det længe,
 Men ogsaa Rødme farved min Kind,
 Jeg tænkte paa — Støv og paa Strænge.

Al Du! hvem din Musa blev evig huld,
 Hver dristig Bøn tør Du vove:
 Din Trostak hun lønner med alt sit Guld
 Og sine grønne Skove.

Men jeg, en utro, letsindig Svend,
 Hvad Gave vil min kunne sende, —
 Jeg tidt lod Maaneder, Nar gaae hen,
 Og tænkte aldrig paa hende.

Nu mangler mig fast en Sangers Mod,
Naar min Haand vil Harpen tage,
Dg dog var hun altid saa himmelsk god,
Dg tilgav, og vendte tilbage.

Dg dersom hun nu omsvæver mig
Dg er hos min Aand tilstede,
Da er det blot for at takke Dig
Dg for at volde Dig Glæde!

Ludu. Bødtker.

Den drømmende Pan.

(Efter en antik Gemme.)

Med Fløiten hængt i grønne Grene,
Og Staven henflængt ved sin Fod,
Han sidder der saa taus, alene,
Med Haand paa Kind, ved Træets Rod.

Dybt i hans Indre vist det drømmer,
Mens Sommervinden luun og øm
Omkring hans Dre sagte svømmer,
Som Melodien til hans Drøm.

Men stum er Fløiten hist paa Ranken,
En Verdens Rigdom i den boer,
Tidt fik den tolket Hjertets Banken
Langt mere klart end Tungens Ord.

Hans Bemod drømmer om den Skjønne,
Der flyede ham med lette Fjed,
Og som, forvandlet til det grønne
Sivror, stod bly ved Flodens Bred.

Da lytted han, mod Vandet høiet,
 Til Sivets Suf; han skar det af,
 Og fik sin Fløite sammensøiet,
 Og den hans Længsel Lindring gav.

Han i dens Toner sødt udaanded,
 Hvad stærkt sig rørte i hans Bryst,
 Naar det i Qual sig bittert vaanded,
 Naar høit det jublede med Lyst.

Den Ild som i hans Hjerte ulmed,
 Han blæste i det døde Siv,
 Og mens det huldt hans Smerte dulmed,
 Det skjænkede tusind Sange Liv;

Saa Jægeren i de dunkle Skove
 Og Hyrden paa den lyse Bang,
 Og Fiskeren paa blanke Bove
 Fik Tanke først til Spil og Sang.

Saa, han, den Gud for Alnaturen,
 Da Guder mod Giganter drog,
 Saa vældigt blæste Musling-Luren,
 At Rædsel Jordens Engle slog! —

Her drømmer han om hine Fester,
 Hvor han i skjønne Nymphers Flok
 Beruset sprang blandt glade Gjæster
 Med Vedbænd om sin brune Lok;

Hvor han begeistret og forboven,
 Mens høit han Tyrsusstaven svang,
 Med Bacchus rased gennem Skoven.
 Til Fløiters og Cymbalers Klang.

Han mindes mangen Skovens Datter,
 Der, druefrisk og luevarm,
 Med vilde Rys og kjælen Latter
 Ham krystet til sin fulde Barm. —

I Skovens Dyb, bag Løv og Grene
 Har han snart hist, snart her sin Bo,
 Hvor han vil drømme trygt alene, —
 En Helligdom for stille Ro.

Vee den forvovne Dødelige,
 Hvis Die saae den stærke Gud!
 Gaaer han ei brat til Nattens Rige,
 Saa slukkes Tankens Lys ham ud.

Kom ei i Høstens gyldne Dage
 Hans dunkle Helligdom for nær;
 En uforklarlig Rædsel jage
 Dig vil paa Flugt fra Skovens Træ'r.

Hvo med vanhellig Haand afflører
 Naturens kydske Løndoms Bud,
 Ei Himlens Magter meer tilhører,
 Vanvittig troer han selv sig Gud! —

End lever Pan; med Ungdomsvælde
Han virker end hver Høst og Vaar;
Ham har ei Tiden kunnet fælde, —
En Guddom tæller ingen Aar.

Tak for sidst, til Carl Ploug.

Selv seer jeg heelt klarligt, hvor lidt jeg er Mester,
 Jeg holder ei Bærksted, ei Svende jeg fæster,
 Men hjælper mig ene, med Næppe og Nød.
 Dog havde Du staaet hos mig, i mit Brød
 Og lært dine Haandgreb med Hammer og Fiil,
 Og gjort dine Prøver med Sværd og med Piil,
 Jeg havde Dig sikkert et Lærebrev skrevet,
 Som vilde til Hæder og Ære Dig blevet,
 Og jævnet Dig Veien, naar bort fra dit Hjem
 Du gav Dig paa Vandring og fægted Dig frem!
 Men selv er Du Mester i Stort og i Smaat,
 Selv holder Du Bærksted og holder det godt!
 Den kunstrige Hammer haandsfærdigt Du svinger
 Saa Slagene drøne og Gnisten den springer;
 Ved himmelske Luer i Hjertedybs Etsse
 Du Glavind mon gløde og hærde og hvæssse,
 Hvis Balge Du smykker med Løvværk og Billed,
 Saa klart det kan skues, at selv Du har villet!

De Pile, Du smedder med Egg og med Odd,
Som Bien forsynte med Honning og Braad,
Dem sender Du vidt over Land, over Stad,
Og lader dem tone som liflige Qvad,
Liig Daglærkens Qvidder, liig Hærfuglens Sange
De vække de slumrende Rjæmper paa Bange,
De libne hvert Hjerte saa døsig og sløvt,
Og aabne hvert Die forstokket og døvt;
De foere de Dumme med findrige Raad,
De spore de Feige til Manddom og Daad.
Ja, derfor med Skjel hver en Dannemand priser
Dig for dine kjække, fuldtonende Viser!
Din Sang har, som Malmet, jo Klangen og Bægten,
Den ligner jo ei min „blødagtige Smægten“.
Din prægtige Hilsen, dens mandige Stemme
Skal jeg og mit Hjerte ret aldrig forglemme!

Hjemvee.

(Rom, i Mai 1855.)

D Skov, hvor mine Drømme boer,
 Du Hav, som drukned tidt min Rummer,
 Du Hegn, som Dig saa lønligt snoer,
 Og skygged om min lette Slummer;
 Du lille Fugl, som qvik og bly
 Saae ned paa mig fra Bøgens Grene,
 Naar jeg i Hvidtjørnbussens Ly
 Mig følte lykkelig og ene;

I har mig dog vel ei forgjæet?
 Siig, vil I venligt mig modtage,
 Naar jeg, til Døden mat og træt,
 Til Eders Hjem tør atter drage?
 Siig, vil med samme Kjærlighed,
 Som før, I atter Kræfter give,
 At jeg kan glemme, hvad jeg led,
 Og vække mig min Sang til Live?

Thi den er død, og jeg er død,
 I dette gamle, skumle Tempel,
 Som smuldrer i sin Fortids Skjød
 Med Storheds halvudslidte Stempel.
 Den stakkels Slægt, som kryber om
 Paa sine Minders sjunkne Grave,
 Har skræmmet Sangen fra mig, som
 Et natligt Syn i Dødens Have.

I denne rene Luft min Sjæl
 Sig, som en Drm i Støvet, vrider,
 Og midt i Skjønheds rige Bæld
 Af Feberangst og Tørst den lider.
 Den friske yppige Natur,
 Huldt straalende med Frugt og Ranker,
 Har, som en fugtig Fængselsmuer,
 Indsnevret alle mine Tanker.

Ja, liig en fangen Trækfugl, der
 Med stækket Binge tam maa vandre
 Blandt Mennesker, med Længsel seer
 I Lusten svæve bort de Andre,
 Jeg lader Diet følge med
 Hver Sky, som over Himlen seiler,
 Og i mit Hjertes Bitterhed
 Forvrængt og styg sig Skjønhed speiler.

Men snart — Gud give det saasandt! —
Snart skal jeg staae paa Hjemmets Slette;
Da falder Lænken, som mig bandt,
Min Sjæl tør atter Vingen lette.
Jeg høre skal det stærke Hav
Tilraabe mig med mægtig Stemme;
Min Sang skal vaagne i sin Grav,
Jeg selv skal reise mig — og glemme!

En Beiler.

Hvad sagde saa din Fader,
 Allerkjæresten min,
 Saa faur og fiin!
 Hvad sagde saa din Fader
 Om Beileren din?

Han sagde: det er en fattig Hund,
 Hans Pengefriin har ingen Bund!
 Jeg svared: det intet skader,
 Naar kun han bliver min.

Hvad sagde din Moder kjære,
 Allerkjæresten min,
 Saa faur og fiin,
 Hvad sagde din Moder kjære
 Om Beileren din?

Hun sagde: det er en ringe Skjelm,
 Han fører hverken Skjold eller Hjelm!
 Jeg svared: han har nok af Ære,
 Naar han kun bliver min!

Hvad sagde saa din Amme,
 Allerkjæresten min,
 Saa faur og fiin!
 Hvad sagde saa din Amme
 Om Beileren din?

Hun sagde: han er altfor styg,
 Med skjæve Been og puflet Ryg!
 Jeg sagde: det er det Samme
 Naar kun han bliver min.

Hvad sagde saa din Broder,
 Allerkjæresten min,
 Saa faur og fiin!
 Hvad sagde saa din Broder
 Om Beileren din?

Han sagde: det er et topmaalt Fæ,
 Han kan ei skille Taarn fra Træ!
 Jeg svared: derpaa jeg boder,
 Naar først han bliver min.

Hvad sagde saa din Søster,
 Allerkjæresten min,
 Saa faur og fiin!
 Hvad sagde saa din Søster
 Om Beileren din?

Hun sagde: det er et farligt Skarn,
Han Fader er til mit lille Barn!
Jeg svared: den lumpne Kryster
Skal aldrig vorde min.

Til en Kilde.

Kislende Kilde! hvad tænker Du paa?
 Løftet af Himlens forræderiske Blaa
 Iler Du op af din Bugge,
 Springer Du frem af din hjemlige Braa,
 Af, for at synge og sukke!

Ukjendt og stille Du vandred og løb
 Dybt i det Dunkle, hvor Rødderne krøb,
 Mens af din Nektar de suged;
 Muldvarpen saae Du i fløielsblødt Svøb,
 Skatten og Dragen, som ruged.

Tusinde Dine vil følge din Bei,
 Solen og Maanen genere sig ei,
 Stjernerne titte fraoven;
 Ellen og Bøgen vil vogte paa Dig,
 Alle Smaablomster i Skoven.

Hør Du maa deres fløgtige Ord,
 Om Du er klar, om Du siirligt Dig snoer,
 Vil de forstaae og bedømme;
 Ane dog ei, hvad i Dybet Dig boer,
 Ei dine lifligste Drømme.

Lædske Du skal baade Brøndfars og Flæg,
 Rotten, der lister sig hid fra sin Væg,
 Skovmusen hist fra sin Hule,
 Soen, der kommer og dypper sit Skjæg,
 Adien sin slimede Mule.

Tanløst fuge de alle dit Væld,
 Drikke og gaae uden Tak og Farvel; —
 Dog maa Du bede Vorherre,
 At ei en Skjald med sin Vire i Dvæld
 Kommer, — da bliver det værre.

Rislende Kilde! Du haabe ei paa
 Atter din rolige Bugge at naae,
 Aldrig Du kommer tilbage!
 Glemselens Hav er vel bittert, — dog saa
 Hviler Du der og din Klage!

I Mai 1861.

Det er saa koldt, det er saa trist,
 Og Vintren knap er omme;
 Smaaablomster spørge her og hist,
 Om ogsaa de tør komme?
 Biolen atter vandred hjem
 Med Blade sønderrevne,
 Og Bøgens Dine titte frem
 Forsigtige og trevne.

Stylregnen mærker Gavl og Muur
 Med lange, vaade Runer,
 Og Nordenvinden streng og suur
 Trompeter og basuner.
 I Vaarens unge Mælkessjæg
 Der hænger frogne Tapper,
 Og Haglen spiller „Næst-til-Bæg“
 Med fine hvide Knapper.

Den spæde Fugl, som næppe tør
 Paa nøgne Grene hoppe,
 Sig lister til Fru Sommers Dør
 At see, om hun er oppe.
 Gran, hendes Portner, hvister Nei!
 Og med sit Hoved rokker;
 Den Stakkelflyver taus sin vei
 Med sine Sølvklokker.

Hun sover trygt, den Frue siin,
 Med Kinden paa sin Pude,
 Tæt svøber hun sig i sit Liin,
 Mens Stormen gaaer derude.
 Hun hører kun Sneeflokken slaae,
 Men ingen Fuglesange,
 Saa hun kan aldrig falde paa,
 At Klokken er saa mange. ●

O, sødeste Madame! Baagn op
 Og smyk Dig i dit Kammer
 Med Gyldenlax og Rosentnop,
 Kom ud og end vor Sammer!
 Vi staae i Flok paa Mark og Eng
 Forfrosne her og sningre;
 Vi kan knap røre Harpens Stræng
 Med vore valne Fingre.

Kom snart, saa skal Du bare see,
Du Dronning i det Grønne!
Hvor hvert et Blomsterbarn vil lee,
Som næppe nu kan skjønne.
Knap tindre dine Dine blaae,
Og dine Rinder gløde,
Før Jubelsang fra hver en Braa
Vil strømme Dig imøde.

Da vil Du bringe Lægedom
Til mangt et saaret Hjerte,
Sød Balsam til det ene, som
Jeg veed, har nok af Smerte.
O, gjorde Du dets Byrde let,
Og gav det Fred og Lise,
Jeg vilde aldrig blive træt
I Sangen Dig at prise!

H a a b.

Maaskee jeg dog, naar Svalen kommer,
 Endnu engang skal see en Sommer,
 Og under Bøgens Løvtag gaae,
 Og aande Blomsterdust i Strømme,
 Der vækker mine gamle Drømme,
 Dem Nattens Slør alt hviler paa.

Maaskee jeg dog, før Lyset svinder,
 Engang endnu mig Lindring finder
 I Havets kolde, friske Skjød,
 Hvis Bølger klare, stærke, vilde
 Har tidt gjort Hjertets Slag saa milde,
 Og Livets Malurt melkesød.

Maaskee dog, førend Dagen ender,
 Endnu mig Sanggudinden sender
 Et Smil, der tænder i mit Bryst
 En klar, en blomsterfarvet Lue,
 Mig selv, min egen søde Frue
 Og et Par andre Folk til Lyst.

Maaskee jeg dog, før Sol vil dale,
Endnu engang skal høre Tale
Om Danmark, løst af Tvivlens Baand,
Dg ikke længer see den Rhydske
Staae bleg af Rædsel for den tydske
Voldtagers frække, ublue Haand.

Men skeer det ei, saa vil jeg sige
Farvel til Dagens Lys og stige
Besindig ned til Flodens Rand,
Dg — siden jeg mig ei kan værgе, —
Mit sætte tvær i Charons Færge,
Dg tabe mig i Skyggers Land.

Beroligelse.

Der er ei nogen Glæde heel paa Jorden,
 En Sødme uden Bittert findes næppe,
 Man Tønden saaer og høster kun en Skjeppe,
 Og ingen Sommer saaer man uden Torden.

Gaaer Solen op, saa gaaer en Taage for den,
 Tidt for en Dyne gives kun et Teppe,
 Ved Siden af Vioen staaer en Skræppe, —
 Dog — dette Alt er sagtens i sin Orden.

Det kan vel tænkes, at vi stakkels Duffer
 Blev altfor frye, hvis ikke fra Olympen
 Der blev sat Bitterhed til Livets Sukker.

Zeus leer i Skjæget ad vort Gisp, vor Arhympen;
 Saa lad os lee med ham, at han kan kjende,
 Vi veed, det Hele dog engang saaer Ende.

(Teil G. Ploug.)

Har Ekhsamlere ei endnu forundt Dig en Stund til
Frit at drage dit Veir, tørre din Pande og Kind?
Nærmed sig ei din Ben, hiin qvindeflædte Apollon,
Uden Bue og Piil, kun med sin Lyra ved Haand?
Sendte han ei fra sin straalende Bogn Dig livsaligt
et Smil, som
Vakte Sangen, der sødt slumrer som Barn i
dit Bryst?

O, vend ikke dit Blik fra de hellige Glimt af hans
Gunst, men
Grib Secundet og stem Citharens Stræng og
dit Sinds.

Hvilen skjænter Dig Kraft, men os. dine sindrige
Drømme.

Dvæget Du iler paany kjæft til din strenge Bedrift!

Mit Hjem.

Du kjender vel det lille, skjønnne Land?
 Omkring dets Kyst sig snoer det salte Band,
 Luunt Bøgeskoven skygger, og fra Muld
 Sig Hvedearet skyder op som Guld.
 Du kjender det? o, der, kun der
 Kan Livets Sorg og Fryd mig vorde kjær!

Du kjender vel den lave, stille Bo?
 I Stuen er der Fred, i Kamret Ro.
 For Vindvet vifter Lindens brede Blad,
 Og Spurven quiddrer, Solen smiler glad.
 Du kjender den? o, der, kun der
 Jeg drømme kan og faae min Drøm saa kjær!

Du kjender vore Fædres gamle Sang,
 Saa rig paa stolte Minder, Sagn og Sang?
 Hvis Alvorsstemme vækker i mit Bryst
 En Længsels Smertes og en Beemods Lyst?
 Du kjender den? o, der, kun der
 Jeg føler mig paa Jord meest Himlen nær!

Sangfuglen ved Oehenschlägers Grav.

De lagde ham ved Vintertid i Graven;
 Men kjære Hænder fletted ømt af Blade
 En fyldig Krands, at smukt det skulde lade,
 Som var det Vaaren selv, der bragte Haven.

Men næppe aanded Mildhed over Haven,
 Saa kom en lille Fugl, een af de glade,
 I Krandsens tørre Løvværk tog den Stade
 Og sang: Min Nede? her just vil jeg lav'en.

I visne Løv jeg sidde vil og synge,
 Mens Skoven med de friske Knopper pranger;
 Jeg i hans søde Slummer vil indslynge

En Krands af Triller, klare Toneslanger,
 Liig Himlens Gloria, hiin Engleslynge,
 Der hisset jubler om den skønne Sanger.

Falske Varsler.

Jeg hviled sødt ved Alintens Bryst,
 Mens Dal og Kyst
 Laae slumrende og stille;
 Det dufted i den grønne Lund,
 Kun af og til fra Droglens Mund
 Der klang en sagte Trille.

Alvorligt Havets Die saae
 Op mod det Blaae,
 Alvorlig stirred Himlen;
 Blankt bæved Edderkoppens Net,
 Og Sommerfuglen boltred let
 Hen over Urtevrímlen.

Der var en Beemod i mit Sind,
 Ned ad min Kind
 Jeg følte Taaren vandre;
 Hvorfor den kom? jeg veed det ei,
 Den kom og gif sin stille Bei
 Kun som de mange andre.

Da aabned sig det grønne Bjerg,
 Ud steg en Dværg,
 Han venligt ad mig vinked.
 Taus fulgte jeg hans tause Kald,
 Ind skred jeg i den svale Hal,
 Hvor Kildens Aarer blinked.

Den Hal — jeg havde seet den før,
 Dens hvalte Dør;
 Den Tid var længst forsvundet.
 Fra hver en Braa kom Bjergets Møer
 Med Rosenkind, i hviden Slør
 Det blonde Haar opbundet.

De svævede omkring mig let
 Og bad mig ret
 Saa yndigt om at synge.
 Jeg sang; men det var ei den Røst,
 Som fordum vakte Liv og Lyst
 I deres muntre Klynge.

Den var saa nat, den var saa raa!
 Jeg ængstlig saae
 Dem hvissende sig samle:
 „Drag bort igjen! hvad vil Du her?
 Vi see det nu, Du gammel er,
 Men Du er ei den Gamle!“

Jeg ene stod og listed ned
 Til Havets Bred,
 I Bølgen jeg mig duffed.
 Og Dybets Piger kom i Flof
 Med fylbig Lænd, med brune Lof,
 De smiled, sang og sukked.

De loffed mig med fjærligt Navn,
 Men af min Favn
 Med Rædsel de sig droge:
 „Din Sang var Ild, nu er den Iis!“
 Og ud af deres Paradis
 Med Latter de mig jøge.

Jeg nærmed mig til Bondens Tag
 Den travle Dag,
 Da Hveden just blev bunden;
 Og Karl og Pige ventede paa,
 Min Sang, som fordum, skulde gaae
 Fra Hjertet og fra Munden.

Mens rast de deres Leer fleb,
 Jeg tog et Greb
 I Githrens Tonefrandse;
 De standsed undrende og saae,
 At ei, som før, jeg kunde saae
 De Piger til at dandse.

I Skov, hvor Fugle sov saa blidt,
 Før kunde tidt
 Min Sang til Sang dem vække;
 Jeg sang med stærkt bevæget Sind,
 Men dybere de slumred ind
 I Træ, i Bust og Hække.

Fortabt, forskudt, i Nød og Sorg
 Mod Slot og Borg
 Jeg hæved bly min Stemme;
 Man naadigt fra Balconen saae,
 Man vendte sig og lod mig gaae, —
 Der var jeg aldrig hjemme!

Jeg flygted ud fra Skov og Krat
 I dunkle Nat,
 Paa Heden ud, den vilde;
 Mig syntes, spodst og skadesroe
 Nu alle Himlens Stjerner loe,
 Som før mig var saa milde.

Da — vaagned jeg ved Bjergets Bryst,
 Og Dal og Ryst
 Huldt smiled mig imøde;
 Op sprang jeg i fortvivlet Mod,
 Jeg følte alt mit Hjerteblood
 I Harme vildt at gløde.

Men fast jeg stod paa Klintens Steen,
Min Arm, mit Been
Jeg strammed og jeg strakte;
Med knyttet Haand jeg slog mit Bryst,
Og prøved i en Sang min Røst,
Hvad end den kunde magte.

Det freidigt klang af Hjertensgrund
Fra Morgenstund
Til Aftensvalen silde;
Og alle Benner fandt jeg troe,
Ja, selv de søde Sjerner loe,
Men nu saa venligt milde.

Endnu er ei min Sjæl udtømt,
De var kun drømt,
De fæle Varselslyner.
Jeg trodser dem! frem Funken sprang,
Der end, som fordum mangen Gang,
Mit Hjerte gjennemlyner!

Skuffelse.

Mellem Aprikosens Grene
 Jeg titted ad Bindvet ind;
 Damen sad der alene
 Med Smil omkring sin Kind.

Hvad var der vel i Bogen,
 Som just hun læste ny?
 Jeg saae jo, hvor hun tog'en,
 Og gav den tusind Kys.

Men da jeg traadte dristigt
 Derind med lette Trin,
 Jeg saae, hun skjød den listigt
 Under sit Sytøi ind.

Aldrig kunde hun lære
 Tydsk, Engelsk eller Fransk;
 Det kunde ei Andet være,
 Bogen var altsaa dansk.

En streng Kritik i Smagen
 Er ei just hendes Sag;
 I Stegen, Rogen, Bagen
 Har hun en udsøgt Smag.

Hvem er det da hun hylder
 For Alvor eller Skjerts?
 Mon Frederik Paludan-Müller?
 Eller ogsaa Henrik Herz?

Hun kysker vel Hauchs Romanzer?
 Og deri gjør hun Ret.
 Eller Rhythmerne, der dandser
 Til Heibergs Lyra let?

Mon hun sit Hjerte qvæger
 I Ewalds Digter-Elv?
 Hos Rjæmpen Dehlenschläger?
 Eller — Guder! — hos mig selv?

Åh, hvor det kildred lønligt!
Jeg tænkte: „Det gaaer vel an!“
Og bad hende da saa bønligt
At hente mig et Glas Vand.

Hun gif, — og i det næste
Moment jeg Bogen tog.
Hvad var det saa, hun læste?
Fru Mangors Røgebog!

Melkepigen.

(En Anecdote.)

Hun var en lille, fattig Teen,
 Men rosenrød, hvid som en Lilie,
 Og rendte over Markens Lillie
 Paa to utroligt nette Been;
 De fine, bøielige Hænder
 Sig slutted til en fyldig Arm,
 Og Læben røbed purpurvarm
 En Rad af perlehvide Tænder.

Hun fra sin Huusbonds Bo hver Dag
 Til Byen bragte Mælk og Fløde,
 Og Alle hende kom imøde
 Med Venlighed og Velbehag;
 Thi, kom hun ind i Gadestimen,
 Hun som en lille, smidig Snog
 Sig snoede siirligt med sit Nag
 Paa Skuldren let igjennem Brimlen.

Naar hendes klare Stemme lød,
 Og man fik eet af hendes Blikke,
 Saa tvivled man aldeles ikke,
 At Melken jo var feed og sød;
 Saa solgte hun da væk for Fode
 Og tømte dagligt sine Kar;
 At købe Mælk hos hende var
 I Byen næsten blevet Mode.

I Klæder var hun flot og fin,
 Med hørød Bul, med Sølvkæde,
 Med Skjørtet blaat, med Baand saa brede,
 Med Perlesnor og Kniplingsliin;
 Med Sølvlaas hun sit Livbaand spændte;
 Men naar man saa sig tænkte om,
 Hvorfra dog al den Stads vel kom?
 Den Rigdomskilde Ingen kjendte.

Begribeligt det er og vist,
 At mangan Svend paa hende tænkte;
 Af Beilere hun fik en Mængde,
 Og tog en Lieutenant saa tilsidst.
 At han var een af de honette,
 Med Hjertet paa det rette Sted,
 Smæksfuldt af Mod og Kjærlighed,
 Det bør med Sandhed jeg berette.

Engang spadsered begge To
 Just paa den Bei, som hun saa ofte
 Bar vandret i sin Bondefoste,
 Da hun bar Mælk fra Bondens Bo.
 Nu gif i Fløil den unge Frue,
 Med Parasol, med Hat og Elør,
 Men af! ei nær saa fjøn, som før
 I Badmælskjørt og Liin og Hue.

Da kom de netop til et Sted,
 Hvor tæt ved Stien var en lille,
 Fuldtjpringende og vever Kilde,
 Som tidt hun havde hvilet ved.
 Den sendte sine Straaler klare
 Saa skjæft ud mellem Græs og Kvist,
 Som var den sig en Sag bevidst,
 Den havde Lyst at aabenbare.

Hun standsed, slap sin Herres Arm
 Og strakte ud sin Haand den lille,
 Begeistret mod den rige Kilde,
 Mens Kinden blussed rød og varm.
 Hun rørt paa Hjertet Haanden lagde,
 I Diet stod en Taare blank,
 Og mens den heed i Kilden sank,
 Med skjælmste Smil om Mund hun sagde:

„Du var min Ven, o, Kilde klar!
Jeg mindes vil i hele Livet,
Hvad mig din Gævmildhed har givet,
Du er mig evig dyrebar!
Du lod mig kaste Skjørt og Hue,
Som ved et yndigt Trylleespil
Din Rigdom har jo gjort mig til
En Lieutnants lyffelige Frue!“

Skovfruens Patter.

En stille Sommeraftenstund
 Ved Døren stod de Begge,
 Dmt paa hans Skulder vilde hun
 Sin trinde Arm just lægge.

Men Svenden ændsed, stum og mut
 Henover Rislen bøiet,
 Ei med et Blik den søde Glut,
 Som stirred ham i Diet.

Hun smiled: „drømmer Du igjen?
 Du er ei meer den Gamle!
 Hvor flyde dine Tanter hen?
 See til, Du kan dem samle!“

Op foer han, som han saae et Syn,
 Af sine Drømmes Dvale;
 Ud fra hans Dine skjød et Lyn
 Ved Pigebarnets Tale.

Hun sagde: „Du er ikke glad,
 Johan! Du er forandret;
 Af, under Bøgens dunkle Blad
 Har Du forlænge vandret!

Forlad den vilde Jægerfærd,
 Gi Kiflen meer Du røre!
 Bliv her hos os i Fred og Lær
 I Fred vor Ploug at kjøre.

Det er saa kjært og ingen Skam,
 Det kan Du jagtens vide,
 At røgte Oxie, Tyr og Lam
 Og stolten Hingst at ride.

Det er saa kjært og ingen Spot
 At sprede Sæd i Juren,
 Og binde Ferstengrenen godt
 Og Ranken op til Muren.

Det er saa kjært og ingen Spee,
 Ydmygt som Natviolen
 At see, hvor Havens Blomster lee
 Og takke Gud for Solen.

Det er en Fryd, en Glæde sød,
 En Jubel uden Rige
 Af Jordens Skjød at lokke Brød
 Til Fattigfolk og Rige.

Du har en Sorg, der er en Dval,
 Dit Hjerte for mig dølger.
 Det freidigt Du mig sige skal,
 Naar jeg paa Bei Dig følger!"

Han hende til sit Hjerte drog;
 Med sagte, ængstlig Stemme,
 Mens vildt i Brystet Blodet jog,
 Han hvisted: „Bliv her hjemme!"

Dit stille Hjem — forlad det ei,
 Paa mine Stier dunkle
 Jeg ene vandre maa min Bei,
 Mens Nattens Stjerner funkle.

Dit Sind det brænder roligt ned,
 Mildt som en Alterferte,
 Du ei af saadan Lue veed,
 Der raser i mit Hjerte.

Din Tanke er en stille Bæk,
 Nys født af Kildevældet;
 Min er en Elv, der vild af Skræk
 Sig vælter ned fra Fjeldet.

Din er jeg! — Hør mig — af, men Du
 Mit Ord, min Færd ei fatter!
 Skovfruen mægtigt lokker nu
 Mig med sin sære Latter.

Hun loffer mig, naar jeg paa Jagt
 I Skoven eensom dvæler,
 Hun med en sælsom, yndig Magt
 Min Sjæl, mit Hjerte stjæler.

Hver Sorg og Fryd, hver Qual og Lyst
 Alt — Alt jeg maa forglemme,
 Hvert Minde veirer fra mit Bryst
 Hiin underfulde Stemme.

En Løndom ligger i dens Klang —
 Mit Hjerte gjøs og brændte! —
 Den vækker Skræk og sødt en Trang,
 Som aldrig før jeg kjendte.

Beemodigt klinger den og blødt
 Med Smerte og med Varme,
 Den loffer sælsomt mig, som sødt
 To længselsfulde Arme.

Din er jeg — af, men dog afsted
 Jeg styrte maa i Fare,
 Jeg skue maa den Herlighed,
 Som hun kan aabenbare!“ —

Taus Begge ned mod Jorden saae, —
 Da ud fra Skoven atter
 Til deres Dren monne naae
 Den søde, kjælnæ Latter.

Han gyste: „Else! hører Du,
 Hvor det fra Skoven flinger?
 Saa smerteligt som Dødens Gru,
 Saa blidt som Svanevinger!“

Han rev sig løs, han Riflen smed,
 Med høit oprakte Hænder,
 Som jaget, gjennem Øyden ned
 Han ind i Skoven render.

Den blege Pige mæled ei,
 Men Tanken kjæft var givet:
 „Jeg maa ham søge paa hans Bei,
 Med ham er Døden Livet!“

Om Haaret svøbte hun et Liin,
 Og med sit Hjertes Styrke
 Hun ilede med lette Trin
 Og svandt i Skovens Mørke.

Bed Morgengry man fandt ham død
 Og Bondens væene Datter,
 Mens i det Fjerne haanligt lød
 Skovfruens kjælnes Latter.

En Kammerjunker.

Seel mageligt i Morgendragt
Han havde sig i Vindvet lagt,
Dg nød den friske, aarle Lust
I Pagt med en Havanas Duft.
Da faldt der fra Bolverkets Rand
Ud i Kanalens grønne Vand
En fattig Dreng. Ved dette Syn
Var han paa Gaden som et Lyn;
Af Klæderne kom han saa brat,
Som vinked ham en Brudenat.
Han over Randen rask sig svang,
I stinkende Kanal han sprang,
Dg frelste ud af Dødens Garn
Med kraftig Haand det stakkels Barn.
Nu efter ædel Brug og Skik
Han Redningshæderstegnet fik.
Dg jeg har hørt, han tidt har sagt:
„Jeg har jo nok af alskens Pragt;

Min Titler, Stjerner, Kors og Vaand
Blev skjenket af en naadig Haand,
Men denne lille, ringe Mønt
Er dog min Dolmans bedste Bynt!"

Jeg troer, det var en Ridder med
Sit Hjerte paa det rette Sted.

Til en sørgende Veninde.

(18de August 1865.)

Det var Dage, lyse, glade,
Da jeg sendte Dig de Blade,
Straalende af Farver mange,
Klingende af muntre Sange.
Men paa Sangens Blomsterenge
Faldt mig Vintersnee alt længe,
Dg jeg føler svag min Tøne,
Naar mig Musen sætter Stævne.

O, Du veed vist, hvor jeg gjerne
Bilde tænde Fredens Stjerne,
Dg hvor gjerne, hvis jeg kunde,
Faae din Smerte til at blunde
Dybt ved Harpens milde Toner,
Som en Midler, der forsoner
Tid med Livets bittre Trængsel
Dg forsøder selv vor Længsel.

Evtigt Livets Farve skifter:
 Snart os gennem Skyens Rister
 Smiler Solens glade Dje,
 Snart for Stormen maa sig høie
 Bore Blomster, som vi pleied,
 Og det Bedste, som vi eied,
 Veires hen, og dybt bedrøvet
 See vi det blandt Vinterstøvet.
 Af, da rinder Bemodstaaren!
 Men der er en Trøst i Vaaren,
 Som er lovet os hinsides,
 Og hvor Alt, hvad her maa lides,
 Som en Sæd, vi selv udsprede,
 Som en Fæst, vi selv beredte,
 Bliver regnet os tilgode
 Rigere, end vi formode.
 Er vor Smerte nok saa blodig,
 Naar vi bære den taalmodig,
 Vil der atter komme Dage,
 Som os bringe Fred tilbage,
 Og den tunge Sky, som ruger
 Paa vor Himmel nu og knuger
 Som en Tordenluft vort Hjerte
 Og os skjuler Solens Rerte,
 Skal engang, naar ret vi bede,
 Sig som Morgentaager sprede,

Skal fra Himlens Hvælving vige
Som en Sørgekappes Flige,
Og det Blaae, det vennehulde,
Dvægende og trøstefulde
Dig og os, som før, tilsmile
Og vort Hjerte bringe Hvile, —
Hvile — thi det bør ei glemme!
For det Savn, som der har hjemme,
Netop sødest Lindring findes
Bed med Bemod ømt at minde!

Jeg, min Hustru, dine Venner,
Hilsen og Lykønskning sender
Til din Husbond og de Andre,
Som Dig trofast nærmest vandre,
Og for hvem Du her i Livet
Er det Bedste, Gud har givet!

Til en vis Mand.

1.

Hvor stolte Fjeld, granfronede, sig taarne,
Hvor Søer blinke, brede Strømme bruse,
Fra Sund til Nordcap er to Folk tilhuse
Med Dverges Vid, med Kraft som Jettebaarne.

Af Nornerne til Stordaad blev de kaarne;
I Harpens Strænge de Bedrifter suse,
Der dybt, som Egebarkens Ar sig kruse,
Med Runer staae i Tidens Table skaarne.

De smedde Heltesværd til eget Belte,
De sprænge Fjeld og slaae i Lænker Strømmen,
At som en Træl den Møllens Hjul maa vælte,

Som knuse Malmet og som Jernet valse;
Men stolte selv de kneise under Tømmen, —
De var fra Arildstid jo haarde Halse.

2.

Den stærke Haand, som Du har lagt paa Roret,
 Forstaaer ei blot med Kraft at styre Skuden
 Igjennem Bølgens Døn og Stormens Tuden,
 Og frelse, hvad der ellers var forloret.

Til Skjønheds Idræt har Du ogsaa svoret,
 Du er en elsket Søn af Sangerguden,
 Til Brages ædle Fest er Du indbuden,
 Og klart din Stemme klang i Skjaldechoret.

Naar da din Krones Guld mit Døie blænder,
 Og tvinger dybt mod Jord mit Blik ærbødigt,
 Og Foden ofte sky tilbagevender;

Jeg aner dog, jeg ængstes ei har nødigt,
 Naar Harpens Sølvstræng i dine Hænder
 Jeg seer, og Sølvet der saa reent, fuldblødt.

3.

Du sidder selv saa tryk bag dine Fjelde,
 Med tvende Spiir og paa to høie Stole,
 Og soler Dig i tvende Kroners Sole,
 Med Foden fast paa tvende Stammers Bælde.

Men see! din gode Nabo vil man fælde.
 Han forhen sprang og kneised som en Fole,

Nu ei han lappe kan sin vendte Kjole,
 Ei sine Buxer — med Respect at melde.

Den tydske Mikkel render ham paa Døren;
 Istedetfor at feie for sin egen,
 Han vil saa gjerne feie for Hr. Søren.

Dog let forgif hans Appetit til Stegen,
 Hvis Du os hjalp at ringe for hans Dren,
 Og barst Du i hans Regning slog ham Stregen.

4.

Man længe pusled fiint ved vore Skoder,
 Nu høres Tydens stærke Krobeen brække.
 Men for at dette kan i Haand ham knække,
 Lidt Staal fra dine Fjelde bedst os baader.

Til let at løse os af disse Baader
 Behøves intet Beeraab Dig at vække;
 Du selv paa Sværdet frit tør Haanden lægge,
 Og spørg saa hverken Riddre eller Raader!

Et Blink fra Dig og Mulmet vil forjages,
 Bort Hjerte lettes for al Bee og Baande,
 Og over Danmarks Sletter vil det dages.

Naar da i Fred vi Friheds Lustning aande,
 Skal til din Ære Harpen atter tages,
 Og Brages ædle Kunst os gaae tilhaande.

5.

Dog nok af Qvad Du har i dine Dale,
 Du nærer selv en Sangersjæl i Brystet,
 Thi Harpens Guddom i sin Favn Dig krysted,
 Og Laurens Blade dine Lokker spale.

Men Saga med sin Griffel tro skal male
 Dit — Frelsens — Billed paa sit Skjold, naar
 trøstet
 Og gjenreist Danmark staaer, der, grusomt rystet,
 Gif din Staaltunge til sin Sag at tale.

Du smiler vel til disse Drømmerier?
 Af Du har Ret! — Først man til Hjælp Dig
 falder,
 Da Mornen alt til Undergang os vier.

Snart tydsk Fanhagel paa vor Slette falder,
 Navn, Frihed veires hen som tomme Skaller, —
 Da briste Hjerterne — og Sangen tier!

Til en Sanger.

Riv Strængen af din Lyra — den maa hvile —
Til Buestræng den bedre nu kan passe.
Gaa hen og smed af Plectret rigtig hvass
Fjerntrammende og vingelette Pile.

Mag Dig en Hjelm af Lyrens faste Rasse,
At som de Andre Du til Kamp kan ile.
Det er ei Tid at sukke nu og smile,
Du kan faae meget bedre Ting at passe.

Dog — trøster Du Dig til ved dine Toner
At hærde Hjertet hos vor lille Skare
Og kaste Skræk paa Tydskens Batailloner,

Saa syng! — Da har en Post Du at forsvare.
Det før er seet, at Sang kan ryste Throner
I Harmonie med Rifler og Kanoner.

En fornuftig Samtale.

Hvad vil I hos os? — „Slesvig vil vi have!“
 Troer I maaskee, vi alt er sat sub hasta?
 „Vi Slesvig have vil!“ — Den Ting staaer fast da,
 I vil os fælde? — „Slesvig vil vi have.“

Vi Benner har! — „Naar vi blot Slesvig have,
 Saa kald I kun paa Ulla og paa Asta,
 Vi Slesvig have vil, og dermed Basta!“
 Men I har Uret! — „Slesvig vil vi have!“

Tænk paa Tractater, Løfter, Documenter!
 „Vi Slesvig have vil, det kan vi stave
 Os til i vore Blade, hvor vi henter

Vor Adkomst og vor Ret!“ — Men hvad de prenter,
 Er Løgn og Løgn og atter Løgn, min Brave!
 „Det veed vi nok; men Slesvig vil vi have!“

Til Erato.

Hvad vil Du mig? Hvor kan Du troe det sømmer
 Sig nu at slaae saa bløde, kjælnø Strænge?
 At svæve sødt som Bien over Enge,
 Med Dvad som Lærkens, der paa Vethren svømmer?

Hvad vil Du her? Jeg troer forsand, Du drømmer.
 Har Du ei seet, Stormfhyerne sig trænge
 Tæt over os? Har Du ei seet, hvor længe
 I harmfuld Smerte hvert et Bryst sig ømmer?

Ved Skibbrud ei man synger over Skroget.
 Sæt Noder, Du! for Hornet og Trompeten,
 Ifald Du ellers troer, det hjælper Noget.

Lad nu din Lyre hænge sløv i Stumhed!
 For sidste Gang Du i min Haand har seet den,
 Hvis Danmark synker, knust ved Vold og Dumhed.

Det Danske.

Hør Tydsken i sit lede Sprog at prale
 Med al dets Skryden, Prusten, Hvislen, Snorken,
 Høittravende, langtfrævende som Storken,
 Indhildende sig selv i sin Dædale.

Hør saa vort Maal i Bøgens grønne Sale,
 Letflydende som paa en Viinmost Rorken,
 Som Sylen fiint og kraftigt dog som Forken,
 Som Lærken muntert, hygligt som en Svale.

Skal nu den skønne Mø da Boldtægt lide
 Og skjændes af en fæl, giftsvullen Slange,
 Der fræk i hendes Tomfrubuur vil glide?

Kan Riddersind meer ædel Dont forlange
 End kjækt for hendes Vres Krands at stride
 Med Staal og Stræng, med skarpe Stud og
 Sange?

David og Goliath.

Slyng, David, Stenen mod den store Praler;
 Du skal ei ræddes ved hans svære Lemmer;
 Den store Krop i indre Huulhed gemmer
 Kun grundig Løgn og affecterte Taler.

Du lille er, men Gud Du Dig befaler;
 Din muskelbrede Arm jeg seer, Du stemmer
 Med Kraft, og dine Fædres Ry ei glemmer,
 Naar Timen slaaer og Kampens Hane galer.

Stol paa Dig selv! vent ei paa de Philistre
 I Øst og Vest, der rose sig af Magten, —
 De bide ei, skjøndt de sig tee saa bistre.

Smil trygt, hvor lumst end Kjæmpens Dine gnistre,
 Din Ket, din Arm, din Gud — see, det
 er Pagten!
 Jeg gad nok see paa den, der tør foragte'n,

Men Arel Bisp, der førte lige mægtig
 Sin Krumstav og sit Sværd, lod sig ei blænde
 Af Frygt for Splidens vilde Blus at tænde;
 Fast var hans Villie, hans Tale vægtig:

„Saa let, som nys han med Thyringen gjorde.
„Det tages kun med Hærskjold og Staalhandske!“
— Det var en Mand, som vilde og som turde!

Det danske Rigsvaaben.

Vor Himmel fortner brat; jeg kan vel tænke,
 Det er de store vilde Fugles Skare,
 Der hist fra Syd igjennem Lusten fare
 Og ved vort Grændsefjæl sig hjemligt bænke.

De Orne to med Fætter og med Frænke,
 Med Høg og Grib og andre Udyr svare,
 Dplægge lumste Raad om, til en Snare
 For Lovens Fod at smedde paa en Rænke.

Bag Gjerdet Løven staaer ved mørkeblaae Søer;
 Den viser Tænder, hvæsser sine Kløer,
 Dens Dine lue som to klare Rerter.

Den hytter sig vel nok, den gode Løve!
 Som før, den ogsaa nu vil staae sin Prøve,
 Omværnet, som den er, af stærke Hjerter.

Den tappre Landsoldat.

De kalde Dig for „Fens“; jeg vil Dig kalde
Vor stærke Folkestammes gode Kjerne.
Dø er den liflig sød; nu maa den gjerne
Ret galdebedst for Thydens Tunge falde.

Du stred for Land, for smukke Piger alle;
Dit Hædersnavn alt straalet som en Stjerne;
End dine Hurraraab i Tidens Fjerne
Med Gru for mangen Thydsters Dren gjalde!

Guds Engle være med Dig hist paa Skandsen;
I Haabets Glæde staae mig de glade Dage,
Da jeg igjen skal see dit ædle Hoved,

Naar atter vi med Sang og Vreskrandsen
I Fredens milde Favn Dig kan modtage
Og takke Dig for, hvad Du led og voved!

Til Kvinden.

Lagt seent til Ro, Du alt ved Morgenrøden
 Med Naalen syeler eller Strikkepinde
 Og lader Traaden og den uldne Tvinde
 I Haanden glide let og ufortrøden.

Din Iver røber sig ved Kindens Gløden.
 Vel er Du kjæk; men medens Timer svinde,
 Af Tanker snoer sig dog i Hjertet inde
 En Kjede tidt, hvis sidste Led er — Døden.

Sørg ei for Den, der ædel og forvoven
 For Vren sig i Farens Malstrøm sænkte;
 Du veed, den er det bedste Træ i Skoven.

O, lad ei Sorgen komme meer tilorde!
 Huff paa, det Første som de Kjække gjorde,
 Var jo, at Sorgens Bro i Lust de sprængte.

Danmarks gode Aand.

Ei længer sidder Holger som en Drømmer
 Ved Steenbord hist i Kronborgs Kasematter.
 Op slaaer han Diet, Haanden Skjæget glatter,
 Guldhornet griber han og rast det tømmer:

„Hvad nu? Mig tykkes fjernt, hvor Eidren strømmer,
 „At høre Bulder, Døn og Rampraab atter?
 „Vil Tydsken beile frækt til Dig, min Datter!
 „Og ei som det en ærlig Mand sig sømmer?

„Saa maa jeg med! Drag frem min gode Ganger!
 „Mod Himlen op jeg Dannebrog vil hæve,
 „Hvor Dysten vildest staaer og Veien trang er.

„Mit hvassse Blik skal ham til Regnskab kræve;
 „Thi hvis det Ublu han af os forlanger,
 „Han føle bør igjen min haarde Næve!“

Den Sidste paa Skandsen.

Paa Bolden hist saa kjæf og fast
 Han blev, mens alle Andre
 Paa Flugten maatte vandre
 I Skræk og vild, fortvilet Hast.

Han blev, mens hver en Skare foer
 I Kulde og Nød og Sammer,
 Omspændt af Farens Flamme,
 Og fjæled sig i Øst og Nord;

Mens Hærens Høvding Forspring fik
 Og sad i Mag saa rolig
 Bag Skjermbrædt i sin Bolig.
 Og componeerte flet Musik;

Han blev der, da den grumme Flod
 Fra Syden strømmed over;
 Han ændsed ei dens Bover,
 Han agted ei sit Liv og Blod!

Nu gaaer han her med Kuro for Mund
Hos Fruen og sin Herre;
Thi, Dannemænd! desværre
Bekjendes-maa — det var en Hund.

Et indre Syn.

Han gif og kunde ikke sove
 Den ældste Seer i vort Land, —
 Hvo har vel seet saa dybt som han
 I Verdenslivets dunkle Bove?

Han vandred rastløs i sin Stue,
 Som thngede en Verdens Haand
 Den mægtige, den stærke Aand,
 Der ellers aldrig lod sig kue.

Han gif som Elskeren urolig,
 Der ængstes for sit Hjertes Skat;
 Den Afgrund, som i Skjebnens Nat
 Han saae, ham tyktes fast utrolig.

„De gamle Guder svandt fra Jorden
 Og deres Navn er uden Magt,
 Kun deres Minde er en Pragt,
 Der med sit Glimmer smykker Norden.

Men Han, den Eneste, hvis Vælde
Med Himmel, Jord og Hav er Gæt,
Har han sig vendt fra Lysets Ret?
Vil han nu lade Mørket gjælde?"

Mens Tvivl og Anelse bekjæmped
Hinanden i hans Tankes Gang,
Som fjerne Tammerskrig det klang,
Af Haabets svage Suk kun dæmpet.

Da pludseligt han saae fremstige
Den hele Rædsel, uden Trøst,
Og Ordet trængtes af hans Bryst:
„I Nat forraades Danmarks Rige!"

Til en dansk Dreng.

Hengiv til Glæde, Dreng! Dig ganske,
Endnu er dine Smil jo danske,
Endnu din Mund er reen og kydst, —
Snart tør Du græde kun paa Tydst!

Den tyske Marine.

Som Gergesenske Sviin fik Lyst
At springe fra den steile Ryst,
Saa foer i Tydsten Fanden løs,
Nu absolut han vil tilføes.

Til en ung dansk Pige.

Du unge Datter af vort Nord!
Hør en bedaget Sangers Ord:

Lær ikke Tydsk, lær ikke Fransk,
Tal kun det rette, brede Dansk.

Plant ikke Rose og Viol,
Plant i dit Belte en Pistol.

Du sørger for vort ædle Land?
Du ønsker fast, Du var en Mand?

Din Sorg Du bedst i Blund kan dylse
Bed Knaldet af en riflet Bøsse.

Beed Du ei nok, af blanken Staal
Man smedder ei blot Sax og Naal?

Nei, Klinger, Du! med Ddd og Wegg —
Grib Kaarden da, fast Naalen væk!

Hvi skulde Du ei kunne svinge
Med færdig Haand den hvasse Klinge?

Har ei dit Hjertes bittre Harm
Gjort Armen stærk, som Rinden varm?

Hvad Du da vover, skal Du vinde,
Liig Saragosas stolte Qvinde.

Dit Hjerte kan ei Tydsk, ei Fransk,
Det taler bredt og ærligt Dansk.

Brug Bly og Staal som Hjertets Tolk,
Og tal med Fynd for Land og Folk!

Henrik Pingel.

Magtens Herre! Klar mit Blik:
Hvorfor skulde han da falde?
Han, den Stolteste blandt Alle,
Drikke Dødens bittre Drik?

Ikke skal jeg vove paa
Frækt med Dig at gaae i Rette
Om dit Viisdomsraad; men dette
Kan mit Hjerte ei forstaae.

Her at vaandes gjør ei Skam,
Og det smerter dybt tilviise,
Naar jeg seer hans Navn blandt disse
Tusind andre Offerlam.

Paa hvis Alter mon de faldt
For Granater og for Bomber,
Disse ædle Hefatomber,
Som med Gru vi have talt?

Hver for sig kan være god
Af de tappre danske Døde,
Som for Intet maatte bløde, —
Mig dog piner meest hans Blod.

Og mit Hjerte hamrer vildt,
Spændt paa Harmens Pinebænte,
Naar forbittret jeg maa tænke:
„Hvi blev al den Rigdom spildt?“

Swøbt i Dødens skumle Flor,
Denne trodsig kjække Pande
Maatte bøie sig og vande
Med sit Blod den tabte Jord! —

O, lykkelig er Du, Ven!
Tomme staae Dig Smertens Skaaler,
Klart din Vres Stjerne straaler! —
Men vor Vre — hvor er den?

En Udvandrer.

Hvor der leves uden Ære,
 Er ei længer godt at være.
 Glemmende, hvad jeg forliste,
 Vil jeg pakke nu min Kiste;
 Jeg vil sætte mig paa Skibet
 Med dets Flag, trefarvestribet.
 Fjernt fra disse Sorgens Lande
 Søge Hjem paa andre Strande.
 Jeg vil tie med min Klage,
 Ikke see mig meer tilbage;
 Jeg vil tørre mine Kinder,
 Jeg vil drufne mine Minder, —
 Over Havets mørke Bølge
 Skal mig Intet — Intet følge.
 Ingen skal faae Lov at spørge,
 Hvorfor mine Dine sørge;
 Skinsyg vil mit Navn jeg skjule
 I mit Hjertes tause Hule;
 Hvilke mine Fædre vare,
 Skal min Mund ei aabenbare;

Ei skal for mit Land, det døde,
 Blusels Brændemærke gløde
 Paa min Pande, naar jeg maatte
 Nævne, hvad vi selv forraadte.
 Den har Vren tabt, som ikke
 Modigt opgav Stump og Stikke
 For den reen og heel at bære
 Hen, hvor han skal boe og være,
 Enten det saa er i sjerne
 Lande under fremmed Stjerne,
 Eller trende Aen under
 Jorden, hvor han evigt blunder.

Hvor der leves uden Vre,
 Er ei længer godt at være.
 Derfor skyder som en Glente
 Fremad jeg med Vinger spændte,
 Fremad som den bange Due,
 Fremad som en Lynilds Due,
 Som en Svale piler hjemad,
 Som i Eventyret fremad,
 Lyset for mig, — Mørket bag mig —
 Fremtid! i din Favn modtag mig!

Taksigelse for en Julegave.

Gaaer jeg i Skov ved Vaarens Tid,
 Og Dagen ret er luun og blid,
 Mig svæver huldt imøde
 En Strøm af Duft fra Urt og Blad,
 Naar vaagnende i Duggens Bad
 Af Solens Rys de gløde.

Den trænger sig til Hjertet ind
 Og vækker i mit stille Sind
 Hensvundne Tiders Billed,
 Og mangt et Minde, som laae gjemt
 I Sjælens Dyb, og næsten glemt,
 Staaer klart for Diet stillet. —

Den Gave, som ved Vintertid
 En venlig Haand mig sendte hid,
 Den eied Vaarens Aræster;
 Den vakte af min Tankes Skjul
 Et Minde fra min Barndoms Juul,
 Og tusind fulgte efter.

En Trolldom, ja! — men god og from,
 Som den fra Deres Hænder kom,
 Jeg lod den trøstigt virke:
 Jeg saae den stille Præstegaard,
 Hvor Barndoms Mindeblomster staaer,
 Jeg saae den gamle Kirke.

Dg for mit indre Syn gif frem
 En velkjendt Billedfreds af dem,
 Som vandred bort til Freden,
 Dg blandt dem alle Hun, som bar
 Mig ved sit Hjerte, og som var
 Min gode Aand hernelen.

Bær takket da for dette Syn,
 Der foer mig som et Tankelyn
 Til Sjælens Dyb fraoven;
 Det Alt fra Deres Gave kom,
 Der eied samme Kræfter, som
 Baarblomsterne i Skoven!

Til Deres Huusbond og til Dem
 En venlig Hilsen sendes frem
 Fra mig og fra min Frue,
 Dg varme Ønsker følge med
 For en livsalig Frøyd og Fred
 Om Deres Arnes Lue!

Fra to Huusvenner til Fruen.

Mylord, med en Flaske Eau de lavande.

See, Trost i mit Hjerte boer,
 Og hvis min Tunge kunde tale
 Saa klart og ærligt som min Hale,
 Jeg sagde det med rene Ord.

Naar stundom da jeg løber bort,
 At føle mig som fri og Herre,
 Og glemmer næsten Dig, desværre!
 Saa varer det dog meget kort.

Thi mindes jeg den kjære Haand,
 Som hver en Morgen Brød mig rækker,
 Da synes mig, at det mig trækker,
 Som med et stærkt, usynligt Baand.

At tugtes er jo ganske sundt;
 Men naar Du slaaer mig, kan jeg sige
 Aldeles som hiin lille Pige:
 „Tak, Søde! det gjør ikke ondt!“

Du mægter ikke haardt at slaae,
 Din Haand har kun til Kjærtegn Evne,
 Og dine Slag jeg føler jævne
 Som Klap mig over Pelsen gaae.

Man lader mig — det er en Skam! —
 En ringe Ting Dig her frembære,
 Jeg frygter næsten, det skal være
 Paa mig et bittert Epigram.

Mig rører ei det Stifleri!
 Naar bare Du, min Herskerinde!
 I mine Noder Dig vil finde,
 Saa finder jeg mig selv deri.

Dompapens Tak for Kønnebær.

Jeg takker Dig, Du Søde!
 Belsignet og kjær
 Du bragte mig de røde,
 De friske, vilde Bær;
 Du tænkte paa mig lille
 Forsørgede Kræ,
 Som her maa sidde stille
 Langt — langt fra Bust og Træ.

Med tørstigt Næb jeg nipped,
Og frydefuld og glad
Fra Bind til Bind jeg hvipped,
Hvor før jeg sorgfuld sad.
Da dæmred for mit Dje
Min milde Ungdomsdrøm,
Jeg fløi langs grønne Høie
I Luftens lune Strøm.

Jeg var som sødt beruset,
Og klart min Stemme klang,
Saa hele Snedkerhuset
Igjenslød af min Sang.
I Dvarter og i Dvinter
Sprang mine Toner, saa
Den norske Mand og Winther
De undredest derpaa.

Vel veed jeg, at dit Hjerte
Har ingen anden Id
End dulme Andres Smerte
Og gjøre Sorgen blid.
Men — at Du kunde bære
Min Sorg udi dit Bryst,
Det skal for evigt være
Min Tanke's bedste Lyst!

V e r n e r .

Et Digt i syv Romanzer.

1941

1941

1.

Ung Berner gaaer i grønne Lund,
 Med Falk paa Haand, med Horn og Hund
 Han har sin Hjertensglæde;
 Han sløiter med sin friske Mund
 For alle Fugle spæde.

Med Ferstenduun omkring sin Kind
 Han springer let som Slettens Hind, —
 Han veed jo ei af Sorgen,
 Og lige freidigt er hans Sind
 Hver Aften og hver Morgen.

I Borgefal, i Skoven hist
 Han sorgløs var som Fugl paa Kvist,
 Der pudser sine Fjedre;
 Hans Lyst var Frihed først og sidst, —
 Han kjendte intet Bedre.

Han spille Langleeg nok saa smukt,
 Saa Fugl og Dyr, der var i Flugt,
 De standsede i Rhynde;
 Men for hans Stemme var der luft,
 Han kunde ikke synge.

Og der, hvor Sang og Spil og Dands
 Fik samlet ret en yndig Krands,
 En broget Jomfruskare,
 Der gik han fast fra Bid og Sands
 Og bad sig Gud bevare.

Han kun forstod de sømme Blik,
 Som fra hans Moders Dine gik,
 Af hendes Ans alene
 Hans Læber Purpurfarve fik, —
 De kjærlige, de rene.

Vel saae han mangen Jomfru sød,
 Som, naar han kom, blev bleeg, blev rød,
 Med Smil om Mund og Dine;
 Men aned ei, hvad Sligt betød, —
 Han tog det ei saa nøie.

Medlidende Kjærminden saae
 Paa ham med sine Dine blaae,
 Og tænkte: „Det er Skade!
 Han lader mig og Rosen staae
 Med vore faure Blade!“

Den vevre Stær, den vidste nok,
 Hvor kold han var som Steen og Stok,
 Og spydigt den sig gotted;
 Og Spurven i sin Qvindesflo
 Evindeligt ham spotted. —

Det led mod Nat og Solen var
 Indslumret, og alt Himlen bar
 Nymaanens krumme Stribe;
 Hen over Engen rendte snar
 Med Strig den lette Bibe.

Ung Berner vandred ene der,
 Hvor Stien lønligt snoer sig, nær
 To kratbegroete Høie;
 Da pludselig en sælsom Færd
 Sig stiller for hans Die.

En knæhøi Dverg det var, som med
 En spraglet Drm sig vandt og breed
 I grønne Græs ved Beien;
 Den sølle Pusling nær var ved
 At give tabt i Legen.

Snart laae han underst, snart han laae
 Paa Krybet, i sin Kofte graae
 Og stønnede og hvæste;
 Snart syntes Drmen opret staae,
 Mens giftig Damp den blæste.

Da skreg den Dverg fra Græssets Skjød:
 „Du Ungersvend saa frisk og rød!
 Frels mig af denne Qvide!
 Maaskee jeg hjælper Dig i Nød, —
 Det kan Du aldrig vide.

Der komme kan engang den Tid,
 Som er Dig haard og lidet blid,
 Da jeg Dig Trøst kan yde;
 Hvis til mit Ord Du vil slaae Lid,
 Det skal Dig ei fortryde.”

Ung Berner drog sin blanke Kniv,
 Han ændsede ei sit unge Liv,
 Og ei, hvad Dvergen loved;
 Som Toppen af et Blomstersiv
 Afhug han Ormens Hoved.

Den ringlede sin svaie Krop
 Paa Græsset hen med Sving og Hop
 I Edderblod det gule;
 Mens Dvergen med sin røde Top
 Rast smuttede i sin Hule.

Saa let i Sind ung Berner saae
 I Skoven ind, hvor Sletten laae
 Med Duggens Perler klare;
 Han anede ei, for Dør at staae
 En anden sælsom Fare.

Som der han stod i Mattens Sal,
Fra Høien lød i Tonesald
Indsmigrende med Blødhed:
„Dig meget Bittert times skal,
Men endnu mere Sødhed!

Dit Hjerte, dybt i Dvale lagt,
Til himmelsk Liv skal vorde vaft,
Din Tanke skal faae Vinge;
Din Stemme ved en ukjendt Magt
Dig Fryd og Frelse bringe!“

2.

See, Morgensolen stander paa Luur,
 Den stirrer ind i Fru Ingeborgs Buur,
 Og hvad den der faaer at skue,
 Det er saa deiligt! — man skulde troe,
 Den gav paa sin Vandring sig mere Ro
 Og fik mere Kraft i sin Lue.

Fru Ingeborg reder sit kulsorte Haar:
 „Er jeg ikke deilig som Sol og Vaar,
 Der parres med Jubel og Gammen?“
 Hun blotter for Speilet sin fulde Barm:
 „Er jeg ikke liflig og hvid og varm
 Som Lilier og Roser tilsammen?“

Hun sætter paa Bolster sin lille Fod:
 „Kan vel nogen Ungersvend have imod
 At træde i Dandsen med denne?“
 Hun lukker sine Dine, hun aabner dem brat:
 „Kan Stjernerne vel i en Sommernat
 Da sødere funkle og brænde?“

Hun kaster sig hen i sin Løibænts Skjød,
 Om nøgne Skuldre de Fletninger flød
 Og Taarerne paa hendes Kinder;
 Hun knytter sin Haand liig en Bold af Snee:
 „Han vil ikke høre, han vil ikke see, —
 Af, aldrig Lise jeg finder!

Min gamle Huusbond er lagt i Muld,
 Hans Død mig gav baade Guds og Guld,
 Men hvad kan alt dette mig baade?
 Han vil ikke høre, han vil ikke see,
 Han lader mig døe i min bittre Vee, —
 Af, hvem vil mig hjælpe og raade?

End er jeg ung og frisk og smuk,
 Mit Somfruhjerte saa fuldt af Suk,
 Af Anelser, Længsler og Drømme!“
 Det hvisted hun sagte, som til sig selv,
 Med Haand paa Brystet, hvor liig en Elv
 Ildblodet skjød sine Strømme.

Fru Ingeborg kalder paa Frøken Malin:
 „Dg hør Du, min Frøken! faur og fiin,
 Hift vandrer Hr. Berner i Lunde;
 Han lokker for Drossel, han lokker for Stær,
 Selv var han en Fugl, som nok var værd
 At lokke, ifald man kunde.

Drag paa dine Fødder de sølvspændte Skoe,
 Gaf ud i Lunden, — o, vær mig tro! —
 Og faae ham mit Lønbrev tilhænde.
 Og tal og siig ham — o, siig ham Alt!"
 Her taug hendes Stemme, af Smerten qvalt,
 Mod Bæggen hun monne sig vende.

Med Brevet i Haand den Frøken stod,
 Snart strømmed til Barmen alt hendes Blod,
 Og snart det blussed paa Kinden;
 Med hemmeligt Smil om den skjelmste Mund
 Hun ilede ned i den grønne Lund
 Saa let som Dunet for Vinden.

Fra Leiet Fru Ingeborg foer saa bleeg:
 „Hun smilte!“ hvisted hun sagte og steeg
 Ud Løngangen ned fra sin Stue.
 Ei Falken har Die saa skarpt og fiint
 Som Avinden, hvis Hjerte usaligt er piint
 Af Skinsygens Helvedeslue.

3.

Hun var saa ung og Foden let
 Og Diet blaat som Boven,
 Naar den en Sommermorgen ret
 Faaer Farvespil fraoven;
 Sødt smiled hendes friske Mund
 Imens hun iled gjennem Lund, —
 Og Ruk! sagde Gjøgen i Skoven.

Hvad hendes Hjerte tænkte paa,
 Stod malet klart paa Kinden;
 Det Brev hun rev i Stumper smaa
 Og spredte dem for Vinden.
 „Jeg træder helst den lige Vej;
 Vil han ei beile, saa vil jeg!“
 Og Ruk! sagde Gjøgen i Vinden.

„Jeg beiler ei med faure Ord,
 Jeg beiler ei med Klage;

Stilfærdig Rosenknuppen groer
 I Vaarens unge Dage.
 Ind i hans Hjertes Bo som bedst
 Jeg byder Kjærlighed til Gæst!"
 Og Ruk! sagde Gjøgen saa fage.

Ung Berner under Egen laae
 Paa Mossens bløde Flade;
 Der hørte han den Bogfink flaae
 Bag Bøgens klare Blade.
 Han lured paa, til Tidsfordriv,
 Hvad Stæren fladdred med sin Biv,
 Og Ruk! sagde Gjøgen den glade.

Da kom hun smilende og varm,
 Og lagde, uden Snakken,
 Saa blødeligt sin hvide Arm
 Den Ungersvend om Nakken;
 Og mens hun baade græd og loe,
 Hun gav ham først eet Kys, saa to —
 Og Ruk! sagde Gjøgen bag Bakkens.

Fortryllet løfted han sit Bryn,
 Og lænket var hans Tale;
 I Hjertet skjød det som et Lyn
 Og vakte det af Dvale.
 De Kys — hvor blev han fry ved dem!

Kjætt tog han selv tre — fire — fem,
 Og Ruk! sagde Gjøgen i Dale.

Da holdt hun Haanden for hans Bryst:
 „Vær høviff nu og stille!
 Vi har kun Vaar, men faae vi Høst,
 Vi atter kysjes ville.
 I dine Hænder nu er lagt
 Mit Liv — vær Du dets Værn og Vagt!“
 Og Ruk! sagde Gjøgen den snilde.

Fra Egens Rod, fra Mossets Seng
 Han i et Spring sig reiste.
 Han laae som en blødagtig Dreng,
 Nu som en Mand han kneiste.
 Den fine Jomfruhaand han tog
 Og ydmygt den til Læben drog,
 Og Ruk! sagde Gjøgen den feiste.

„Saasandt der er en Gud, hvis Magt
 Har tændt os Dagens Stjerne,
 Jeg trofast være vil din Vagt
 Og mandigt om Dig værne.
 Og Du — saa liflig som Du er, —
 Bliv mig en trofast Hjertenskjer!“
 Og Ruk! sagde Gjøgen den fjerne.

Dog næppe fik han Ordet ud,
Dg stod endnu bedrøvet,
Før bort hun fløi, den unge Brud,
Dg gjemte sig bag Løvet.
Hun øined Faren, som var nær,
Dg svandt imellem Skovens Træer,
Dg Ruk! sagde Gjøgen bedrøvet.

De Mænd, Fru Ingeborg lod gaae
Fra Borgen ud at søge,
De fandt ung Berner ene staae
Alt under grønne Bøge.
De greb ham, bandt hans Arm med Bast,
I Borgetaarnet blev han fast, —
Da taug alle Drosler og Gjøge!

4.

Hjem drager Hr. Asmund i sin Borg,
Ham freidige Svende følge;
Kun han alene maa dølge
Bag blanke Pandser en gammel Sorg;
Thi er man end fjæf som Sanct Georg,
Man møder i Livet Magter,
Som lidet paa Kjæfhed agter.

Han satte sin Ganger i Stald til Foer
Og selv i Salen indtræder.
Med Viin han sin Læbe væder;
Han samler de Svende ved Dærebord,
Men hverken Viin eller Gammensord
Kunde bringe til Ro hans Tanke
Eller faae Dinene blanke.

Dog var han en Herre, streng og hold,
Jernstærke vare hans Hænder,

Dg gjorded han sine Lænder
 Med Sværd og skjød paa Arm sit Skjold
 Dg rynnede sit Bryn, — da Gud i Vold
 Sig maatte vel de befale,
 Som havde med hannem at tale.

Kun Een der var, som fordum engang
 Ket mægted hans Villie at bøie,
 Hvis Smil og hvis straalende Die
 Kunde styre den Stærkes Tankegang,
 Dg vække i Hjertets Dyb ham en Sang,
 Der begyndte med Toner blide,
 Men endte med Suk og Nvide.

Selv eied han Guld og Gods og Fæ
 Dg ældgammelt Navn tillige.
 Han søgte den faure Pige;
 Da mødtes de ene i Haugens Læ
 Under det duftende Ebletræ,
 Dg der fik de Begge forklaret,
 Hvad Hjertet i Løndom bevared.

Da meldte sig — visjen som Høstens Blad —
 Den rige Claus Urne som Frier.
 Forgjæves hun græder og tier.
 Hendes Fader slog, hendes Moder bad,
 Forgrædt hun som Brud i Vognen sad

Dg maatte til Kirken age
Dg komme som Hustru tilbage.

Hr. Asmund fleb da sit gode Sværd,
De gjæveste Svende han hyred,
Med dem fra Landet han styred.
I Kampen var ham den Blads meest kjær,
Hvor Luren kaldte til vildest Færd,
Men aldrig kunde han glemme
Sin Sorg og hendes derhjemme.

Nu sad han her atter med Haand paa Kind,
Da rask i Salen indtræder
Med revne Sko og Klæder
Hans yngste Søster, den lille Malin:
„D, vær velkommen, kjær Broder min!
Nu Sorgen ei mere mig twinger,
Jeg seer, min Lykke har Binger.

Her hjem Du stævned i rette Stund
At være din yngste Søster
En rigtig Broder og Trøster.
Ung Berner er min! I den grønne Lund
Jeg minded ham for hans røde Mund;
Nu holder en fornemme Frue
Ham spærret i Taarnets Stue.

Men havde hun mig, jeg veed forvist,
 Den Frue hun dyede sig ikke,
 Hun aldrig lod Hævnen ligge.
 Mig vilde hun lade stege paa Rist,
 Og ham — ham lod hun hænge paa Tvist!" —
 Da smilede Hr. Asmund: „Ild
 Det hende bekomme vilde.

Saa nævn mig den Frue!" — „Ja, hendes Navn —
 Det er jo sagens paatide;
 Thi faaer Du det først at vide,
 Saa sner Du strax en Fredens Havn.
 Hun var jo dit Hjertes Sorg og Savn,
 Nu er hun udløst af sin Lænte
 Og hedder Claus Urnes Enke!"

Hr. Asmund han knytted sin Haand mod Varm,
 I Tvivl han høinede Brynet,
 Og begge hans Dine ligned.
 Hans Læbe sittred, hans Kind blev varm,
 Saa slog han om Søsterens Liv sin Arm:
 „Her hjælper ei Stang eller Staalet,
 Med Lempe vi komme til Maalet!"

Bed første Hanegal samme Nat
 De tømmede op deres Heste,

Den Frue vilde de gjæste.
I Sobelkoste, med Buxer og Hat
Malin paa en melkehvid Hoppe blev sat.
Gjennem Morgentaagerne brøde
De Solen og Haabet imøde.

5.

Liig Skovens vilde Fugl i Buur,
 Der flagrer i sit Fængsel,
 Og længes mod den frie Natur
 Og tier i sin Længsel;

Liig Bjørnen, som i snevre Skuur
 Sig utaalmødt vender,
 I Taarnet nu fra Muur til Muur
 Ung Verner rastløs render.

Fra Himlen ei et Blink han faaer,
 Ei Glimt fra Sol og Maane;
 Den Høvelving stolt og rolig staaer
 Og synes ham at haane.

Dog passer han paa Haan og Spot
 Kun saare lidt; thi inde
 I Hjertet har han det saa godt,
 Der lever jo et Minde.

Et Minde om en yndig Stund,
 Da hist i grønne Sale
 To Dine og en Rosenmund
 Fik vakt ham af hans Dvale.

Naar Duggen falder mild og sød
 Og Solen venligt lokker,
 Da vaagner op af Vintrens Skjød
 De tusind Blomsterklokker.

Saa spire nu hans Tanker frem,
 De stimes og de trænges,
 Saa Hjertet knap kan rumme dem,
 Men truer med at sprænges.

Som Druemost bag Stav og Svik,
 I Fadet nylig frystet,
 Saa gjærer nu hiin Rægedrif
 Den Ungersvend i Brystet.

Han svimler — Hjerterblodet ham
 I Blus til Panden fliger;
 En Feberghsen kold og klam,
 Sig gjennem Barmen sniger.

Det glimter for hans Dielaag,
 Hans Musfler sittre, hæve, —
 Da rasler det i mørke Krog,
 Sig Gulvets Fliser hæve.

Dg liig en Balmu, skyder op,
 Heel lystelig at skue,
 Skovhøiens Dverg sin lille Krop,
 Graaklædt, med røden Hue.

Et Grubelys i Haand og om
 Sin Hals en Langleeg har han;
 En fyldig Duff Violer som
 En Fjer paa Huen bar han.

Dybt neier sig den liden Svend
 Og træder til ung Verner,
 Mens smilende han rækker hen
 De duftende, blaa Stjerner:

„Af Nød og Nvide frelst Du
 Mig nys i Skovens Sale;
 Du seer, jeg ærlig er, thi nu
 Vil jeg min Gjæld betale.

Tag disse Blomster som et Kys
 Fra Skoven, din Veninde;
 De groede alle der, hvor nys
 Du sad saa luunt med Hende.

At jeg Dig bringer Hjælp og Trøst,
 Det vil Du snart fornemme;
 Læg denne Langleeg til dit Bryst,
 Da vaagner klar din Stemme.

Af Sønnens tætte Slør hvert Sind
 Dens Strænges Klang kan drage;
 Og dykke hvert et Hjerte ind
 Fra Kummer og fra Klage.

Den bringer Frihed for Dig selv
 Og Lægedom til Andre;
 En Andens vilde Hjerte-Elv
 Vil brat sit Løb forandre!"

Ydmygt den lille Mand mod Jord
 Sig neied, Lampen sluktes,
 Som Bjergmand ned han atter foer,
 Og Gulvet atter luktes.

Alene sad ung Berner bleeg,
 Hans Hjerte heftigt banked;
 Men som man binder op et Neeg,
 Han sine Tanter sanked.

Dg ret af Hjertets stærke Trang
 Han slog Ranglegens Strænge,
 Dg jublende hans Stemme klang
 Som Lærkens over Enge:

"Hvad gaaer der af mit Hjerte? Mon
 Jeg drømmer eller vaager?
 Før drev jeg om iblinde, Hun
 Har spredt de tunge Taager.

At vandre ene var min Øyst
 I Skov og stille Dale,
 Og hvile mig ved Blomstens Bryst
 Og lære Fuglens Tale.

Min Tanke foer vel mangan Bei,
 Men Hjertet laae saa stille,
 Uvidende og dumt, at ei
 Det vidste, hvad det vilde

Da kom den Stund saa underfuld,
 Der hende til mig førte,
 Da hun med sine Lokkers Guld
 Min kolde Kind berørte.

Hvor fik hun vel den Tryllemagt?
 Livsaligt her det brænder,
 Hvor nys hun fik den ene lagt
 Af sine søde Hænder!

Og hendes Dine! Hvert et Blif
 Forjog det indre Mørke,
 Saa nysødt Liv min Tanke fik
 Og følte ny sin Styrke.

Al ja! naar op hun Diet slog,
 Et Hjerteskud det ligned;
 Men, Gud bevare mig, hvor dog
 Det smertede velsignet!

Dog ei Alverdens Balsam vift
Et Hjertes Bunde læger
Igjen, som den, hun skjænked hist
Mig af sin Læbes Væger.

Ihvor nu hendes Fod mon gaae
Vildsom paa fjerne Steder,
Misunder jeg hver Steen, hvert Straa,
Som ligger, hvor hun træder!"

Saa sang han med veemodig Lyst
Og meget meer end dette;
De Længselsfulke fra hans Bryst
Fik Binger og blev lette.

De klang i Sangen fra hans Mund
Liig Fugletriller blide,
Naar i den lyse Morgenstund
De dirre over Lide.

Som Urterne i Sommerluft
Stærkt fryddre Skov og Dale,
Saa fyldte han med Sangens Duft
Nu alle Borgens Sale.

6.

Paa Borgen ruged Matten,
 Der laae den Frue fiin,
 Og vendte mat, urolig sig
 Paa Bolster, mellem Viin,
 Mens i den hede Slummer
 Hun hvisted sære Ord,
 Der røbed Alt, hvad lønligt
 I Hjertets Kammer boer.

Paa hendes Hovedhynde
 Der sad to Engle smaa,
 Med deres buttede Hænder
 De monne Luthen slaae;
 Den Enes Røst alvorlig,
 Den Andens lystig klang;
 Og det var Nattedrømmene,
 Som sad der og sang.

De sang for det forgrædte,
 Ulykkelige Barn,
 For Hjertet, som sig hilbed
 Liig Fugl i Jægergarn.

De viste hende Billeder,
 Ret som man viser Smaa
 En broget, malet Verden
 For dem til No at faae.

Hun saae ung Berner vandre
 I Haugen med Malin;
 Der plukkede de Roser,
 Og hver havde sin.
 De smiled og betragted Hver
 Sin blomstrende Green;
 De holdt dem mod hinanden,
 Og saa blev de til Een.

Om hendes Barm der snoede
 Sig som en glødende Traad;
 Med sit skinsyge Hjerte
 Hun gik da paa Raad:
 „Tavist, jeg ham har fanget,
 Han hænge maa paa Tvist,
 Og hun — ja, hun skal steges
 Paa den gloende Rist!“

Da hørte hun en Stemme,
 Saa gammeltkjendt og kjær!
 Hun vendte sig — der stod han
 Bag de blomstrende Træer.

Der stod han, den Elskede,
Fast forgjæt og forglemt.
Hvor banked hendes Barm da
Henrykt og dog beflemt.

Ei talte han, men smiled kun,
Og hvert hans Smil og Blif
Det naaede hendes Hjerte
Som Sang og sød Musik.
Ret som naar Vaarens Vinde
Slette Regnskjen ud,
Bebuded det Forsoning
Med ham og med Gud.

Hun vaagnede, hun lytted,
Hendes Aandedræt var fort,
Let begge Drømmens Engle
Bare flagrede bort;
Men endnu fra det Fjerne
Den smeltende Sang
Til hendes Hjerte strømmed
Sin velsignede Klang.

Hun reiste sig, hun kaldte
Med ængstelig Hu:
„Dg hør, Du gode Terne!
Du sige mig nu,

Hvem er det blandt Jer alle,
 Som har qvædet saa ømt,
 Og frydet saa mit Hjerte,
 Imens jeg fik drømt?"

„Åh, Ingen af os alle
 Har sjunget her i Nat,
 Det er den unge Junker,
 Som i Taarnet er sat!
 Med Strængeleg og Stemmen
 Saa yndefuld og reen
 Har han os vakt af Slummer
 Hver evige een."

Op sprang hun, ud af Sengen,
 Med Søvn det var forbi.
 De guldbrodeerte Tøfler
 Stak hun Fødderne i;
 Slog Hermelinskaaben
 Omkring sin skønne Krop,
 Og snoede de sorte Puffer
 Under Guldnettet op.

„Gaf hen og kald mig sammen
 Nu alle mine Møer!
 Tag her den tunge Nøgle,
 Som aabner Taarnets Dør.

Saa føre Du ung Berner
 Ind i den store Hal;
 Til Morgenrøden tændes,
 For os han sjunge skal!"

Alt sad den skjønnne Frue
 Midt i sin Jomfrusflor;
 En straalende Lampe stod der
 Paa blanke Egebord.
 Ind traadte da Hr. Berner
 Med listigt Smil og Blik;
 Heel høvisk han sig bøied
 Og frem i Hallen gif.

"Syng!" mæled da den Frue,
 Hun var saa stolt en Liv,
 "Maaskee mit Sind formildest,
 Saa jeg sparer dit Liv!"
 Da stemte Berner Strængen,
 Men tænkte i sit Bryst:
 "Jeg synger, saa jeg haaber,
 Du faaer styret din Lyst!"

Først sang han da om Vaaben,
 Om kjæmpestærke Mænd,
 Om høien Berner Rise,
 Om Sivard Snarensvend;

Om Brødrene paa Dovre,
 Om Signelil, som glad
 Sin Veiler monne følge
 Gjennem Luernes Bad.

Da bævede Fru Ingeborg,
 Hun slog sit Die ned,
 Ved Sagnets Ord at høre
 Om Signes Trofasthed.
 Klart Asmund stod for hende,
 Hun gysed og blev bleeg,
 Og hvert et andet Billed
 Fra hendes Hjerter veeg.

I dets rensede Tempel
 Fornyet hun sin Pagt,
 Hun følte atter Længselens
 Vidunderlige Magt;
 Undseelsens stille Taare
 Frem sneg sig luevarm,
 Liig Offer paa et Alter
 Den sank i hendes Barm.

Da skifted brat hans Røst, den
 Blev smeltende og blød
 Som Aftenvind, der aander
 Hen over Engens Skjød,

Naar Urterne skal lufte
 De tusind Dine til;
 Kun lempeligt han rørte
 Og let sit Strængespil.

„Lyt nu til mine Strænge
 Til min vaagnede Sang,
 Der slumred altfor længe
 I Barmen taus og trang!
 Den standse kan hver Smerte,
 Hver Sorgens stride Flo,
 Og bringe sødt et Hjerte
 Til Hvile i sig selv.

Den svæver let som Vinde
 I lune Sommernat,
 Som Aildens Bover rinde
 Hen under dunkle Arat;
 Liig Nattergalens Klukke,
 Liig Aftenbakkens Flugt,
 Liig Svendens Veemodssukke,
 Naar Hendes Dør er lukket.

Den lærer Hjertet banke
 Besindigt, og den snoer
 Om hver urolig Tanke
 Sig som det Silkeflor,

En Moder breder over
 Sit Buggenoer, der græd,
 Saa trygt og sødt det sover
 Fra Taarer og Fortræd.

Sov bort fra Livets Rummer,
 Forglem al Verdens Bee,
 Og i den blide Slummer
 Kun blide Syner see!
 O, luf nu for de søde,
 De klare Dines Pragt,
 De unge Lemmer bløde
 Faar blødt til Hvile lagt!"

Men Sangen, som Hr. Verner
 Sang til sit Strængespil,
 Læs lyttede Fru Ingeborg
 Og hendes Møer til.
 Den som en Lustning soaled
 Hver Kind, som var for varm,
 Snart deres Hoveder daled
 Ud over deres Barm.

Som Himlens Stjerner aarle
 Een efter een maae flye,
 Saa gled nu Alles Dine
 Bag Dielaagets Sky.

Langs Hallens tjeldede Vægge,
 Paa Stol, i Røibænk blød
 Hensjunkte laae med Hovedet
 De paa hinandens Skjød.

Ung Berners Dine tindred,
 Han strøg sig om sin Kind:
 „Stod jeg her Aar og Dage.
 Jeg saae mig dog ikke blind.
 I ere vel Alle faure,
 Men Ingen deilig som Hun,
 Der har mig kaldt tillive
 Ved sit Die og sin Mund.“

Af Fruens Belte løste han
 De Nøgler, store, smaa;
 Gaa! hvor sprang da lystigt
 For ham hver Laas og Slaa!
 Han søgte ned i Stalden,
 Fik Sadel paa Ganger graae,
 Saa reed han ud for Borgeport
 Og glad tilbage saae.

Han kjæf og vel tilmode
 Slog op med Haanden hvid:
 „Til Løsning at betale,
 Har jeg nu ikke Tid!“

I Barmen loe hans Hjerte,
Op vipped han med sin Hat:
„Nu ønsker jeg Fru Ingeborg
Vel tusinde Godnat!“

Rast traved over Broen
Han hen mod grønne Skov;
Den gamle Vægter vaagned
Paa Taarnet, hvor han sov.
Han saae i Spring ham ride
Og svinge med sin Hat,
Han hørte den kaade Latter
Gjennem den tause Nat.

7.

Han reed gjennem Skov, over Mark og Eng,
 Gjennem Bækkenes Seng,
 Han reed over Dale og Høie;
 Mens Lærken sig freidig mod Himlen svang
 Og forkyndte med Sang,
 At Dagen nu aabned sit Døie.

Da spurgte hans Længsel hver Stub og hver Steen,
 Hver løvfuld Green,
 Hver Fugl paa de vippende Dviste,
 Hver lille Løvfrøe, hver vever Kanin:
 „Hvor lider Malin?“
 De svared, det ikke de vidste.

Halv drømmende drog han den korteste Vej,
 Han ændsed slet ei
 Hverken Krat eller tjørneklædt Banke;
 Ved hvert et Sæt, som hans Ganger sprang,
 Ham Langlegen klang
 Paa Skuldren og vakte hans Tanke.

Da mødte ung Berner en liden Pilt;
 Foroven og snildt
 Han sad paa sin Skimmel, den blanke;
 Den dandsede under ham som en Hind,
 Mens i Morgenens Vind
 Frisk flagred dens Hale og Manke.

„Dg hør mig, Du Smaadrenge, høvist og fiin!
 Har Du seet Malin?
 Af Længsel mit Hjerte mon brænde!“
 Bort strøg den Pilt da sin blonde Lok,
 Og et Smil var nok, —
 Da var hun saa let jo at kjende!

„Malin! o, min Brud! saa har jeg Dig da!
 Hvor kommer Du fra?“
 — „Lige fra min Broder jeg kommer.
 Hjem er han nu draget fra fremmede Land,
 Og mig tyktes, at han
 Som Svale mig spaaede min Sommer.

Saa fage jeg klaged, han sadled sin Hest,
 Og vi rede som bedst
 At træffe Fru Ingeborg hjemme.
 Men da vi saa kom til det grønflædte Bjerg,
 Ud traadte en Dverg
 Og qvad med sin sfingrende Stemme:

„Til Venstre, Hr. Asmund! drage Du,
 Dig blomstrer nu
 Kun Fryd i Fru Ingeborgs Sale;
 Hun ligger og stammer i Drømme dit Navn,
 Tag hende i Favn
 Og løs hendes Hjerte af Dvale.

Til Høire, min deilige Frøken! Ser vend,
 Der I mødes med den,
 Ederes smægtende Dine begjære.
 Jeg aabned ham Buret, afsted han fløi
 Over Dal og Høi
 For at søge sin Hjertenskjære.”

Her har Du mig da! Nu er jeg din,
 Og Du er min, —
 I Fred tør vi sammen bygge.
 Min Broder vel ogsaa naaer et Hjem,
 Nu iler han frem
 Paa Vej til sin nyfødte Lykke.

Han reed til den deilige Enkes Gaard,
 Nu sagtens han staaer
 Og taler sin Sag paa det Bedste.
 Med nedslagne Dine, men henrykt i Aand,
 Hun rækker ham Haand, —
 Saa bliver vel Bryllup det Næste!”

Da smiled ung Berner med megen List:
 „Hør, seer Du hist
 Ved Byen, bag Linde og Birke
 Der kneiser et Taarn med sit røde Tag,
 Imorgen den Dag
 Vi følges der ad til Kirke.

Og seer Du derhenne ei Borgen paa Høi,
 Med Spiir og med Fløi?
 Der vented min Moder os længe.
 Jeg veed, vore Senge der opredt staaer,
 Og til næste Vaar
 En lille paa ghygende Gjænge!”

Da løstet Malin en truende Haand
 Og gav med sin Baand
 Et Svip ham over hans Herder;
 Hun rødmenende fik sin Ganger i Spring,
 Og som ingen Ting
 Hun satte over Grøfter og Gjerder.

Ung Berner bagefter! — og som en Vind
 Snart hentede han ind
 Sin flygtige Fugl under Lide.
 I Lunden, som tæt omkring Borgen stod,
 Gik det Fod for Fod,
 Der rede de Side om Side.

Her under de ældgamle Lindetræer
De holdt sig nær —
Hinanden saa nær, som de kunde;
Fra Gangeren om hendes Liv sin Arm
Han slyngede varm, —
Da mødtes to blussende Munde!

Genre billeder.

1.

Den Nat var varm og liflig,
 Og Himlen mørkegraae;
 Ei Maane eller Stjerner
 Man øinede derpaa.
 I Præstegaardens Hauge
 Ei rørte sig en Kvist;
 Men Liv og Glæde der straaled
 Fra Haugestuen hist.

De Lilier og de Roser
 I dyben Slummer laae,
 Hyacintherne de nikked
 Med Duggens Taarer paa;
 Den Eneste, som vaaged,
 Var Natviolen, som
 Sit søde Suk udaanded i
 Hver Lustning, der kom.

De silbigvaagne Fugle
 Sad lyttende, mens Klang
 Af Violin og Fløite
 Sig ud i Mørket svang;
 Fra Stuen kom de Toner,
 Hvor Nø med Ungersvend
 I Ecossaisen lystigt
 Og let svæved hen.

Men Een der var i Sværmen,
 Den deiligste var hun,
 Med en fyldig Guldpletning
 Og en sød lille Mund;
 Og det var Præstens Datter,
 Hendes unge Jomfrubarm
 Bag Silketøiet bølged
 Som Lilien blø og varm.

Men i de søde Dine
 Var ingen Fred og Ro,
 En Vængstelse der dæmred i
 De himmelblaae To;
 En sky, en stille Vængsel
 Omflørede dem,
 Og Smilet som en Stjerne
 Kun sjældent glimted frem.

Snart sneeg hun ubemærket
 Fra Dandsen sig let,
 Om hvide Skuldre svøbte
 Hun sin Mantille tæt;
 Ud Løvgange mørke,
 Langs Hækker og Bed
 Hun ilede gennem Haugen
 Til Marklaagen ned.

Her fire gamle Linde
 Bredt hvælved deres Tag,
 Hvor Nattergalen boede
 Og sang ved Nat og Dag;
 Over Grøsten, den tørre,
 Hvor brede Skræpper groe,
 Var lagt en lille, buet
 Og hvidmalet Bro.

Men lænet op til Linden
 Der stod en Ungersvend,
 Hans skarpe Døie stirred
 I Buegangen hen;
 Med forslagne Arme
 Han som en Støtte staaer,
 Raskjetten ligger let
 Paa det frøllede Haar.

Som naar i Drøm man ligger
 Og lever i eet Dvarleer,
 Hvad ikke kan opleves
 I Snefe Nar og fleer,
 Saa foer ham gjennem Tanken
 Som Lyn en gammel Sang,
 Han hørte af sin Moder
 Saa mangel god Gang:

„Hans Kind var rød, og sort hans Haar,
 Da han forlod sin Faders Gaard.

I Diet straaled Ungdoms Lue,
 Da han forlod sin Moders Stue.

Han styrted ud, slet ei han saae
 Til Hunden, som ved Borten laae.

Forgjæves qviddred Svalen blødt:
 „Bliv hjemme, Du, her er saa sødt!”

Hans Fod gik over Haugens Bed
 Og traadte alle Blomster ned.

Han over Agren tog sin Bei
 Og spæden Vaarsæd agted ei.

En Tørst, en Længsel vildt ham jog
Fra Hjemmets stille Arnekrog.

I grønne Skov han ilede ind,
Der vifted Kjølning om hans Kind.

Ustandselig han stormede frem
Mod Anelsen — fjernt fra sit Hjem.

I Krattets Dyb der sprang en Kilde
Dunskygget huldt af Roser vilde.

En deilig Jomfru der han saae,
Med dunkle Lokker, Dine blaa.

Hun sad der fyldig, rank og blød,
En Cithar laae paa hendes Skjød.

Rundtom der myldred Blomster frem,
Den Skjønneste var hun blandt dem.

Med sneehvid Haand, med søde Blifke
Hun vinkede ham hid at drikke.

Hen under Kildens Perlesald
Hun holdt et Bæger af Krystal.

Hun bød ham det, — han drak i Hast, —
Da var det, som en Lænke brast.

Som løsnedes det tunge Baand,
Der havde lænkeholdt hans Aand.

Den skønne Jomfru smiled huldt, —
Hvor blev hans Hjerte stort og fuldt!

Som til sin Længsels sikke Havn
Han segned hen mod hendes Favn.

Da veeg hun, — af, men yndigt vinked,
Som Stjerner hendes Dine blinked.

Snart vinked hun og snart sig dulgte,
Dg villieløs han efter fulgte.

Fra Diet faldt ham som et Flor, —
Hvor straaled Himmel da og Jord!

Hver Blomst, der op af Jorden skjød,
Blev dobbelt hvid og blaa og rød.

Dg hvert et Blad og Ar og Straa
Der hængte sig en Perle paa.

Hver Vind der fused ham forbi,
Blev til en himmelsk Melodie.

Hvad Rattergalen, Droslen sagde,
Sig lifligt ved hans Hjerte lagde.

Langt klarere i Nattens Dunkle
Nu syntes Stjernerne ham funkle.

En Skjønheds Rigdom i hans Bryst
Sig samlede, liig en gylden Høst.

Dens Perler sanked han, dens Guld,
Af Skatte blev hans Haand saa fuld.

Og hvor han gik og hvor han kom,
Han deelte sine Skatte om.

Og hvor han kom og hvor han gik,
Ham mødte Tak og venligt Blik.

Alt som han høstede, blev han ved
At følge hendes lette Fjed.

Mens hendes Citharstrænge bæved,
Hun for ham som i Drømme svæved.

Vidt over Land, vidt over Sø,
Han fulgte blindt den skjønneste Nø.

Og gjennem Verdens travle Trængsel
Hans Ledestjerne var hans Længsel.

Da tyktes det ham mangan Gang,
Han fattede hendes Strænges Klang.

Men vilde Tonerne han sanke,
 Svandt de forvirret for hans Tanke.

Med Ild han stræbte frem at naae
 Det Billed, som saa fjernt han saae.

Men kom han nær, da kold og bleg
 Hun længer i det Fjerne veeg.

Tilfidsst hun svandt saa let og brat
 Som Stjerneskud i Sommernat.

Da stod han som for Dødens Dom;
 Med bittert Sind han vendte om.

Han gif den lange Bei tilbage,
 Han vilde for sin Moder flage.

Han vandred hjem med bitter Graad,
 At hente hos sin Fader Raad.

Hans Skatte — af, de var forsvundne,
 Hans Tankes Binger atter bundne.

Den unge Slægt paa Bei ham gif
 Forbi med ligegyldigt Blif.

Ham sagde Agrens grønne Skrift:
 „See her — her var en stolt Bedrift!“

Træt gennem Haugen gif hans Fod,
Nat var hans Blik og slukt hans Mod.

Og alle Haugens Roser røde
Dem havde selv han jo lagt øde.

Og Svalen qvad: „Hvi drog Du, Kjære!
Herfra? her var saa godt at være!”

Med blegen Kind, med graanet Haar
Han naaede til sin Faders Gaard.

Udbændt var Diets Morgenlue,
Da han kom til sin Moders Stue.

Her Alt var tomt! — Thi Han og Hun
Forlængst laae dybt i Dødens Blund.

Kun til en Drøm hans Liv var skabt, —
Nu var han vaagen — og fortabt.

Der stod han fattig og forladt
Paa Grændsen mellem Dag og Nat.”

2.

Han venter ikke længe,
Da rasler det bag Green,
Den hvide Silke hvisler
Om to ilende Been,
Og Pigebarnet kommer
Heel aandeløs og varm,
Og kaster sig saa trøstigt
I hans favnende Arm.

Det var just denne Nat
I den hellige Stund,
Da Morgen byder Aften
Sin jomfruelige Mund,
At deres Læber saligt
Formæledes, mens bly
Natlusten holdt sin Aande
For at lytte paany.

I Nattens Stilhed Lærken
 Ei kunde have Ro,
 Den maatte jo dog hilse
 Paa de Elskende To;
 Og fjernt fra Haugestuen
 Klang en svævende Bals,
 Mens ved hans Bryst hun hviled,
 Med sin Arm om hans Hals.

„Her har Du mig,“ hun hvisted,
 „Du kjære, vilde Knekt!
 Jeg følger Dig, — Du være skal
 Mit Hjem og min Slægt!“
 „Du vil?“ — saa toned henrykt
 Hans mandige Røst,
 Mens hendes fine Hænder
 Han trykked til sit Bryst.

„Du vil mig villig følge
 Nu ad den steile Bei?
 At føre Dig til Maalet
 Saa lykkelig er jeg!
 O, alle ni Gudinder
 Vil flokkes om dit Fjed,
 Og Gratierne — Elskte!
 Dem bringer selv Du med!

Kald mig kun vild! — her brænder
 En Lue stærk og reen,
 I Armen har jeg Kræfter
 Til at løfte hver Steen,
 Der hæmme vil min Vandring
 Paa Veien til vort Maal, —
 Og saa har jeg en Billie
 Ubøielig som Staal!"

„Jeg følger Dig!" hun vedblev.
 „Tryk ved din Haand, min Ven!"
 Og tog ham om hans Hoved
 Og kyssed ham igjen.
 „I Marken har jeg gaaet
 Og slittigt declameert,
 Røerne paa mig gloede,
 De troede, jeg var forkeert.

Den lystige Masse vil
 Just klæde mig godt;
 Jeg høie kan min Stemme
 Til Skjelmeri og Spot;
 Og Dolken vil jeg føre,
 Jeg ghyser ei for Blod!"
 Han loe: „Nei, vil man see dog
 Det sextenaars Mod!"

Hør nu: I Næstved vente
 Os alt de andre Fem;
 Til Kunstens Tempelforgaard
 Jeg nys fik loffet dem.
 Den ene drev Begeistring,
 En Anden Hjertesorg;
 Vor første Alterlue
 Vi tænde i Bordingborg.

To lystige Studenter,
 Og en halvgammel Fyr,
 Der gjerne traurigt synger
 Sit Hjertes Eventyr,
 En Frue med sin Datter,
 Der dandser ganske smukt, —
 Og Vi — see, det er Stammen,
 Som nok skal bære Frugt!

Langt meer, end Du det aner,
 Den Frue staaer os nær,
 Og hendes vakke Datter
 Bist vil blive Dig kjær.
 Nei, Du maa ikke spørge,
 Jeg siger Dig ei meer,
 Men Gaaden vil sig løse,
 Gaasnart Du dem seer.

Dit Navn maa Du forandre;
 Kristine har ingen Klang;
 Babet — see det vil klinge
 I Poesie og Sang.
 Jeg kalder selv mig Philo,
 Thi Sorgen er saa plat, —
 Det tager sig ei ud paa
 Den trykte Placat!"

Hun nikkede og loe: „Ja,
 Endnu i denne Nat
 Din Frakke og de Buxer,
 Som Du har efterladt,
 Jeg bytter med mit Silkeskjørt;
 I din sorte Baret
 Jeg skjule kan min Fletning
 So nok saa peent og net.

Nu snart om et Par Timer,
 Naar Dandsen er forbi,
 Og alle Dine slumre,
 Vil jeg mig gjøre fri.
 Min egen lille Norbagg
 Jeg lægger Sadel paa,
 Og rider saa til Næstved
 Saa rast, som det vil gaae!"

Saa trykked hun ham atter
Tæt til sit unge Bryst;
Saa hele to Minuter
De stode taus og thyst.
Dg let som en Taage,
Dg hvid som en Snee
Hun svæved bort og svandt
I den mørke Allee.

Der stod han da alene
Med Hjertet heelt opfyldt
Af Kjærlighed, med Tanken
Af Hjertets Sol forgyldt.
Han efter hende stirred
Dg vendte sig og gik.
Fra Haugestuen toned end
Den lystige Musik.

3.

Da rasled det i Grøften,
Dg under Broen op
Der kravlede besværlig
En trind, velnæret Krop.
Den strakte sine Arme,
Tog af sin runde Hat,
Dg sukked høit og gaved
I stille Sommernat.

Saa krøb han op paa Broen
Dg satte sig der
Paa Rækket, saa det knaged,
Under de grønne Træ'r.
Af Lommen op et Klæde
Dg en Daase han drog,
Trakterede sin Næse
Dg holdt en Monolog:

„Alt blunde her en Smule
 Jeg havde troet og tænkt,
 Derhjemme gjorde Mutter
 Mig Alt for hedt og strengt.
 Men Herregud! jeg gjorde
 Min Regning uden Bert;
 Til Bederlag for Sønnen
 Fik jeg en heel Deel lært.

Det var en høist behagelig,
 En peen Conversation!
 See, see! Det var da Fætteren,
 Den flygtige Person.
 Han er jo lidt forvildet,
 Men brav og hjertensgod;
 Udstadig er han ikke, nei!
 Men han har meget Mod.

Hende jeg saae i Buggen,
 Da nys hun var svøbt;
 Jeg sang og sagde Amen
 Dengang, da hun blev døbt;
 Og baade ham og hende
 Jeg ind i Lærdoms Land
 Har ført og henad Veien
 Til Dyd og god Forstand.

Hvad var det dog, de sagde?
 De talte, som det lod,
 Om Mæster og om Dragter,
 Om Dolkestød og Blod?
 Om hemmelige Navne,
 Og om et heelt Complot,
 Om Hest og Flugt og Kunster, —
 Jeg hørte Alting godt.

Hvad meente han, den Knekt, vel?
 Og hendes. Sladder? aa!"
 Her gled han ned fra Rækket
 Paa Jorden og laae
 Og holdt sig paa sin Mave
 Og grinte: „Ja, saasandt
 Gud hjælpe mig! nu Sorgen
 Er blevet Comoediant!

Derfor løb han fra Farbroer
 Og den græske Grammatik!
 Langtid man ikke hørte,
 Hvordan det ham gif.
 Nu har han og bedaaret
 Den lille søde Glut,
 Na Herregud! Actrice vil
 Hun være absolut!

Det ligger til Familien;
 Savist, det feiler ei;
 See, Præstens unge Søster
 Jo gif den samme Bei.
 Den italienske Sanger
 Gif hende jo paa Gled;
 Det var jo ham og Kunsten,
 Hun giftede sig med.

Men Hillemcænd! — en Tanke!
 Jeg kan jo vandre med!
 Jeg lader Mutter skjænde
 Og følger deres Fjed.
 Snart Høsten er for Døren,
 Hver Skolebænk staaer tom;
 Hvor jeg er støiet og fløiet,
 Det spørge Faa kun om.

Dybt i mit Bryst jeg føler
 Begeistring og Talent!
 Nu vaagne de, kun Skade,
 Jeg seent det har erkjendt.
 Hvor banked ei mit Hjerte
 Tidt hist paa Hallandsaas;
 Nu først hiin Hjertebanken
 Kan rigtigt forstaaes.

I Viinhøsten saae jeg
 Hr. Knudsen træde op;
 Var det ei, som jeg staaer her
 Med Sjæl og med Krop?
 Jeronymus og Stødvel
 Peer Degn og Jeppe og Sast,
 See, det var netop Røller
 Skabt for mit Lunes Kraft!

Men hvad vil Præsten sige? Na,
 Var han ei vor Pastor,
 Han fulgte gjerne med os,
 Og spilled selv Franz Moor!
 Madamen? Ja, i hende,
 Det veed jeg paa-en Prit,
 En prægtig Magdelone
 Og Fru Claudia vi. fik.

Velan da! i Apollos
 Og andre Gunders Navn
 Jeg hovedfulds mig kaster
 Nu i Thalias Favn.
 En Norbagg har jeg ikke,
 Kun Been med Støvler paa,
 Med dem kan man vel ogsaa
 Til Kunstens Tempel naae.

Han følte til sin Lomme;
 Jo, jo! der var lidt Mynt.
 „Man maa forsynet være,
 Til Gagen faaer begyndt.
 En Faldsmaal, Arv og Falstaf
 Betaler man vist brav!“
 Saa drev han ned ad Gyden
 I muntert Luntetrav.

Med een Haand i Lommen,
 Den anden i sin Barm
 Gik han afsted saa inderlig
 Hjertelet og varm.
 Og alt imens han vandred,
 Han hørte Lærkerne flaae;
 Han nynnede med og syntes,
 Han kunde dem forstaae:

„Vi Lærker under Himlens Blaae,
 I grønne Græs paa Bangen,
 Laer Verden gaae, som den vil gaae,
 Og leve kun for Sangen.

Kun fra vort Hjertes frie Natur
Vort Thema vi os henter,
Dg pynter det med Fioritur,
Med Triller og Mordenter.

Vort Contrapunkt er Glædens Magt,
Den Partituren laver,
Dg har kun faare liden Agt
Paa Dvinter og Octaver.

Vi sætte kjæft vor Harmonie
Her i vort høie Stade;
Er der end ringe Mening i,
Er vi dog lige glade.

Saa dale vi fra høien Slot
Til grønne Bang dernede,
Hvor mellem Blomster luunt og godt
Vi bygget har vor Kede.

Der er saa hyggeligt og Plads
Til Store og til Spæde,
Der er jo ikke megen Stads,
Men desto mere Glæde.

Der har vi jo vor lille Flok,
Dem vi saa kjærligt made;
Og er det ogsaa fattigt nok,
Er vi dog lige glade.

Thi som det sømmes sig, har vi
So stadigt havt for Dje
At være glade baade i
Det Lave og det Høie!

4.

Tre aabne Bogne førte
Det samlede Compagnie
Fra Nestveds lumre Gader
Og ud i det Frie.
Hos Fruen med sin Datter
Sad Philo og Babet;
De andre Herrer rullede i
En raff Kabriolet.

Paa tredie Bogn var læstet
En Verden i det Smaa:
To Stuer, et Par Bjerger,
Et Bondehuus der laae;
En skummel Fængselhvælving,
En yndig Egn fik Lov
At enes med en Gade,
Nogle Skyer og en Skov.

Dem Himlen smilte venligt
 Med sit sødeste Blaae,
 Og Solens klare Døie
 Brændende til dem saae;
 Fra Mark og Lund og Enge,
 Der i Brudedragt stod,
 Dem vinked Haabets Farve
 Og spaaede Lykke god.

Thi Haabet var den Gudsdom,
 Der fyldte deres Bryst
 Og skabte Sang og Latter
 Og den livligste Lyst;
 Paa Livets Træ er Haabet
 En Blomst, som pynter smukt,
 Men ak! der ofte falder
 Uden at sætte Frugt!

I Luften var der Stilhed,
 Ei rørte sig en Vind,
 Det Sommerlandskab straaled
 Som de unge Pigers Kind;
 Men bag de fjerne Skove
 Liig Fjelde der laae
 En Række tunge Skyer,
 Gulifarvede og graae.

Lidt efter lidt det lufted,
 Og Skyerne steg,
 Saa Himlens Hvælving falded
 Og Solens Kind blev bleg;
 Støvskyerne sig reiste
 Bag de rullende Hjul,
 De bange Fugle piled
 Alt hjem til deres Skjul.

Saa faldt der et Par Draaber,
 Og saa igjen to, tre,
 Af Blaafarvet der snart ei mere
 Paa Himlen var at see;
 Langt borte alt det brunmed
 Som dybt fra Jordens Bryst,
 Som blandt Afrikas Palmer
 Skovkongens hule Røst.

Et rosenfarvet Lynglimt
 Sig over Himlen svang;
 Med pidskede saa Regnen
 Hen over Bei og Bang.
 Det rullede, brølede, dundrede,
 Det skraldede og slog Smæld,
 Som tusind tomme Tønder
 Nedvælted fra et Fjeld.

Det øste som med Spande
Fra den fulsorte Sky,
Her hjalp ei Rapper, Ryser,
Ei Teppe og Paraply;
I Skræk de Heste steiled
Og toge voldsom Fart,
De tradsfød hen ad Veien
Og kom til Skoven snart.

Her, hvor de gamle Bøge
Forundrede stod
Og deres rige Kroner
I Stormen svaie lod,
Det vaade Selskab naaede
Til den eensomme Kro,
Og var ganske himmelglad
Bed at slaae sig til Ro.

5.

Net gunstig var dem Lykken,
 Thi Kroen den var tom;
 Hver fik et lille Hummer,
 Hvor de flædte sig om.
 Mens de tre unge Fyre
 Sørged for Kruus og Fad,
 Hos Damerne alene
 Den gamle Herre sad.

Mens Uveiret rased
 I al sin vilde Pragt,
 Taus hviled han ved Vinvet
 I sin luvslidte Dragt;
 Med askegraae Kinder
 Og Næsetippen rød,
 I siirlig Nonchalance,
 Med en Githar paa sit Skjød.

Den venstre Haand han bøied
Om Cithrens Hals coquet,
Og lod den høire glide
Over Strængene let;
I Følge med Accorderne,
Som sagtelig han slog,
Dybt inde fra hans Hjerte
En Tankeække drog:

„En Sanger er som Fugl paa Kvist,
Der vipper uden No og Rist,
Og altid savner Noget;
Bag Ord han dølger ei sit Savn,
Han nævner ei sin Fryd ved Navn,
Men Tonerne er Sproget.

De flyve let i Verden hen,
Men Verden aldrig aner den
Usigeligeammer,
Der tidt er Moder til hans Sang
Og huusvant har sin stille Gang
Ind i hans Hjertekammer.

De bedste Toner fra mit Bryst
 Var aldrig Blomst af Liv og Lyst,
 Men spired frem af Smerte;
 Dem Sukket gav den lette Dands,
 De havde deres Farveglands
 Fra Blodet i mit Hjerte."

I Sophaens Hjørne
 Hos de unge Piger to
 Der ruged Madame Sappi
 Og hvisted og loe;
 Hr. Limmer hun forfulgte
 Med sit Dies hvassse Sting;
 Men han lod ganske hildet
 I sine Tankers Ring.

Han stirrede mod Gulvet
 Beemodig, fortabt,
 Som søgte han en Tanke,
 Halvdød, før den blev skabt.
 Han klimprede paa Strængen
 Og nynnede saa smaat,
 Slog Diet op, og troede,
 Det klædte ham godt.

Da raabte Madame Sappi
Fra Krogen, hvor hun sad:
„Na, syng os eet, Hr. Limmer!
Af deres skønne Qvad!
De digter saa guddommligt,
Det Rørende især!“
Da reiste han sig langsomt,
Dybt drog han sit Beir.

Han stemte sin Guitarre
Dg greb rast de tre
Præluderende Accorder,
Naturligviis i D;
Dg sagde: „Naar De befaler,
Jeg synger, som jeg kan,
Dem her et Par Capitler
Af min Vandrings Roman.“

Han i en Attitude,
En peen Positur,
Sig stillede med Ryggen
Imod Caminens Muur,
Dg sang saa med en Stemme,
Som fordum vel var smuk,
Men nu den svage Gjenklang
Af et Hjertes Ungdomsfuk:

„Den første Gang jeg Hende saae,
 Og hørte hendes blide Tale,
 Det var en Vaardag klar og blaa,
 I Skoven hørtes Gjøgen gale.

Der skilte kun en lille Grav
 De Huses Haver, hvor vi boede,
 Og Hæk og Hegn ved Siden af
 Hinanden ret fortroligt groede.

Paa hendes Moders Hyttegavl
 Stod Storken med de røde Hoser,
 Men selv i Haugen stod hun travl
 Blandt Lilieconval og Roser.

Jeg sprang derind saa ung og glad;
 Hun blev ei vred, men tilgav Synden,
 Og rakte mig en Spand og bad
 Mig hente hende Vand fra Brønden.

Saa blev det Sommer, og jeg saae,
 Mens Kirsebærret fik sin Rødme,
 At der i hendes Hjerte laae
 En Skat, uendelig, af Sødme.

Da Hvedens gyldengule Top
 For Leens hvassse Hug var veget,
 Vi hjalp at binde Sæden op,
 Og hvilte siden os paa Neget.

Og da Cavillen saa blev rød,
 Den rige Frugt vi plukked sammen,
 Det første Æble hun mig bød,
 Jeg løfted hende ned af Stammen.

Da voved jeg det første Kys;
 Hun blev saa bleg, den hulde Pige,
 Og hvissed ængstlig til mig: „Kys!
 Nu maa vi det til Moder sige!”

Jeg villig did mig føre lod,
 Hvor Bedbend Husets Dør omhvælved,
 Ei langt derfra en Poppel stod,
 Som jeg forventningsfuld, og skjælved.

Knap fik jeg talt, saa svared rørt
 Hun uden fleer Omstændigheder:
 „Jeg Alt forlængst har seet og hørt
 Og, kjære Børn! velsigner Eder!”

Fra Fred og Fryd, fra Hende,
 Mit Fjed jeg maatte vende
 Til Byen som Student.
 Halvdrømmende i Staden
 Jeg vandred om paa Gaden
 Med hver en Nerve spændt.

Jeg fik ei Tid at sukke
 For alt det Nye og Smukke,
 Der tog mig fast i Favn;
 Som Seileren paa Bølge
 Jeg maatte Strømmen følge
 Langt fra min Lykkes Havn.

I Hvirvelen, i Brimlen,
 I Rusen og i Svimlen
 Jeg tvende Qvinder saae;
 Hvor var de begge skjønnne!
 Min Trofasthed at lønne
 De gav mig Løfte paa.

I Gensomhed besøgte
 Den Ene mig, hun spøgte
 Og sang og favned ømt;
 De Greb i Lyrens Strænge
 Hun lærte mig, som længe
 Jeg selv kun havde drømt.

Undseelig, bly og bange
 Jeg aanded ud i Sange
 Mit Hjertes Sorg og Lyst;
 Men af! det Ingen rørte,
 Og hun, som mig forførte,
 Nu lod mig uden Trøst.

Den Anden saae jeg stedse
 I smaa og større Kredse,
 Omringet af en Flok
 Tilbedere, som trævle
 Jeg saae at gaae og fravle
 Stolt paa Cothurn og Sof.

Jeg voved selv at nærme
 Mig til de malte Skjærme,
 Hvorfra lød hendes Rald;
 Men af! Kronions Datter
 Mig gav til Rod for Latter
 Midt i sin Tempelhal.

For disse rige Tvende
 Jeg glemte ganske hende,
 Den fattige Lielvaand;
 Jeg nedbrød alle Sranke,
 Jeg døved alle Tanke,
 Jeg løste hvert et Baand.

Bort kasted jeg som Muldet,
 Der troes, at gemme Guldet,
 Min faure Ungdomstid;
 Min Vandrings Fjed blev svag
 Jeg monne feig forsage
 Hver mandig Dont og Tid.

Dg Timer var henrundne,
 Dg mange Aar forsvundne,
 Før ret jeg vaagned op;
 End hørte jeg til Frybet,
 Mens Andre jeg fra Dybet
 Saae høit paa Wrens Top.

Da for at leve, drog jeg,
 Hvor Skjebnens Vinde jog mig
 Hen over Livets Strøm;
 Dg paa Gudindens Alter
 Jeg offrede kun Bjalter
 Af Kunstens Billeddrøm.

Paa hendes Thespis = Karre,
 Tidt mellem Fjog og Narre,
 Som paa en Bøddelvogn,
 Langt fra min Længsels Kilde
 Lod jeg mig taalig trille,
 Selv Nar, fra Sogn til Sogn.

Alt, hvor mit Hjerte blødte,
 Da seent jeg Hende mødte, —
 Hun bar et fremmed Navn;
 Men Glæden var bortvejet
 Og Kindens Rose bleget,
 Og Livet kun et Savn! —

Da sidste Gang jeg Hende saae,
 Var selv jeg fuld af Bæ og Smerte;
 Min Haand hun tog og trykked paa
 Sit eget sorgbeslemte Hjerte.

Hun sagde mig, at hun var glad
 Ved Alt, hvad end jeg havde digtet,
 Og at mig selv paa intet Blad
 Jeg havde skjæmmet eller svigtet; —

At i den lange — lange Tid,
 Vi ikke havde seet hinanden,
 Hun havde kun havt Sorg og Slid
 For Børnene og Ægtemanden; —

Men at, hvad hende opreist holdt,
 Var Minderne fra svundne Dage,
 Men lagde til, bestemt og koldt:
 „Dem ønsker jeg dog ei tilbage!“

Dog pludselig sin Haand hun rev
 Fra min og brast i vilde Taarer
 Og iled bort, — jeg ene blev
 Med Dødens Biss i alle Aarer.

Bag Muren under Linden hist
 Har hun nu fundet Fred og Ruse;
 Smaafugle, vippende paa Kvist,
 Der synge hendes Buggevise! —

Min Nat er Dval, min Dag er riig
 Paa Anger, Suk og Taarestømme;
 Og føler jeg mig lykkelig,
 Da er det kun i Feberdrømme."

„Jeg laae i Feberlue,
 Man troede, jeg var nær min Død;
 Men i den lumre Stue
 Var min Tilværelse dog sød;
 Mig syntes, Nattergale sang
 Og fjerne Aftenklokker klang.

Bed Nedgang stod just Solen;
 Og klar var Lusten, mild og blid;
 En Duft fra Natviolen
 Den svale Lustning førte hid,
 I Krattet Nattergalen sang
 Og fjernt de Aftenklokker klang.

Hen over Himlen seiled
 En lille, rosenfarvet D,
 Hvis Billed klart gjenspeiled
 Sig i den mørkegrønne Sø,
 Mens Rattergalen yndigt sang
 Og fjerne Aftenklokker klang.

Jeg syntes grant fornemme
 En Tale og en Sang saa blid;
 Jeg kjendte denne Stemme,
 Saa kjær — saa kjær i fordums Tid,
 Som Rattergalens søde Sang
 Og fjerne Aftenklokkers Klang.

Jeg ilede gennem Haven
 Saa ung, saa varm, saa sorgløs glad;
 Let sprang jeg over Graven,
 Som skilte vore Haver ad,
 Mens yndigt Rattergalen sang
 Og fjerne Aftenklokker klang.

Længs Hækken hun mig fulgte,
 De grønne Buske stod som før;
 Løvhytten snart os dulgte,
 Som hvælved over Husets Dør,
 Did naaede Rattergalens Sang
 Og fjerne Aftenklokkers Klang.

Vi til hinanden nikked,
 Thi Alt jo ved det Gamle stod;
 Mama sad end og strikked,
 Den lodne Hund laae ved vor Fod,
 Og sødt de Nattergale sang
 Og fjerne Aftenklokker flang.

Da sagde hun alvorlig:
 „Da Du tilsidst os reent forlod,
 Blev jeg saa syg og daarlig
 Og tabte alt mit muntre Mod,
 Jeg brød mig ei om Fuglens Sang
 Og hørte trist paa Klokkens Klang.

Dog jeg Dig ikke hader!
 Han — Contoiristen blev min Mand.
 Først han, og saa min Fader
 Bortvandred til hiint bedre Land,
 Hvor al Naturens Jubelklang
 Formæler sig med Engles Sang.

Min Broder gemmer Havet, —
 Saa døde Moder da tilsidst, —
 Jeg selv er jo begravet,
 Bag hvide Muur, ved Kirken hist,
 Hvor høit i Linden Fuglens Sang
 Sig blander bly med Klokkens Klang.

Du seer paa mig forlegen?
Men seer Du ei, hvor jeg er bleg?
Du selv er alderstegen,
Din kjække Freidighed bortveg;
Din Røst har ei sin friske Klang,
Nat er dit Døie, tung din Gang!"

— Op foer jeg da bedøvet,
Jeg i min Smertes Favn mig fandt!
Alt — Alt var mig berøvet,
Og mens min bittre Taare randt,
Forstummed Fuglens lette Sang
Og Aftenklokkens Alvørsklang.

Med tillidsfulde Blikke
Man hvisted til mig: „Du er frelst!“
Ak, men de vidste ikke,
Hvad inderligt jeg ønsked helst!
Mit Bryst var tungt, min Aande trang,
Og for mig Veien mørk og lang!"

Her satte han Guitarren
 Mod Bæggen og gif ud.
 Da sagde Madame Sappi:
 „Nu græder han, ved Gud!
 Savist er han forskruet,
 Men dette. Alt tiltrods
 Er han dog bag Lamperne
 Den Dygtigste blandt os.

Det er mig ingen Gaade,
 Hvorfor de lod ham gaae;
 Kun hvad der halvveis duer,
 Det helst de holde paa.
 Jeg selv — ja, den Regjering
 I Huset paa Hallandsaas
 Ret kroer sig som en Svane,
 Men kjækker som en Gaas.

I tænke Ier ham vel tragisk?
 Nei, Børn! I tage feil;
 For alt det Latterlige
 Er han et trofast Speil.
 Man troer, naar man paa Scenen
 Ham blot eengang fik see,
 Ham selv som født og baaren
 Alene til at lee!“

6.

Fra Stegerset nu hørtes
En Stimlen og en Støi,
En jublende Latter,
Op Dørene fløi!
Ind bar de fire Herrer
Det dækkede Bord.
Marlborough s'en va-t-en guerre
De sang i høien Chor.

Dem fulgte Kromadamen .
Med tre Piger paa Rad.
Med Lys og Glas og Flasker,
Med Staal og med Fad.
Høist siirligt at tranchere
Hr. Vimmer godt forstod;
Han var vel ei af Adels,
Men havde desmere Mod.

Han havde — hvad jo ofte
 Er gamle Herrers Skif —
 Taget den yngste Dame,
 Dengang tilbords de gif.
 Hr. Kamm sad hos Madamen,
 Hos Philo sad Babet;
 Saa Blunt var reent tilovers, ---
 Det fandt han, var ei Ret.

Krokonen, den unge, —
 Han fik fra Kjøfnet ind,
 Med sit sneehvide Forklæd,
 Saa blussende og trind.
 Hun lod sig villig nøde,
 Hun satte sig og loe:
 „Saa kom jeg jo til Gilde
 Her i min egen Kro!“

De røde Bropper svupped,
 Og Druens Perler skjalv;
 I Biingudens Følge
 Kom Sorgløshedens Alf.
 Hver Kind blev rød, hver Pande
 Blev klaret op og fri,
 Ja, selv Hr. Limmers Hjerte
 Blev til et Sans-souci.

Da løfted Madame Sappi
 Sit Glas og Tausshed bød:
 „Hr. Zimmer har tracteret os
 Med Sang saa bitter-sød.
 Jeg veed, Hr. Blundt! at Mester
 De er i Strængespil;
 Fortæl om deres Hjerte os,
 Hvordan det ret staaer til!”

„Min bedste Madame Sappi!”
 Han svared med et Smil,
 „Det blev mig for besværligt
 At tælle hver en Piil,
 Hvormed han mig har saaret,
 Den overgivne Gud,
 Thi som en Naalepude
 Seer vift mit Hjerte ud.

Jeg har ført Bog derover
 Og det i Riim udsat;
 Til Lærdom og Advarsel
 Er mig nu denne Skat.
 Det er en Række Kurve,
 En rigtig Tornefrands,
 Om ikke just saa syndig
 Og riig som Don Juans.

Hver Morgenstund jeg læser
 Et Blad i denne Bog;
 Men ak! hvor lidt det frugter!
 Aldrig jeg bliver flog.
 Dog, hvis De det tillader,
 Jeg synger Dem Nr. 1.
 Saa kan De næsten sige,
 De har det Hele seet."

Saa hentede han Guitarren,
 Der taus stod i en Braa;
 Et Glimt af Lyst og Lune
 Man i hans Dine saa.
 Han strøg sig let om Munden,
 Og kjækt til Strængens Klang,
 Der legede under hans Fingre,
 Heel gracieust han sang:

„Jeg gif i den sorte Skole,
 Bar voren, vælig og qvif,
 Jeg bar baade Halsbind og Kjole
 Og havde et Uhr, som gif.

Borgmesterens Dorthe, den smukke,
 Der sang og dandsed saa rart,
 Hun lod mig ei længe sukke,
 Men vi blev Kjæresten snart.

Hun havde to Dine milde
 Og saadan en deilig Fod;
 Hun vilde Alt, hvad jeg vilde,
 Og sagde mig aldrig imod.

Med Gæt dog fik hun den Bane
 At være mig vridpen og mut;
 Da tog jeg mig for at formane
 Den søde velsignede Glut:

„Min elskede, lille Pige!
 Gud veed, om jeg ret Dig forstaaer!
 I dag er dit Kys ei lige
 Saa brændende som igaar.

Mig synes at dine Dine
 Er fløede af en Sky,
 Siden de røde, forfløine
 Dragoner kom til vor By.

Du svøber Dig tæt i Kaaben,
 Som havde Du for mig Skræk;
 Jeg har dog ei andre Baaben
 End Bøger og Pen og Blæk.

Er Du da nu mere bange
 For mig paa min Skrivestol,
 End for de skjæggede, lange
 Dragoner med Sværd og Pistol?

Saa vil jeg da, søde Dorthé!
 Helst vente med roligt Blod,
 Til de Dragoner er borte, —
 Saa faaer Du vel atter Mod.

Omkring hendes Læber fine
 Et høist besynderligt Træf
 Sig drog, en løierlig Mine,
 Der kunde tydes: „Vent væf!“

Dragonerne blæste den vilde
 Appel, og traved afsted;
 Men da jeg saae op til den Lille,
 Var hun saamænd travet med.

At sige, figurligt hun traved,
 Hun fulgte sin gamle Dragon,
 Blandt Udstyrskæster begravet
 I den deiligste Phaeton.

En Oberst i Cavalleriet
 Med Gods og et Hammerværk,
 Det Vigtigste ved Partiet,
 Var hendes Fader for stærk.

Jeg hørte Tanterne sige, —
 Jeg troer der var hele fem —
 De misundte den solgte Pige, —
 Hvi fik han ei een af dem!

Til Flasken jeg ikke slog mig,
 Jeg greb ei til Dolk og Gevær;
 Lidt slau jeg blev, men tog mig
 Det dog ikke videre nær!"

Saa sang han; men i Stemmen
 Og den skurrile Sang
 En Bitterhed, en Veemod
 Fra hans Indre dogklang;
 De unge Piger smilede,
 Saa knap det kunde sees,
 Fru Sæppi saae alvorlig
 Om i den hele Kreds.

"Ret saa!" tog Ramm tilorde,
 Han var just à son aise,
 Accommodare se rebus
 At non sibi res,

Det lærte mig min Rector,
Og den Philosophie
Har, hvor min Fod saa vandred,
Mig troligt staaet bi.

„Var dette“, spurgte hans Dame,
„Arabisk eller Spansk?
Saa vær saa snild at tyde det
Paa bredt og ærligt Dansk!“
„Med Glæde!“ han gjensvared,
„Lad mig Guitarren faae!
Den hjælpe skal at give
Forflaring derpaa.

Jeg lokke vil af Strængen
De Toner, som boer
Her i mit glade Hjerter,
Og tolke dem ved Ord.
Hvordan saa Skjebnen støder,
Jeg aldrig bliver stødt;
Jeg er tilfreds med Verden,
Thi Livet er saa sødt:

„Ja Livet er et Gilde!
 En rigtig lystig Fest!
 For tidligt eller sild
 Ei kommer nogen Gæst.
 Jeg iler til Banketten,
 Der vinker paa min Bei;
 Og sad vi der end Tretten,
 Saa skræmmer det mig ei.

Hvad har I vel mod Jorden,
 Som vi til Festhal fik?
 Alt gaaer jo i sin Orden
 Og sømmeligste Skik.
 Har vi ei Lys paa Himlen,
 Som kan gaae op og ned?
 Og Nattelampevrimlen
 Og Maanens Lygte med?

Jeg sætter mig til Bordet
 Med Hjertet fyldt af Tak;
 Og laer dem have Ordet,
 Som holde meest af Snak.
 Jeg bruger kun min Stemme
 Til Sang, og lade vil
 Complet, som jeg var hjemme,
 Og holder kjæft mig til!

Er her ei grønne Tillier?
 Et Telt af Himlen bygt?
 Med hvide Frøkenlilier
 Og Somfruroser smykket?
 Dem plukked vi jo gjerne, --
 Men maae vi nøies blot
 Med Anemonens Stjerne,
 Saa er det ogsaa godt.

Men hvis mig Vaaren nægter
 Et Blad af sin Triumph,
 Veed jeg et Løv, som mægter
 At sige Rosen Trumf!
 Det er de rige Blade
 Paa Rankens svaie Baand,
 Der skjærmer om de glade
 Gulddruer med sin Haand.

Vi følge gamle Skikke:
 For Enden af vort Bord
 Musikken mangler ikke,
 Nei, der er hele Chor.
 Der er jo Sang i Skoven
 I Dal, paa Eng, ved Kyst,
 Der er jo Sang paa Boven,
 Og Sang i hvert et Bryst.

Ja, Livet er et Gilde,
 En altfor yndig Fest,
 Jeg kommer ei forsilde,
 Thi jeg er ung som Gjæst.
 Selv naar engang jeg graaner,
 Slaaer jeg mig ei til Ro;
 Mig Phantasus da laaner
 En Vinge eller to!"

Her tømte han sit Bæger,
 Hans Kind var blevet varm;
 Med Smil han lagde Cithren
 Nu hen i Philos Arm;
 Da gik der som en Lysning
 Om dennes ædle Træk,
 Hans Dine glimred, Panden
 Han hæved fri og kjæk.

Og mens han med Harpeggier
 Præluderede sin Sang,
 Henrykt hans Blik ved Babets
 Guldblokkede Hoved hang.

Det var ei sødlig Smægten,
 Ei kjælent Sværmeri,
 Nei, der var Kraft og Alvor
 Og Sandhed deri!

Da løfted Pigebarnet
 Just Hovedet op og saae
 Paa ham med disse Dine,
 Der var saa himmelblaae,
 Som var de rene Engles
 Og Kjærlighedens Hjem, —
 Det slog! — og Sangens Rilde
 Sprang fra hans Hjerter frem:

„Jeg elsker Dig, o skjønnne Jord!
 Hvor Rosen blusser, Ranken groer
 Med sine stærke Druer;
 Jeg hilser Dig i Vaar og Høst
 Med lige Fryd, — mit Liv, min Lyst
 Ei Vintrens Barskhed fuer.

Jeg elsker Dig især, o Nord!
 Hvor vore Stammefædre boer
 I deres stille Grave;
 Hvor Vættene trives stærkt og ny
 Paa Engen og i Bøgens Ly,
 Som Blomster i en Have.

Jeg elsker Dig, Du danske Mark!
 Hvor Egen med sin runkne Bark
 Omværned stærke Planter,
 Der ofte bar, som Skib og Stavn,
 Fra Kyst til Kyst dit stolte Navn,
 Der vækker stolte Tanker.

Jeg elsker Dig, grønflædte D!
 Der hviler som en smykket Mø
 I Havets Rjæmpe-Arme;
 Hvor i min Moders Favn jeg laae,
 Hvor Tankens første Glimt jeg saae,
 Og Hjertet fik sin Varme.

Jeg elsker selv mit sidste Hjem,
 Som engang i sit skumle Gjem
 Min Haandsfuld Aske rummer,
 Hvor efter Fartens Fryd og Savn
 Jeg lander i en sikker Havn
 Til dyb og evig Slummer.

Men — til jeg er af Vandring træt,
 Mit Liv skal være dit, Babet!
 Og Kunsten Livet smykke;
 Bed Zeus! jeg gad dog gjerne see,
 Om der endnu vel findes Tre,
 Som sligt et Tempel bygge!

Og der jeg være vil dit Skjold,
 Og værne, som en Ridder bold,
 Om Dig, mit Hjertes Dronning!
 Vi slibe Livets Diamant
 Og dele trofast saa — ei sandt?
 Dets Malurt og dets Honning!"

Han reiste sig fra Bordet
 Og kjærligt til Babet saae,
 Greb hendes Haand den kjære,
 Der som en Lilie laae
 Paa Dugen, og saa sagte
 Mod Rinden trykked den,
 Og lod den lønligt glide
 Mod Læberne hen.

Da hvisted Madame Sappi
 Til Ramm: „See, hvor galant,
 Hvor ridderligt og nobelt, —
 Naar bare det er sandt!
 Hvor kjærligt og ærbødigt. —
 Naar bare det forstaaes —"
 Her slog et Blik fra Philo
 For hendes Læber Laas,

Babet, den lille, glade,
Hun hørte ei et Muf,
Hun saae kun op til Philo
Med et Smil og et Suf,
Der endte med en Ratter
Saa klingende og klar,
Mens til de røde Læber
Det blanke Glas hun bar!

Hun skjød sin Stol tilbage,
Tog Githaren i Haand
Og slynged om sin Nakke
Dens brede Silkebaand,
Og vilde just begynde
Et lille, muntert Qvad, —
Da standsed hun forfærdet
Og ganske bleg hun sad.

7.

Det hele lille Selskab
Tabte Mæle og Maal;
Igjennem Stormens Susen
Der hørtes et Skraal;
De studsede, de lytted —
Og atter det lød,
Som var en Sjæl bestedt
I den yderste Nød.

Ud sprang de to Studenter
Og Philo efter dem,
Rask gjennem Regn og Mørke
De lyttede sig frem;
Men snart de kom tilbage
Med Latter og med Larm
Og stormed ind i Stuen
Med Degnen Arm i Arm.

Babet blev lidt betuttet ved
 At see sin gamle Ven,
 Dog varede det ei længe,
 Før hun fik Mod igjen;
 Thi før sig Bertel satte
 Tilbords, som man ham bød,
 Han traadte frem og talte,
 Og saa hans Tale lød:

„Høistærede! Jeg beder
 Modtag mig først som Gjæst,
 Naar de mig Plads forunde
 Ved Kunstens rige Fest!
 Jeg føler det,“ han raabte
 Med Haanden lagt paa Bryst,
 „Her boer Genie, forenet
 Med Mod og med Lyst!

Min Dands er ei saa tosset,
 Nu skal De bare see!“
 Saa feied han henad Gulvet
 En snurrig passe-pieds;
 „Hvad Sangen anbelanger,
 Beed Jomfru Kristine vist,
 Blandt Sydsjælland Degne
 Rangerer jeg ei sidst!“

Man gjorde Plads ved Bordet,
 Og han satte sig da ned;
 Med Glas og Kniv og Gaffel
 Han gjorde god Bæf;
 Sin Mund han dog ei brugte
 Alene til sin Mad,
 Nei, han var høist veltalende
 Og stolt og sjæleglad.

Men Kromadamen hvisted
 Til Blunt: „Endnu en Rest
 Jeg har af lange Flasker,
 Fra sidst her var Fæst.
 Dem henter jeg tillige
 Med langlivede Glas;
 Jeg troer, til Gildets Punktum
 Kan de komme tilpas.“

„De er jo dog en Engel,
 Min deiligste Madame!“
 Udraabte Blunt, — hun trued,
 Men smilede dog til ham,
 Og smuttede ud og bragte
 Snart paa en Bakke fiin
 De lange flebne Bægre
 Og den skummende Viin.

Ved dette Syn Hr. Bertel
 Sprang henrykt fra sin Stol;
 Han pillede af behændigt
 Den blanke Stanniol,
 Han lod saa Proppen flyve
 Og knalde høit, og gif
 Fra Stol til Stol og skjenked
 Den olympiske Drik.

Nu Tublens Thermometer
 Steeg mange Grader til;
 I alle Hjerter tændtes
 Den guddommelige Ild;
 Den strenge Madame Sappi
 Blev vennehuld og sød, —
 Og ak! Hr. Timmers Næse
 Den glimted som en Glød.

Begeistret som en Satyr
 Slog Degnen for sit Bryst:
 „Men hvad er uden Sang vel
 Alverdens Fryd og Lyst?
 Den er jo Livets Blomster!
 Lad os synge da en Sang,
 Jeg lærte paa Regentsen
 Nummer tre, i anden Gang!

De Herrer den vift kjende?
 Det Bedste er, jeg troer,
 Vi slynge vore Stemmer
 Til en fiirdobbelt Snor!
 Kom an!" — De Mellemstemmer
 Bar Kamm og Blunt tilpas,
 Primo Tenor sang Philo,
 Og Bertel anden Bas:

„Trætter Dig Livets Strøm?
 Vaagn da fra Døs og Drøm,
 Hører Du Propperne knalde?
 See, som velsignet Regn
 Over en solbrændt Egn,
 Perlende Dugdraaber falde.

Indige Farvespil,
 Modnende Sommer=Ild
 Straaler fra svolmende Kanter;
 Druernes Gud er stor,
 Rigt i hans Tempel boer
 Jubel og glimrende Tanter.

Drif, som Du skal og bør,
Klag, om Du kan og tør,
Saa over Jordlivets Trængsler;
Sorgen gaaer strax til Ro,
Hjertet sig vugger jo
Huldt i livsalige Længsler.

Ud fra sit stille Hjem
Strømmer saa Sangen frem,
Baarfriske Blade og Blommer;
Hver en Stund klar og ny!
Ja, under Raufens Ly
Smiler en evig Skjærsommer!

Staa ei der stum, men tal:
Er i en Sammerdal
Saa dine Timer henfløine?
Her, hvor os vinker sødt
Himmelblaat, Rosenrødt —
Læber og tindrende Dine!"

Med Haandflap og med Bravo
 Blev lønnet deres Qvad,
 Og alle Glas blev tømte
 I munter Bunterad;
 Høirostet blev nu Talen
 Og Ordet mere frit,
 Ket Ingen vilde høre,
 Men hver fortalte Sit.

Og der var ingen Tunge,
 Som jo dygtigt fik sig rørt;
 Madamen declameerte, fun
 Af Krokonen hørt.
 De unge Pigers Stemmer
 I Choret Gjenlød gav;
 De loe som Morgenlærker,
 Og vidste knap hvoraf!

Nu meldtes dem fra Stalden,
 At Alt i Orden var,
 Natstormen lagt til Hvile
 Og Himlen reen og klar,
 At nu det var paatide,
 Da det gryede ad Dag; —
 Tilvogns de steg da Alle
 Og satte sig i Mag.

Krokonen den unge,
 Fik mangt et venligt Nif,
 Men Blunt med Fingren sendte
 Et Kys — og saa et Blik!
 Da smeldede de Pidske,
 Borthunden gjøede, sprang, —
 Snart dulgtes Karavanen
 Af Krattets Bladehang.

Fra Bust og Græs dem mødte .
 Den sødeste Sommerduft,
 Om deres Kinder svøbte sig
 Den stille Morgenluft;
 Kun Skoven endnu mumled
 Om Nattens Storm og Støi,
 Fra Mosen op, nær Beien,
 De vilde Vænder fløi.

Men treven var den Kjørsel
 Paa den opblødte Bei,
 Søvnhyssende, og længe
 Det vared heller ei,
 Før alle Dine blunded.
 Ingen hørte eller saae
 Smaalærkerne at quiddre
 Eller Solen opstaae.

8.

Herr Obersten, den gamle,
Den Herre til Børinggaard,
Var fredeligt henslumret
Og lagt paa sorten Baar,
Med Støvler og med Sporer,
I ædel frigerst Pragt,
Af sine troe Dragoner
Længst til Capellet bragt.

Han havde mange Penge,
Men endnu fleer af Ar;
To Ar er kun forløbne,
Da han med graanet Haar
Til Børinggaard hjemførte
Et Barn som Fæstemø;
Men bort fra al den Glæde
I Baar han maatte døe.

Gensom den unge Enke
 Nu sad, som det sig bør,
 Det sorte Haar ombundet
 Af hviden Crepe og Slør.
 Et Barn hun var som Hustru,
 Nu saae hun næsten ud,
 Som en faderløs Ungmø,
 En forsvunden Sømands Brud.

Den Morgen var saa stille
 Efter Nattens Storm og Strid,
 Og Solen stod paa Himlen
 Guldt smilende og blid;
 Da gik den unge Frue
 I Havens lune Gang,
 Mens alle Blomster dusted,
 Og alle Fugle sang.

Hvad Fuglene sødt qvidbred,
 Som de var lært og vant,
 I hendes unge Hjerte
 Et villigt Echo fandt;
 Og Blomsterduften strømmed
 Som et Sundhedskildevæld,
 Og søde Minder vaagned,
 Som styrked hendes Sjæl.

Ind vandred hun i Skyggen
 Paa gruusbelagte Gang;
 I hendes Tanke nynnede
 Et Minde, som en Sang.
 Hun satte sig paa Bænken
 Ved stille, blanke Aa;
 De hvide Svaner fornemt
 Paa deres Frue saae.

I hendes Tanke nynnede
 Et Minde, som en Sang;
 Det var en Blomst, en lille,
 Fra hendes Foraarsvang;
 En Blomst, der aldrig mister
 Sit Liv, sit Farvespil,
 Men sødt livsaligt duster,
 Saasnart kun Hjertet vil:

„Hvilende,
 Luffende
 Tæt Dig i Favn,
 Smilende,
 Sulkende
 Henrykt dit Navn,

Rjæler jeg,
Dybsfende
Sorgen i Blund,
Stjæler jeg
Aysfende
Liv fra din Mund.

Binger den
Svævende
Tanke mon faae,
Bringer den
Bævende
Barm til at slaae;
Mødes de
Smægtende
Længseler da,
Mødes de
Nægtende
Blijf til et Ja!"

Blødt som et Net sig slynged
Den søde Melodie,
Om Ordene og bare
Et Billed frem deri,

Der som Maanen bag Skyn
 Snart svandt og snart kom, —
 Da vaagned hun af Drømmen
 Og saae sig hurtigt om.

En Klang af Sølvbjælder
 Det var, og i Galop
 Den lille Hund kom logrende
 Og sprang paa Bænken op.
 Saa hørtes tunge Fodtrin,
 Og frem hun ile saae
 Huusholdersken, den trinde,
 Saa rast, det vilde gaae.

Heel aandeløs, forpustet
 Hun meldte da strax:
 „En Gæst vi nu har faaet,
 Men af et eget Slags.
 Paa Beien hist var væltet
 En Vogn med Herrer tre;
 Og Een var saa forslaaet,
 Det var en Gru at see.

Jeg stod just da paa Blegen;
 To Herrer og deres Rudst
 Ham bare ind fra Beien
 Og lagde ham ved en Bust.

Der laae han, hvid som Rinet,
 Man hørte ei et Suf,
 Mens Blodet randt fra Panden, —
 Men, Gud! hvor var han smuk!

Jeg skyndte mig da til dem,
 Og bad dem strax paa stand,
 At bære op paa Gaarden
 Den stakkels unge Mand.
 Det grønne Kammer oppe
 Jeg hurtigt ordne lod;
 Jeg vidste jo saa sikkert,
 Det var Dem ei imod.

Den syge Mand paa Sengen
 Endnu bevidstløs laae,
 Da han blev let forbundet
 Saa godt, det vilde gaae;
 Den yngre Herre flipped
 Hans Haar og lagde Baand
 Om Saaret, som det syntes,
 Med meget øvet Haand.

Saa vaagned han af Dvalen,
 Et Suf, et dybt, han drog,
 Og mumled et Par Ord og
 Sit Dielaag opflog.

Men, Jesus! hvilke Dine!
Nu har jeg mange seet,
Men, sandt for Gud, kun sjelden
Af saadan Qualitet!

Med Hamborgervognen
Har jeg sendt Lars afsted
At hente Doctor Jensen
Og bringe strax ham med.
Og gamle Karen sidder med
Sit Sytøi udenfor
Hans Dør, som Baagekone,
I den lange Corridor.

Nu er de Andre reiste,
Kun knap var deres Tid;
Den Ældre loved venligt dog
At komme snart herhid.
Hvad det dog er for Fyre,
Jeg gjerne vide gad;
Jeg havde ei ret Hjerte til
At spørge dem ad!" —

9.

— Alt Roserne var fælmed',
Men i deres rige Dragt
Stode de høie Malver
Rant som en prægtig Vagt
Til Høire og til Venstre
Omkring den Bowlinggreen,
Der foran Hagestuen
Laae fløiesblød og fin.

Blank stod paa Himlen Solen
I stille Sommerdag,
Fra fjerne Landsbykirke
Man hørte Timens Slag;
Sangfuglene sad tause,
Og kun en flittig Bi
Gav Lyd, naar paa sin Hjemvei
Den iilfont drog forbi.

I Husets andet Stof man
 Et Vindue aabnet saae,
 Hvor nu saa mange Dage
 Den fremmede Syge laae;
 Han havde taalmodig holdt sig,
 Som Lægens Alvor bød,
 Der ham besindigt varsled,
 Det gjældte Liv og Død.

Først nu det var forundt ham
 At hæve Hovedet lidt,
 At sidde paa en Sopha
 Og vandre et Par Skridt;
 At livne sine Tanker
 Ved et friere Blik,
 At qvæge sit matte Hjerte
 Ved Lustens Balsamdrik.

Men nede i Verandaen
 Huusfruen ene sad,
 Omfkygget tæt af Vedbend,
 Jasmin og Gedeblad;
 Taus taktfuld og høiet
 Over sit Sytøi ned,
 Hun kunde deroppe høre
 Den Syges sagte Fjed.

Hun hørte, hvor han stemte
 Guitarrens Stræng og hvor
 I alle Tonearter
 Han følte sig for.
 Først nynnede han kun sagte
 Til Strængelegens Klang,
 Men snart med Get sig hæved
 Hans Stemme til Sang:

„See, Lamperne blinke
 I Skoven og vinke
 Til Droskens og Bogfinkens pyntede Hjem,
 Der Strængene flinger
 Og Sværmen sig svinger, —
 Min Kjærest og jeg, vi er ogsaa blandt dem.“

Da kasted hun sit Sytøi
 Og heftig op hun stod,
 Den friske Foraarsrose
 Hendes Kinder forlod.
 Men atter sank tilbage hun
 I Lænestolens Skjød,
 Mens fra de søde Dine
 En Taarestrøm frembrød.

Der var kun Een i Verden,
 Som kunde denne Sang!
 Kun Een, hvis Stemme eied
 Saa vidunderlig Klang!
 Hun skjulte sine Dine,
 Hun ganske stille sad,
 Med Hjertets Slag hun fulgte
 Det idylliske Dvad:

„See, Lamperne blinke
 I Skoven og vinke
 Til Droslen og Bogfinkens pyntede Hjem,
 Der Strængene flinger
 Og Sværmen sig svinger, —
 Min Kjærest og jeg, vi er ogsaa blandt dem.

I Dansen vi træde,
 Men dølge vor Glæde,
 Dybt gjemmes i Barmen vor Hemmelighed;
 Vi blusse, vi gløde!
 Det er just det Søde,
 At Ingen i Verden det aner og reed.

Vi vove selv ikke
 At mødes med Blikke,
 Skjøndt lænkede ved det usynlige Baand;
 Hvad Taushed bevarer,
 Mig sødt aabenbarer
 Et Tryk af din lille, velsignede Haand.

Som Snoren af hvide
 Coraller mon glide
 Let gennem din Fletnings sortglindsende Pragt,
 Saa sees nu, saa dølges,
 Saa slynges, saa følges
 Vort Liv og vor Tanke i Kjærligheds Pagt."

Og da de sidste Toner
 Svandt som en Morgendug,
 Hun reiste bly sit Hoved
 Fra Bordet med et Suk;
 Hun tørred sine Taarers
 Mildt dulmende Strøm,
 Og saae ud over Haven
 Som vaagnet af en Drøm.

Der stod den gamle Doctor,
 Han bøied sig just ned
 Og plukkede en Neglif
 I det rige Blomsterbed.
 Han nærmed sig Verandaen,
 Han traadte ind, og hun
 Modtog ham med et Haandtryk
 Og en smilende Mund.

Han satte sig og sagde: „Har
 De hørt vor Patient?
 Hvad synes De, min Frue!
 At min Kunst har fortjent?
 Jeg uden Pral tør glæde mig
 Ved dette nye „Bliv“!
 Jeg troer i ham er sparet
 Et ædelt, frodigt Liv.

Jeg har ham givet Haab om
 Imorgen — eller saa —
 At stedes for Deres Ansyn
 Og ud i Haugen gaae.
 Jeg syntes, det virked bedre
 End noget Koborans;
 Jeg sjelden saae en sundere
 Natur end hans.

I Deres Sorg, min Frue!
 Vi volde Dem Besvær.
 Men en Kjærlighedsgjerning
 Var Dem jo altid kjær.
 Snart kan han dog forlade
 Dette stille Paradiis! —
 Han taug og af Gulddaasen
 Tog sig hurtigt en Priis.

Han ordned sig til Afssed,
 Han trykked Fruens Haand.
 Hun vilde talt — hun dvæled,
 Som fraværende i Aand.
 Hun vilde ham forsigtigt
 Udsørge, af, men før
 Hun Ordet fik paa Læben,
 Han svandt bag Salens Dør.

Den Nat var uden Slummer,
 Den Dag var uden Fred,
 Det syntes hende, Timerne
 Var Bly paa deres Fjed.
 Og end en Nat, og end en Dag
 Ei No blev hende undt;
 Da kom den gamle Tjener
 Og meldte — „Hr. Blunt!“

Paa Tjenerens Skuldre støttet
 Han traadte langsomt ind;
 Omkring de krusede Lokker
 Laae end det hvide Bind.
 Ind gjennem Bindruløvet
 Just Sommersolen loe;
 Den gamle Tjener sjerned sig,
 Og de blev ene To.

Der hørtes intet Udraab,
 Der saaes ei Comediespil;
 Gjensynet gik saa trøstigt
 Og heelt naturligt til.
 Men tause stod de Begge,
 De gjemte i deres Bryst
 En sød, en ængstlig Glæde,
 En smerteblandet Lyst.

I Begges Sjæle dæmred
 Den samme Tanke frem,
 Et Baand med Gæt den fletted,
 Der gjenforened dem;
 Et Stjernesud den ligned
 Der just tilsammen faldt
 Med det lønlige Dnske,
 Og lovede dem Alt. —

Der sad nu paa Divanen
 Det unge skjønnede Par.
 Hans Dine speided rundt om
 I Salen, hvor de var.
 Da hvisted han: „Dorthea!
 Jeg er hos Dig? — men hvor?“ —
 Hun taug; med Rødmene pegede
 Hun paa sit Sørgeflor.

Der foer et Glimt af Glæde
 I Barmens dunkle Bo,
 Og paa hans ædle Nafn
 Der leired sig en Ro,
 En Ro, som den kun eier,
 Der haaber og troer;
 Men fra hans glade Læber
 Gi voved sig et Ord.

Men hendes Dine hviled
 I hans, og det var klart,
 At eet og samme Billed
 Blev Begge aabenbart.
 Da brød han ud: „Dorthea!
 Af, huffer Du dengang?“
 Han aabnede Glaveret
 Og satte sig og sang:

„At, mindes Du, vi kom fra Dands
 Og vandred gennem Byen;
 Nathimlens rige Fattelkrands
 Var slukt af Taageskyen.
 Du tripped paa de pene Been
 Udreit og let fra Steen til Steen
 Og jeg holdt Paraphyen.

Den Vandring klart i Mindet staaer,
 Og aldrig har jeg glemt den;
 Jeg var kun sytten, atten Aar,
 Og Du kun fjorten, femten.
 Dybsindig ei vor Tanke var,
 Men Tungen frit fra Hjertet bar
 God Lystighed og Skjemten.

Og Svar og Gjensvar fulgtes net
 Som Rimet i Terziner,
 Som i en capricieus Duet
 To friske Violiner.
 Vi var i Læ for Rid og Rag,
 Den hele Rjæbstad sov jo bag
 Nedrullede Gardiner.

Vi kom til Torvet; som en Flo
 Det flød med sorte Bøver.

Du standsed her og bad mig selv
At bære Dig derover.

Jeg vandrer end saa tidt, saa tidt
De hundred, lykkelige Skridt
I Drømme, naar jeg sover.

Saa glad jeg Dig paa Armen tog,
Mens vi blev ved at snakke;
Din ene Arm fortroligt slog
Du blødt omkring min Nakke.
Det gik for smaa og rebne Seil,
Som var det Torv et iisglat Speil,
En steil, livsfarlig Bakke.

Jeg flytted langsomt mine Been,
Og lod Dig varligt glide
Ned paa din Faders Trappesteen
Og stod saa ved din Side.
Hvi dvæled vi? af, aabenbart
Det var Gud Amor blevet flart,
At nu var det paatide!

Han lærte os at kjende nu
To Læbers søde Barme.
Du trykked mig med stille Blu .
I dine unge Arme.
Vi glemte Alt omkring os, Alt,

Vi hørte ei de Dryp, der faldt,
Paa Silkeskjermen larme.

O, dette lange — lange Kys,
Vor første Blomst i Baaren,
Det lever end, som var det nys
For os til Verden baaren.
Det lever som min bedste Skat
I Glædens Solskin, Sorgens Nat,
I Smilet og i Taaren."

Han reiste sig, han stod da
Med et Spørgsmaal i sit Blik,
Der flart fra hans Hjerte
Til hendes Hjerte gif:
„Siig, Elfte! tør jeg bære
Et Fremtidshaab herfra?"
Og hendes Blik ham svared
Huldsaligt med et „Ja!"

To Timer derefter
Glad, gjensødt og ny,
Han rullede hen ad Veien
Til Kong Valdemars By.

Da tænkte han paa Limmer,
Og høit af Glæde loe:
„Nu kan jeg bringe Fyren
I hans Alderdom til Ro!“

Et Billed af en Fremtid
Med blaa og skyfri Lust,
Hvor alle Livets Blomster
Ham loved deres Duft,
Drog som et Panorama
Hans indre Blik forbi.
Den lille Fru Dorthea
Var Solen deri.

10.

I Gæstgivergaarden
I Atterdags By,
Med Udsigt just til Taarnet,
Som kneised høit i Sky,
Der sad Hr. Ramm alvorlig
Bed Vinduet i en Krog,
Og lod, som han læste
En Comoediebog.

Han ændsed ikke Himlen,
Der var saa sommerblaa,
Han saae ei til Ruinen,
Der for hans Die laae.
Hvi skulde han og fængsles
Af den gamle, døde Muur,
Naar Blikket turde drufne
I en deilig, ung Natur?

Men paa hans flogte Bænde
 En Alvor der var,
 Om indre Kraft og Fasthed
 Den Vidnesbyrd bar.
 Hans Digt var vel venligt,
 Men dog kjæft og bestemt.
 Et Træk om Munden røbed
 Både Lune og Skjemt.

Der sad hun, Nina Sappi,
 Saa rank og fin og let,
 Ved Salens anden Side
 Paa en lav Tabouret;
 Fra Flygelets Tangenter,
 Som saa særdigt hun slog,
 For sin Tanke hun hentede
 Et klart og fyndigt Sprog.

Som i en Baarvind vugges
 Det saftgrønne Liv,
 Saa fik her hendes Skjønhed
 Som et forhøiet Liv,
 Midt i den myge Blødhed,
 Det brune Haar sin Pragt,
 Halsen den fine Bøining,
 Ved Tønernes Magt.

Dg som to Duer følges
 Paa sommerlig Flugt,
 Snart fjernes, snart mødes,
 Saa svævede smukt
 Den unge Piges Hænder,
 Som i en Alfedands,
 Dg flettede af Toner
 Den rigeste Arands.

Hun slutted Phantasien,
 Et lille Suk hun drog,
 Hun vendte et Par Blade
 I en opslaaet Bog.
 Dg efter en ret dristig
 Accordsfølges Gang,
 I et roligt Andante
 Sødt smeltende hun sang:

„Giv mig, til Tegn at Du din Billie
 Vil bære efter min, en Lilie!“
 Hun lagde Haanden blødt om Stilken
 Dg saae paa ham og spurgte: „Hvilken?“
 „Jeg valgte helst“, han sagde, „Knuppen;
 Liig Sommerfuglen, svøbt i Puppen,
 Den lover, men den holder ofte
 Langt mere, end fra først den lofte.“

Hun sagde: „Kædet løs fra Stammen,
 Som Barnet, fjernet langt fra Ammen,
 Den vil sit unge Hoved bøje,
 Og aldrig aabne Dig sit Dø!"
 „Men jeg", han svared, „jeg vil nære
 Den med mit Hjerte og min Ære!"
 „Ja da", hun svared, „vil den fagre
 Dig liig en Engel huldt omflagre,
 I Himlens Fryd, i Jordlivs Smerte,
 Og døe af Glæde ved dit Hjerte!"
 Vaarsolen smiled, Vinden lusted,
 Sig Knuppen aabned huldt og dusted.
 De vandred langsomt ned i Dalen,
 Fromt hilse af Nattergalen.
 Langs Veien straaled Rosens Rerter,
 Der var en Fred i Begges Hjerter."

Da reiste Kamm sig ivrigt
 Fra sin Stol og sin Krog,
 Og fastede paa Gulvet
 Den uskyldige Bog:
 Med hastige Skridt han
 Til Pigebarnet gik;
 Hun vendte sig og smiled
 Med lidt forundret Blik,

„Tilgiv mig, Signorina!
 Maaskee min Dom er gal, —
 Men var de Vers ei matte,
 Og Elskeren fatal?
 Thi hele Trylleriet
 Det lagde selv De til
 Ved Deres søde Stemme
 Og Deres Hjertes Ild!

Jeg kan ei rigtig døie
 Det altfor fine Spind,
 Mig er det Djerpe, Drøie
 Meer efter mit Sind.
 Som Theerosens Bæger
 Maa Tankens Blomster fiint
 Udfolde sig naturligt
 Og ikke forpiint.

Og den Musik, den velske,
 Mig huer heller ei,
 Den knuger paa mit Hjerte
 Saa slæbende og seig.
 Det evige sostenuto,
 Som ved en Lænkes Tugt,
 So lammer Phantasien
 Hver Vinge-til Flugt.

Hvis Riimsmeden vidste
 Sit eget sande Gavn,
 Han nævned altid Tingen
 Strax ved sit simple Navn;
 Saa skrued han ei Strængen
 Saa høi og saa stram,
 At ofte den maa briste
 Til evig Spot og Skam.

Jeg mindes fra min Barndom
 En lille Elskovssang,
 Som mig en gammel Tante
 Har sunget mangen Gang;
 Og altid, naar jeg hørte den,
 Stod levende for min Hu,
 Den, som jeg tidligt elskte,
 Og jeg elsker endnn.

Kun svag var Tantes Stemme,
 Det var, som i en Drøm
 Om Fortids søde Minder
 Den blev saa blød og øm.
 Hvergang hun havde sunget
 Var hendes Dje vaadt;
 Det gjaldt hendes Hjerte,
 Det anede jeg godt.

Min Elfte var en lille Gen,
Da først jeg hende saae
Hen over Scenen svæve
Med Psychevinger paa.
Og som en Fortids Ridder
Jeg svor ved Elfskovs Gud
Den Rosentnup at plukke,
Naar den var foldet ud

Hun vorte op, blev deilig,
Selv holdt jeg trofast ved
Min Tantes Ord og Haabet, at
Min første Kjærlighed
Den sidste skulde blive!
Jeg vil, hvis De har lyst,
Dem synge disse Toner
Mig selv til Ro og Trøst."

Han satte sig ved Flygelet,
Han dvæled et Minut,
Som den, der staaer og venter
Den sidste Skranke brudt.
Rast hæved han sit Hoved, —
Og til sindrig Harmonie
Med dæmpet Stemme sang han
Den simple Melodie:

„Han vidste mange faure Ord,
 En Tankevæv han kunde flette,
 Hvis Islæt var en Rosenflor, —
 Om Alt, hvad i et Hjerte boer,
 Han kunde yndefuldt berette.

Hun sad og saae paa ham saa tyst,
 Med Undren i det søde Dye,
 En aldrig forhen anet Lyst
 Fik Liv i hendes unge Bryst
 Og hæved Barmens Liliehøie.

Men da hun ret fik aabent Syn
 For dette Skjønhedsliv, det lued
 Med Kraft ud fra hans dunkle Bryn,
 Opklaret ved et Tankesyn,
 Som i et Speil sig selv hun skued.

Med henrykt Stræk hun saae i Løn
 Ham der i Billedet at knæle,
 Saa elskelig, saa varm, saa skøn,
 I hver hans Mine bad en Bøn,
 Der gjældte Begges unge Sjæle:

„Bønhør! — hvis ei, maa jeg herfra!
 Da svinder brat, hvad nys jeg malte!“
 Hans sidste Ord var dette Da, —
 Men hendes første var et Ja! —
 — Den Stund de ikke mere talte!“

Han endte Ritornellen
 Med skjodesløs Fart
 Og loe: „Nei, dette Billed
 Har heller ingen Art!
 Det er en daarlig Beiler,
 Som trænger til mange Ord,
 Naar blot en lille Kjende
 Han haaber og troer.

Saa er jeg mere dristig,
 Jeg veed, hvordan? og hvad?
 Jeg trykker Kyssets Rose
 Paa Haandens Lilieblad,
 Og spørger Pigebarnet
 Saa freidig og glad:
 Skal vi paa Livets Vandring
 Ei følges kjærligt ad?“

Som sagt, saa gjort! Hun rødmed,
 Hun smilede sødt,
 Den skønne Pande segned
 Hen mod hans Skulder blødt.
 Han løstede hendes Hoved,
 Han kysset hendes Mund, —
 Og saa var de forloved
 I den selvsamme Stund.

Som tvende Dugdraaber
 Paa eet og samme Blad
 Med Eet kan flyde sammen
 Og aldrig skilles ad,
 Saaledes deres Sjæle
 I det salige Nu
 Formædled sig og skabte
 Det fortrolige Du!

„Nu er Du min, Ninetta!“
 Blev Kamm alvorlig ved;
 „Du er, som sagt, min første,
 Min eneste Kjærlighed!
 Hvergang jeg atter saae Dig,
 Hvor Du var blevet stor,
 Fik Hjertets Blomster Solskin
 Og stod i bedre Flor.

Af, ja! Du har da dandsæt,
 Men vist paa Torne tidt,
 Mens Dine Dine smiled,
 Har Hjertet ofte lidt.
 Kom trygt nu ved min Side,
 Med al min Kraft, mit Mod,
 For Snoge og for Torne
 Jeg vogte skal din Fod.

At blive Skuespiller
 Det har jeg aldrig drømt,
 Thalia, Melpomene
 Jeg har kun tjent paa Skrømt;
 Den skjønneste Kunst jeg voved
 At laane, for her
 Naturligt, uden Opsigt
 At komme min Elskte nær.

For Kunsten og for Standen
 Al Ære og Respect!
 Men mig en anden Gudinde
 Tog i sin Baretægt.
 Hun til Emblem har Slangen,
 Og i kraftige Ord,
 I Urter og i Stene
 Al hendes Visdom boer.

Hun tænde skal vor Arne,
 Hælde Guld i vort Skrin,
 Og presse i vort Bæger
 Den klare, søde Viin.
 Men Du vil Huset smykke
 Med Ynde, Liv og Lyst,
 Og værne huldt om Sæden
 For Evighedens Høst!

Kom nu, Ninetta mia!
 Tag Hat og Raabe paa;
 Lad Arm i Arm os sammen
 Til Bakhuset gaae,
 Hvor begge de Gudinder
 Med Maske og med Dolk
 Har deres Tempel aabnet
 For et nysgjerrigt Folk.

Nu Prøven vist er færdig.
 Bered Dig nu til
 At see paa vore Brædder
 Et selsomt Skuespil.
 Jeg skulde meget feile,
 Hvis ikke der jeg fandt
 Med Myndighed og Iver
 En kraftig Bundsforvandt."

11.

Paa Scenen, som forestilled
 Et Huus i landlig Egn,
 Der stode nu forsamlede
 Hr. Limmer, Bertel Degn,
 Fru Sappi og Hr. Philo
 Og den lille Babet; —
 De var just ved at prøve
 „Kong Pharaos Portrait.“

Af Klipsiff, Tran og Tjære,
 Af Sild og Hamp og Sprit,
 Var der en Atmosphære,
 Der dog mildnedes lidt
 Ved Lustninger, der gjennem
 To aabne Ruger fik
 En fri Entree, og viftende
 Igjennem Templet gif.

De skarpe, skraae Solstraaler
 Og Sommerhimlens Blaae
 Med ironiske Blikke
 Til Scenens Landskab saae.
 I Rugerne sad Spurve,
 De quiddrede saa froe,
 Grandgiveligt det lød,
 Som de spottede og loe.

Man var ved sidste Scene,
 Og Limmer nok saa net
 Med Bærdighed forenede
 Ung Philo og Babet;
 Da lød en kraftig Stemme
 Fra Salens Baggrund: „Slet!
 I spille Begge usfelt!
 Saa havde jeg dog ret!“

Da blev der brat en Stilhed.
 Babet hun hvissed blot:
 „Bed Gud! der har vi Fader!
 Nu gaaer det aldrig godt!“
 Men Madame Sappi blegned,
 Og Bertel, heel confuus,
 Traf baglænds sig og væltede
 Fast Nagerkarlens Huus.

Da traadte frem for Dagen
 Den Præstemand god,
 Bredskuldret, høi og mægtig;
 Med lange Skridt sin Fod
 Hen over Bænkerækkerne
 Han løftede, og lod
 Sig ikke standse, før han
 Paa Scenens Brædder stod.

Han stillede sig i Midten,
 Mens som en spidset Pæl
 Til Høire og til Venstre
 Han sendte et Smil:
 Han hilste rundt i Kredsen
 Med overlegen Ro,
 Men lod sit Blik dog dvæle
 Ret kjærligt paa de To.

Han hævede sin Stemme;
 Den klang som reent Metal,
 Og fulgte Tanken sikkert
 Med saadant Tonesald,
 At man sig følte tryk for,
 At den forseiled ei.
 Med rette Bægt og Fylde
 At gaae den rette Vej:

„Jeg meer end nok har skuet
 Af dette Skuespil!
 Saa det var, gode Jørgen!
 Alt, hvad Du kan og vil?
 Og Du, min lille Stine!
 Det var da saa omtrent,
 Hvad din Begeistring mægted?
 Det var ei stort bevendt!

Naar nu jeg bryder Staven
 Og fælder Dom, — ei sandt? —
 Er jeg en grum tiranno,
 Eller ogsaa en Pedant,
 Hvis Hjerte er for Kunsten
 Som et tilsløret Speil?
 Det kunde dog nok hænde,
 I tog en Smule feil!

Ei støtter jeg fortvivlet
 Min Pande imod Væg;
 Ei tørrer jeg mit Die,
 Kørt ved mit eget Præf;
 Ei Blikket tragisk hæver
 Jeg mod Soffittens Blaa; —
 Jeg siger tørt og myndigt:
 See, her skal Skabet staae!”

Her vendte sig nu Degnen
 Og mumled ved sig selv:
 „Den Tale er et Stigbord
 For Begeistringens Elv.
 Nu gad jeg seet, om Jørgen
 Har i sin Næse Been,
 Om „Staalet“ i hans Billie
 Kan vælte denne Steen!“

„Som sagt“, saa vedblev Præsten,
 „I feile, hvis I troer,
 At i mit Bryst for Kunsten
 Ingen Kjærlighed boer.
 Nei, jeg har just for Kunsten
 Den rette Respect, —
 Bønhafer kun jeg hader
 Og deres hele Slægt!“

Her hurtigt han med Haanden
 Hen over Panden foer:
 „Jeg sad engang til Middag
 Ved en Skuespillers Bord.
 Han, jeg, hans Søn og Datter
 Var det hele Compagnie, —
 Samtalens Blomst udfolded
 Sig broget, kjæf og fri.

De Unge var Elever,
 Men deres Rald kun svagt.
 Det smertede den Gamle,
 Der stadigt tog i Agt
 At aabne deres Dine,
 Og i Samtalens Gang
 Han af og til saalunde
 Røbed sit Hjertes Trang:"

„Er Kunsten lang og Livet kort,
 Saa bør vi vel itide ændse
 At faae en selvskabt Flor paa vort
 Tilmaalte Rum, med Skjel og Grændse.

Skal Floren trives, maae vi først
 Faae Kundskabs Kilde til Udvikling,
 Hvis ei hver Blomst skal døe af Tørst
 Og staae kun som en visjen Stikling.

Træd ikke med forboven Hu
 Til nogen Kunstens Helligdomme;
 Med Hjertet tomt og knust vil Du
 Fortvivlet snart tilbage komme.

Grib ikke med vanhellig Haand
 Den strenge Dolk, den muntre Masse;
 Dig brænder let, liig Fyrrespaan,
 Gudindens Alterild til Afte.

Men har Du Kræfter, har Du Kald,
 Og klar Bevidsthed om din Evne,
 Træd sindig da i Kunstens Sal,
 Men vær beredt paa Kampens Stævne.

Thi Kamp Dig venter, heed og haard,
 Med tusind Blændværk, tusind Smerter,
 Og Seiren tidt er uvis, naar
 Alt slufnes Jordelivets Kerter.

Den, som vil høste Laurens Blad
 Ved Banens Meta, uden Anger,
 Maa være vaagen med sit Had
 Til Smigers Gift og Avinds Slinger.

Naturen er den første Norm,
 Den er en Kunstners rette Anime;
 Har Kunsten naaet Naturens Form,
 Er begge To Et og det Samme.

Det Kunstige er Kunst dog ei,
 Men kun gjensødt ved Idealet
 Det skuffe kan, liig Contrasei
 Af Mesterpenslen skabt og malet.

Saa Sandhed som en Lov bør staae
 Og holde hver en Kunstner Stangen:
 Paa Ketten Livet skues maa,
 Og ikke vise sig paa Brangen.

Den tredie Lov vel Anstand er,
 En Gratie, der huldt udbreder
 Sin Glæde paa hvert et Punkt og hver
 En Veie, som Kunstens Yndling træder.

En Sjouer selv — en Trappetøs
 Kan jo med Gratie fremstilles,
 Jens Olsen vorde gracieus,
 Naar blot ved Lunets Magt de spilles.

Thi Lunet er som Guldet, lagt
 Til Pryd om Perler og Demanter,
 Det hæver Biddets rige Pragt,
 Og skjuler alle stygge Kanter.

Før man vil declamere, maa
 Man lære rigtig redt at tale;
 Og lære taaleligt at gaae,
 Før man betræder høie Sale! —

Det er omtrent det Apparat,
 Hvormed man tør til Templet stige.
 Er det istand hos Dig, Arabat?
 Er det paa rede Haand, min Pige?

Nei! — Du, min Søn! — jeg seer det nok —
 Traf ei Talentets Lod af Urnen,
 Din Fod ei passer til en Sof,
 Og heller ikke til Cothurnen.

Gaaer Du med Raarde og Barett
 Og troer Dig ret en vakker Ridder,
 Seer vi fast Jeppes, Urvs Portrait
 Kun, hvor Du gaaer og staaer og sidder.

Og omvendt: naar Du os engang
 Vil male Bondeflods-Maneren,
 Saa fjeder Du, gjør Tiden lang,
 Thi altid skimtes Cavalieren.

Du bærer kun et ydre Skjær,
 Men uden indenfra at lære
 At ikke være den, Du er,
 Men være den, Du skulde være! —

Min Datter! Du gaaer ikke fri
 For min Kritik! — Er i din Tanke
 Du Dyveke og Eboli, —
 Jeg seer dog kun en lille Tanke.

Gjør Du Digyndig, fiin, naiv,
 Og troer, det er Dig selv, Du spiller,
 Saa er det værre! — Uden Liv
 Du maler Metter og Berniller!

J mægte ei at naae den Krands,
 Der smykker de gudsendte Præster;
 Vær glade, hvis med aaben Sands
 Ved Festen J kan staae som Gjæster!

Dødsynd mod Kunsten er det, naar
 Man uden Rald, med laante Bjalter
 Dumdriftig til dens Tempel gaaer
 Og skjæmmer Dffret paa dets Alter!"

Her mumled Bertel: „Fatter
 Er en Hund paa en Fiol!
 Det var en deilig Præken!
 Og hvilken Prækestol!“
 De Unge stod forlegne,
 Med Smil Madamen saae
 Til Limmer; men Pastoren
 Ei agtede derpaa:

„Nu siig mig, passer dette?
 Man skulde næsten troe,
 Det Hele kun var møntet
 Paa Eder begge To.

Jeg aned længe Faren;
 Men jeg lod Sagen gaae
 Sin skjæve Gang, indtil jeg
 Fik Grund til ret at slaae.

Ei sandt, I selv maae føle,
 I har gjort galt Bestik?
 Veruste — ei begeistred —
 Ved den olympiske Drik?" —
 Her Jørgen og Kristine hen
 I Fadrens Favntag gik;
 Den Ene fik et Haandtryk,
 Et Kys den Anden fik.

„Spil da for Folk i Aften, —
 Men, saasandt jeg er Præst,
 Nu har idag I Begge
 Eders sidste Rolle læst.
 I gistes skal — forstaaer sig —
 Og det om søie Tid;
 Kun ei, som her, saa løseligt,
 Men lidt mere solid.

Et Hverd jeg byder Jørgen,
 Som just han passer til:
 Du synger godt og færdig
 Du er i Orgelspil.

Dg Dig, min lille Stine!
 Vil det nok være kjært
 At lære Smaaglutter Alt,
 Hvad selv Du har lært!

„Min Søster!“ vedblev Præsten
 Til Madame Sappi vendt,
 „Har Du forglemt mig ganske?
 Og har jeg det fortjent?
 I langsomme Tider
 Du ei en Tøddel skrev,
 Din Huusbonds Død — det Budskab
 Bragte dit sidste Brev.

Tilgiv! en Stræng jeg rører,
 Som ei man burde slaae!
 End smerteligt den bæver, —
 Jeg tvivler ei derpaa.
 Bag disse malte Skjerme dog
 Du Trøst og Lise fandt —
 Og vistnok ogsaa Hæder!“
 Tilføied han galant.

„Men see! en Bis histoppe,
 Hvis ringe, svage Tolk
 Jeg er, og til Formynder
 Sig gjør for visse Folk,

Et mægtigt Baand har tvundet,
 Der, som jeg haaber, nok
 Vil drage Dig fra Vandring
 Til Hjemmets Spinderok.

Ja, det er nu en Gaade,
 Hvis Løsning jeg kun veed.
 En ret alvorlig Glæde
 Er dit Hjerte bered.
 Det undred mig slet ikke,
 Jeg feiled ikke, om
 Paa dette lille Stikord
 Selv Gaadens Løsning kom."

Knap havde Præsten udtalt,
 Før fra Couliissen ind
 Treen Doctor Ramm og Nina
 Med sin blussende Kind.
 Nu Moderen, lykkelig, blev
 Med Kjærtegn overøst; —
 Og der blev ret en Jubel,
 Da Gaaden saa var løst.

"Jeg har," tog Præsten Ordet,
 "Nu snart vort Dagværk endt;
 Intriguen og dens Løsning vel
 Jeg være kan bekjendt.

Get staaer endnu tilbage,
 Han sagde med et Blif,
 Der ikke just saa lempeligt
 Til Degnens Hjerte gif.

„Bort Regnskab, min Hr. Bertel!
 Opgjøres hjemme bedst.
 De følger os imorgen
 Paa Stines lille Hest.
 Endnu det er paatide
 I Glemsel Alt at slaae, —
 Fik Provsten Sligt at vide,
 Min gode Ven! hvad saa?“

Han bød sin Søster Armen
 Og ilede afsted;
 Og Doctor Ramm og Nina
 De fulgte ogsaa med;
 I Jørgens Arm fik Stine lagt
 Sin Haand saa blød som Duun;
 Bagefter listed Degnen,
 Slukøret, men luun. —

— Som den eensomme Bauta
 Paa øde, stille Sal,
 Nu paa den tomme Scene
 Og for den tomme Sal

Stod Limmer her alene,
 Ubevægelig og tyst;
 Saa skred han ned til Lamperne
 Med Haanden paa sit Bryst.

Med høicomist Pathos
 Tre dybe Suk han drog
 Og declameerte Wallensteins
 Berømte Monolog:
 „Som en afløvet Stamme
 Jeg staaer nu her!“ — da brat
 Han følte, at to Hænder
 Ham greb om Skuldren fat.

Og det var Blunt, den unge,
 Den lykkelige Svend.
 Han raabte: „Slæng nu Masken
 Og disse Pjalter hen!
 Tro ei, at her jeg taler
 Raadmundet og i Ruus:
 Jeg et Asyl Dig byder
 I mit Hjerte og mit Huus!“

Handwritten notes in the upper right corner:
1841
S
1841

Handwritten notes in the middle left:
1841
S
1841

Rissens Juleaften.

1.

Paa Mark, paa Eng og Bolig
Sneeteppet festligt laae,
Som Stjernen kasted rolig
Sit klare Dje paa.

Saa vidt som Blikket naaede,
Var iisflædt Havets Bryst;
De trætte Fiskerbaade
Laae slumrende paa Ryst.

Paa Gaarden, hvor med Gammen
Man holdt den glade Juul,
Sad tvende Møiser sammen
Bed deres Brød og Suul.

Med røde, spidse Huer,
 Med lange, hvide Skjæg,
 Sad de ved Lampens Luer
 Bag lune Kjeldervæg.

Den Gne, Top, var Gjesten
 Men Kop var Bertens Navn;
 De vare Benner næsten
 Fra deres Fødestavn.

Dog mens de sad ved Borde
 Og kjæft i Sulet beed,
 Tog Berten, Kop, tilorde,
 Og han var meget vred:

„Jeg bød Dig hid, min Broder!
 Som jeg saa gjerne gjør;
 Men see de nye Moder, —
 Min Grød er uden Smør!

Slet ikke vil jeg være
 Nu meer i dette Huus,
 Hvor knap saamegen Ære
 Jeg nyder, som en Muus.

Da dette Huus sig reiste
Med Tinde, Muur og Taarn,
Og stolt fra Klinten kneiste,
Hvor Intet saaes tilforn;

Da Haven her blev dyrket,
Fik Duft og Fuglesang,
Af Grønt i Skov ommørket
Det lette Raadhyr sprang;

Da var det mig en Glæde
At see hiin Vikingæt
Her stolt at tage Sæde
Til fredelig Idræt.

Jeg kom til denne Bolig,
Som endnu her den staaer,
Og vogtede den trolig
I fire hundred Aar.

Jeg skjærmede den baade
For Røver, Thy og Trolb,
Jeg vogted den for Baade
Af Ild og Fienderold.

Men nu — jeg troer jeg hader
 Nu baade Slægt og Huus;
 Jeg veed, naar jeg forlader
 Det, synker Alt i Gruus.

Man har, det tør jeg sige,
 Mig haanet altfor slemt,
 Især den Koffepige,
 Som Smørret har forglemt.

Hun selv dog kunde trænge
 Til mig paa Livets Bei;
 Men hun kan vente længe
 Paa Hjælp, den kommer ei.

Den Koffetøs! den Tasse!
 Hvad bilder hun sig ind?
 Ulskarlen, Jens, den raske,
 Hun rækker tidt sin Kind.

Hvor tidt har jeg da tysset
 Gaardhundens stærke Bøv,
 Saasnart jeg hørte Rysset
 Og saae, Jomfruen sov!

Nu kan hun længe sukke —
 Nu er jeg ond og vred;
 Nu kan hun Ilden slukke
 Paa Hjertets Arnested.

For sidste Gang herinde
 Vi holde da vor Juul;
 Saa gaaer jeg bort at finde
 Et andet, bedre Skjul.

Fra Stegerset mig har jeg
 Med List et Sulefad,
 Godt. Vil i Kanden har jeg,
 Saa vi kan dog faae Mad.

Men naar vi saa er mætte
 Og sidde ved vort Kruus,
 Jeg vil Dig lidt berette
 Om dette gamle Huus.

Fra Spirets Knap og Fløie
 Til Kjeldrens mindste Braa
 Jeg kjender Alting nøie, —
 Det kan Du vel forstaae.

Jeg saae sig Huset hæve
Og vore som en Lind,
De første Skyer svæve
Hen over Taarn og Lind.

Og Alt, hvad her paa Borgen
I svunden Tid er skeet,
I Glæden og i Sorgen,
Det har mit Dje seet.

Heel underligt det falder,
At vandre Fjed for Fjed
Igennem mangen Alder
Til Diebliffet ned.

Men Tanken har jo Binger,
Dens Skridt er let og ungt,
Som Lynet den sig svinger
Fra fjerne Punkt til Punkt.

Jeg kan Dig Alting melde,
Snild er jeg som en Snog,
Jeg kan Dig Alt fortælle
Som læst op af en Bog.

Følg med! jeg kunde male
Af Billeder en Rad,
Til Morgnens Haner gale,
Og vi maae skilles ad;

Men jeg vil ikke friste
Din Taalmod altfor slemt;
Det Første og det Sidste
Du høre skal bestemt."

Saa tog af Tudekanden
En Slurk den lille Kop,
Og skjød sig lidt fra Panden
Den røde Hue op.

2.

Da nys den stolte Frue,
Margreth, fra Bragt og Magt
Bag Roskilds Kirkebue
Til evig Ro var bragt;

Og han, den taabelige
Erik fra Bommerland,
Forspildte Folk og Rige
Som en uvittig Mand;

Sad Ridder Haef og raaded
For Borgen her; men lidt
Hans Guld og Gods ham baaded,
Som det nu gaaer saa tidt.

Man kaldte ham den Onde,
 Forhadet og fløjet var han
 Af Herremænd og Bønder, —
 Han var en usæl Mand.

Dog var ei ondt hans Hjerte,
 Men han var tung i Sind,
 Ham voldte næsten Smerte
 Hvert Aandedrag, hvert Trin.

Hans Lader vare skumle
 Og altid vildt hans Blik;
 Man ofte hørte mumle
 Om Udaad, han begik.

Mod Fattige og Rige
 Var han dog lige god,
 Og Ingen kunde sige,
 Hvori hans Synd bestod.

Hvad ham dog bittrest krænkede,
 Var, at hans unge Liv
 En Datter ham kun skjenkede
 Og lod derved sit Liv,

Saae han den spæde Unge
I Buggen qvif og glad,
Hans Tanter, skumle, tunge,
Sig nærmed fast til Had.

Men jeg stod tidt og figged
Og vogted Barnets Fred,
Naar Ammen sov og nikked,
Og Lyset var brændt ned.

Hun blev en deilig Pige,
Blaasiet, hvid og rød,
Og saa var hun tillige
Som Melken mild og sød.

Hun kunde sagten smile
Som Baaren klar og varm,
Thi der var Fred og Hvile
I Gydas unge Barm.

Hun trøstigt lod den banke,
Thi intet Dies Magt
End havde hendes Tanke
Af Barndoms Slummer vaft.

Ved Vintertid med Silke
Hun i sin Bæd mon slaae
De Blomster, Blade, Stilke,
Dem hun om Somren saae.

Hun shede og i Kamme
Og sang saa yndigt, at
Smaafuglene blev tamme
I Havens Blomsterkrat.

De ikke skye sig dultede,
Men fløi i Kamret ind;
Og trofast hende fulgte
Den tamme, hvide Hind.

I Vaar og Sommer røgtes
Hun tro sit Urtebed;
Og Dagene de flygtes
I stille Fryd og Fred.

Men hendes Fader ikke
Forstyrred hendes Ro;
Kun mørknedes hans Blikke,
Naar ret hun sang og loe.

Da hun var blevet voksen,
 Han redte til en Fest;
 Han slagted Lammet, Dren
 Og indbød manges Gjæst.

Der baget blev og brygget
 Og tappet Biin og Most,
 Og Riddersalen smykket
 Med Tjeld og Urtekost.

Og Slægtens Unge, Gamle,
 Mand, Qvinde, Svend og Mø,
 Man saae sig her at samle
 Rundtom fra Land og Ø.

Hr. Haef dem bød velkommen
 Med sølverblanke Kruus,
 Med Fløiten og med Trommen
 Blev de ført ind i Huus.

Han dem ved Skiven bænked,
 Som det var ret tilpas,
 Men dog sin Datter skjenked
 Den første Hædersplads.

Der sad de stolt og kneiste,
 Og Alt var Liv og Fryd;
 Da Ridder Haef sig reiste
 Og saa slog han til Lyd;

Han sagde: „Venner kjære!
 Og al min gode Slægt!
 Jeg vil et Ord frembære,
 Som, haaber jeg, har Bægt.

En Søn mig arver ikke,
 En Datter Gud kun gav;
 Engang mit Skjold skal ligge
 Uændset paa min Grav.

At mildne Himlens Brede,
 At rydde Syndens Rod,
 Skal hun nu for mig bede
 Og være mig til Bod.

Imorgen hun indflædes
 Skal i en hellig Stand,
 Og hendes Pande vædes
 Med Keenheds Vievand.

Jeg vil, at hun forsager
Nu Skov og Eng og Mark,
Og reen som Duen drager
Til Klosters firkre Ark.

Idag hun under Krandsen
Med lystig Sang og Klang
Tør træde end i Dandsen
For allersidste Gang!"

Den Faders strenge Villie
Af Alle Bifald sit;
Mens hun, den Offerlilie,
Lod segne bly sit Blik.

Men da hun atter nødte
Sit Die op med Tvang,
Et andet Die mødte
Det paa sin stille Gang.

Det Die var vel dristigt,
Mandhaftigt, klart og blaat,
Og at det tindred listigt
So flædte det saa godt.

Dybt hendes Hjerte bæved,
 Men da hun Diet blv
 Igjen fra Skjulet hæved,
 Det mødte hans paany.

Et Smil om Læben drog han,
 Og taus han sad en Stund;
 En Frugt fra Fadet tog han,
 Men ikke for sin Mund.

Han ridsed med sin Daggert
 I Væblets røde Kind
 Saa listeligt og vakkert
 De stærke Runer ind.

Og mens ved Gallabordet
 Der toned Sang og Spil,
 Og Alle førte Ordet,
 Men Ingen hørte til,

Han over Dugen trilled
 Den Abild rund og rød,
 Just som han havde villet,
 Sank den i Gydas Skjød.

Paa hendes Kind i Rue
 Stod tvende Roser da,
 Og det var let at skue,
 Hvor deres Ild kom fra.

Ei længer Blikket trængte
 Sig frem som Diekast;
 Nu ved hans Afsyn hængte
 Det inderligt og fast.

Ud stormed Ungdomsværmen,
 Til Dands de fulgtes ad,
 Mens endnu trygt ved Bærmen
 De gamle Herrer sad.

Og yndigt hviroled Dandsen
 Til Fløite og Gymbal,
 Og broget snoedes Krandsen
 I Fakkelsmykte Gal.

Snildt Ridder Rolf hin unge
 I Dands ved Gydas Haand
 Med Die og med Tunge
 Fast knyttede sit Baand.

Da svandt af hendes Tanke,
 At hun var Offerlam,
 Dint som en Bedbendranke
 Den flynged sig til ham.

Snart var de Timer svundne,
 Hver Fod, hvert Dje træt,
 Og snart laae Alle bundne
 I Blund og Drømmens Net.

Da Solen næste Morgen
 Nattaagerne forjog,
 Drog langsomt ud fra Borgen
 Til Klosteret et Tog.

Det Kloster laae bag Skoven,
 Hvor nu i Høst og Baar
 Bag Harven og bag Ploven
 Den travle Bonde gaaer.

Did red da Gyda liden
 Paa festligt smykket Hest;
 Og hende nær ved Siden
 Sig holdt den skønne Gjæst.

Fra aabne Kirkeporte
Det Tog imøde gif
De Klostersfruer sorte
Med dybt nedslagne Blik.

De ledte frem for Alter
Den blege Brud, mens Klang
Af Tuba, Harpe, Psalter
Liig Virak op sig svang.

Og mens de Kirkeklokker
Som til Gravlægning slaaer,
De klipped hendes Lokker,
De raged hendes Haar.

Og da hun saa var dækket
Af Slør og Koste sort,
Da iled, som forstræffet,
Den Vennekare bort,

Liig vevre Fugl i Bure,
Der vil af Længsel døe,
Bag skumle Fængelsmure
Sad nu den saure Mø.

En sælsom Ild der brændte
I hendes unge Bryst,
At aldrig før hun kjendte
Saa smertefuld en Lyst.

Dog i den grimme Hule,
Hvor nu hun var hensat,
Hun maatte ængstlig skjule
Sit Hjertes dyre Skat.

Men hendes snevre Celle,
Den eensomt stille Nat,
De kunde nok fortælle,
Hvordan det vel var fat.

En Villiekraft kun leved,
Eet Billed klart kun stod;
Alt andet var oprevet
Som Blomst med Top og Rod.

Dg ingen Hvile lagde
Paa hendes Barm sin Haand,
Dg ingen Tanke sagde
Et „Fred“! til hendes Aand.

Saa gif der tvende Nætter,
Saa gif der Dage to;
Den tredie Nat hun sætter
Sig for at fange No.

Hun sneg sig ned i Haven.
I Muren var en Dør,
Som førte ud til Graven,
Der vel var dyb, men tør.

Hun gyste ei, og Mørket
Ei voldte hende Skræk;
Af Elfskøbslængsel styrket
Hun kom til striden Bæk.

Den sorte Nonnekofte
Hun kiltred op ihast,
Om trinde, hvide Hofte
Hun knyttede den fast.

Høit hendes Lænder baded
Den dybe, stille Strøm,
Men hun saa sikkert vaded,
Som var det i en Drøm.

Let gennem Skov hun iled
 Og tænkte ei paa Sorg,
 Glad hendes Hjerte smiled,
 Da nær hun stod hans Borg.

Her standser hun og vakler;
 Thi fra en Huulvei frem
 Kom der et Tog med Fæller
 Og Ridder Rolf med dem.

Han sig i Bøilen hæved
 Og svang sig af sin Hest,
 Og mens hans Hjerte bæved,
 Han knæled for sin Gæst.

„Det var min Agt og Villie
 Just nu at udfrie Dig;
 Og Du, min søde Lilie!
 Du kommer selv til mig?“

Det sagde han med Liste,
 Det Halve kun var sandt;
 Thi altfor vel han vidste,
 Hvordan hun Veien fandt.

Han i sin Arm opfanger
Den blege Rosentnop,
Og paa en vælig Ganger
Han løfter hende op.

Til Borgen ikke drog de,
Den Ugersvend og Mø;
Paa rappe Hove jog de
Mod til den salte Sø.

Her vented dem en Skude,
Og endnu samme Nat
De pløied Bølgen ude
Mod Nord i Kattegat.

Til Gydens fjerne Lande
Han styrede sin Stavn,
Bed Velflands rige Strande
Han satte ind i Havn.

De hørte Romas Klokker
Og stod ved Maadens Dør;
Og da var Gydas Loffer
Saa bølgende som før.

Dg her hun blev befriet
 For Løftets strenge Baand,
 Dg deres Pagt indvriet
 Nu ved en hellig Haand.

Paa Sikilø han landede
 Dg vandt sig Gods og Fæ,
 Dg planted der blandt andet
 Sit ædle Stammetræ.

Det groede og forgrened
 Sig stolt og stod ved Magt,
 Dg Nordens Kraft forened
 Med Sydens Skjønhedspragt! —

De troede sig saa snilde
 Dg priste deres Mod;
 Men mig det var, der vilde,
 At Lykken blev dem god.

Jeg aabned hende Døren,
 Jeg styred hendes Fod,
 Jeg døved alle Dren,
 Da Fængslet hun forlod.

Jeg Ridderen desuden
I Drøm gav Raad og Vink,
Jeg hjalp at ruste Skuden ---
Jo, jeg var saare flink!

Og jeg — jeg knytted Knuden
I Pigens Reiseslør,
Der Fristelsen holdt uden=
for Hjertets aabne Dør! —

Hiint Slag paa Fadrens Hjerter
Faldt ikke meget tungt;
Det glemte snart sin Smerte
Og blev fast atter ungt.

Han beiled og hjemførte
En anden Hustru skøn,
Og Himlen ham bønhørte, —
Hun fødte ham en Søn.

3.

„Nu springer jeg et Stykke,
Et dygtigt Skridt vi taer;
Ei sandt, det er en Lykke,
At Tanken Binger har?

Det er til vore Dage“,
Blev Berten Rop da ved,
Dg lod sig Dilet smage,
„Vi flytte nu vort Fjed.

End staaer det gamle Huus, som
Det stod fast første Dag;
End hvisker Skovens Suus om
Dets Gavle og dets Tag.

End sees paa alle Sider
 Snørfler og Billedsiir,
 End Sommerfhyen glider
 Hen over Borgens Spiir.

Udvendig er den gammel;
 Forinden er den ny;
 Alt Huusgeraad og Skrammel
 Fra Fortid maatte flye.

Af Hvælvinger og Buer
 Der findes nu kun faa;
 Nu har vi flere Stuer,
 Men de er ogsaa smaa.

En af de store Sale
 Staaer dog endnu ved Magt;
 En Mand, som godt kan male,
 Har nu gjenfødt dens Pragt.

Hvor før paa Sandsteensfliser
 Sig Støvlesaaen sled,
 Nu Brysflerteppet viser
 Et broget Blomsterbed.

Alt noget Nyt bebuder!
Solstraalen trænger frem
Nu gjennem blanke Ruder,
Hvor før kun var en Lem.

Den, Gaarden nu tilhører,
Er ei af Adelsflægt;
Han i sit Skjold kun fører
En Alen og en Bægt.

Men han har mange Penge,
Dertil en god Forstand,
Derfor han ei kan trænge
Til Sligt, den brave Mand.

Naa, den, som nu regjerer,
Er af sin Profession
En Kjøbmand, en Grosserer,
En moersom, sær Patron.

Vist har han Nok af Penge,
Dg fleer endnu at faae
Behøver han ei længe
At speculere paa.

De strømme til hans Kasse,
Som Duer til et Slag,
Naar Høg og Glente passe
Paa dem fra Himlens Tag.

Ei paa sin Skat han ruger,
Nei, han er god og from,
Hvor Sorg og Armod knuger,
Til Trøst han ofte kom.

En Hustru, tidligt mistet,
Er ham et evigt Savn,
Og aldrig var han fristet,
At glemme hendes Navn.

Til Trøst har han en Datter,
En herlig Søn dertil,
Dem begge han omfatter
Med al sit Hjertes Ild.

Af Indfald, underlige,
Han ofte mange fik,
Som lod hans Færd afvige
Fra Verdens tamme Skif.

Hans Datter, ung og deilig,
 Fik snart en Fæstemand;
 Det skeete saa beleilig,
 Som det vel tænkes kan.

Engang af Theemaskinen
 Hun skoldet sig sit Bryst;
 En Doctor lindred Pinen
 Ved Balsam og ved Trøst.

Da hendes Saar var læget,
 Og Smerten svundet hen,
 Han hende bad bevæget
 At lindre hans igjen.

Hun fandt det ganske billigt,
 Og da saa Begge gif
 Til Faderen, velbilligt
 Af ham et Ja de fik.

Men nu var Freden ude
 For Sønnen, stakkels Fyr;
 Alt syntes ham bebude
 Et sælsomt Eventyr.

Han holdt meest af at drukne
 Sig i et Værdoms Hav;
 De Bøger gamle, mugne,
 Hans Tanke Næring gav.

Dog var han ingen Stakkel;
 Nei tverimod, en Svend
 Med Kraft i Diets Fakkell,
 I Arm, i Fod, i Lænd.

Han kunde fægte, ride;
 I sidste Krig han gif
 Med Portepæe ved Side
 Og holdt sig nok saa qvif;

Saa da han Bærget slængte,
 Var ham Kong Fredrik blid,
 Og i hans Knaphul hængte
 Et gyldent Hid = og = did.

Til sine tause Venner
 Paa Hylterne, for hvem
 Hans Længsel altid brænder,
 Han ilede atter hjem.

Dog var der og en anden
 Magnet, der drev ham saa;
 Men Hjertet meer end Panden
 Dens Kræfter virked paa.

Det var to Dine milde,
 Det var et rigt Guldhaar,
 Der tidligt ham og silde
 Gjensaldte Barndoms Vaar;

Da han og hun de leged
 I Engens Blomstersavn,
 Og dybt gjensidig præged
 I Hjertet hver sit Navn.

Den søde Tanke groede,
 Som Rosenstokken groer,
 Men aldrig end betroede
 Han den til klare Ord.

Saa Ingen han fortrolig
 Meddeelte, hvem hun var;
 Trofast i Hjertets Bolig
 Han hendes Billed bar.

Thi han, som hist ved Isted
Imod Kanoner gif,
Fast al Courage misted
For Fadrens Alvorsblik.

Hvo kan hans Skræk nu male,
Da ham engang i Løn
Hans Fader holdt den Tale
Høitideligt: „Min Søn!

Din Søster er forlovet —
Høist glædeligt! — Nu jeg
Har sat mig i mit Hoved,
At Du skal samme Vei.

Du higer og Du søger,
Som der i Digtet staaer,
I nye og gamle Bøger
Med Flid saa mange Aar.

Men Livet er Dig lukket,
Og det er dog en Bog,
Hvis Frugt, tilbørligt plukket,
Kan ogsaa gjøre flog.

Dg aldrig kan der vækkes
 I os en bedre Aand,
 End naar hiin Frugt os rækkes
 Af ædel Qvindehaand.

Hør nu: I denne Sommer
 Fra Landet og fra Byen,
 En Sværm af Frøkner kommer, —
 Saa kan Du holde Syn.

Har Du saa seet og feiret
 Dg vundet Seirens Krands,
 Skal her jeg snart faae feiret
 En Doppel-Allians.

Jeg vil, at I skal vies
 Paa een og samme Dag;
 Dog ønsker jeg, der ties
 Endnu med denne Sag.

Nu haaber jeg, Du lader
 Ei Lykken fra Dig gaae!"
 Her bukkede hans Fader
 Dg gif og lod ham staae.

Der stod han heelt betuttet;
Thi af! sit Nei, sit Ja,
Naar det var fast besluttet,
Veeg ei hans Fader fra.

Men da nu Gjøgen kuffed
Til Nattergalens Slag,
Stod næsten aldrig luffet
Vor Port ved Nat og Dag.

For hvem der komme vilde,
Var Sagen nu saa let;
Thi Menniften er snilde,
Naar Biddet bruges ret.

De har nu mange Runster,
Som de har hittet paa,
Med Kræfter og med Dunster,
Som dem tilhaande gaae.

Et Brev nu bliver skrevet
Og sendt med Lynets Fart;
Knap har man skicket Brevet,
Saa faaer man det besvart.

Ånap nogen Vognhest stamper,
Nu har de noget Nyt;
Locomotivet damper
Og flyver fyt = fyt = fyt!

Nu spørger ingen Skipper
Meer efter Veir og Vind,
Trods Vind og Veir han slipper
Bed Damp i Havnen ind.

Saa kom en Flok da sammen
Saavel tillands som =vands,
For her blandt anden Gammen
Maaskee at faae en Krands.

Af Søstrens troe Veninder
Fra Bal og Institut
Paa Gaarden sig indfinder
Heel mangan yndig Glut.

Vel Fadrens Planer kjender
De ei, men tidt i Løn
Den stille Tanke vender
Sig til hans rakkre Søn.

Der saaes to Baronesser,
Tre Frøkner fra et Stift,
To fattige Comtesser,
Som gjerne saae sig gift.

De eied stort ei mere
End Skjold med Uld og Drn! —
Saa var der ogsaa flere
Guldfagre. Kjøbmandsbørn.

Grosserereren, den gamle,
Var ganske fiin og snu;
Af Herrer lod han samle
Kun faa Udsøgte nu.

To Fættre og et lille
Partie af Gubber saae
Han nok; thi de ei vilde
Hans Plan i Veien gaae.

Han vidste, de ei nærmed
Sig til hans Blomsterflor;
For Ugerhøns de sværmed,
For Viin og L'hombrebord.

Dg det var dog forfræffeligt.
Saa heldigt Alting faldt;
For Morstab var der flæffeligt
Jo sørget overalt.

Smaafuglene sødt loffed
Dem ud hver Morgenstund,
Spadserende de fløffed
Sig rundt i grønne Lund.

Der Snepper var at lange
Med Hagl i Skov og Mark,
Dg Fiske nok at fange
I Strand, i Bæk, i Park.

Saa læste man en Digter,
Saa gjorde man tilhest
Udflugter til Udsigter,
Dg tegned dem sombedst.

Med alffens Mundgodt læsset
De lange Borde var;
Liig Gryllers Sang i Græsset
Gif da den Passiar.

Der blev og musiceret,
Der blev gjort deiligt Spil
Paa Fløiter og Claveret,
Imens de sang dertil.

Var det en kjølig Aften,
Fik man en lille Bals;
Med Knald da Druesaften
Sprang af Bouteillens Hals.

Bed Intet Sønnen mangled,
Han var jo ingen Nar;
Han reed, han sang, han angled,
Han spille selv Billard.

Han dandsed, han spadseerte,
Han Gyngeknoren traf
Og livligt converseerte, --
Hvad vi vil falde Snak.

Men seent, naar Alle iilde
Afsted: Sovvel! Godnat!
Han kvæged sig og hvilte
Bed Rærdoms rige Skat.

Han havde just et Bærelse,
Hvor Ingen vilde boe,
Saa til sin Lands Belærelse
Han havde Fred og Ro.

Hans Fader gif og speided
Dag ud, Dag ind, og jeg
Usynlig ham geleided
Paa hver hans Sti og Bei;

Men af Forliebthed intet,
Slet intet Spor vi saae.
Den Gamle skjemted, finted,
Men fik ei Svar derpaa.

Men hos de søde Piger
Kom just Symptomet frem.
Du leer nok, naar jeg siger,
Jeg havde ondt af dem.

Vel vare Nogle kolde,
Og Andre stolte var,
Som kunde Minen holde
Bestandig lys og klar.

Jeg, som var allevegne
 Og Alt forstaaer saa godt,
 Saae Andre rødme, blegne
 Med Dielaaget vaadt.

Tidt, før den søde Slummer
 Dem slynged i sin Arm,
 Udgjød de deres Kummer
 I Kammerpigens Barm.

Og før de Diet luffed
 Og sank i Pudens Favn,
 Jeg hørte, hvor de sukked
 Et og det samme Navn! —

Alt Somren var paa Vandring
 Hen mod den travle Høst;
 Ei sporedes Forandring
 I Ungersvendens Bryst.

Da lod hans Fader hente
 Ham til sit Cabinet,
 Og disse Ord henvendte
 Til ham: „Nu er jeg træt!

Her gaaer Du nu, omstraalet
 Af Skjønhed og Talent,
 Og lige langt fra Maalet. —
 Har man dog Mage kjendt?

Tag ikke som en Daare
 Paa denne lette Sag!
 Nu vil jeg, Du skal faare
 En Brud Dig næste Dag!

Du kan, naar blot Du vilde!
 Faa Alt nu vel betænkt,
 Hvis ei," — Her taug han stille
 Og gloede grumme strengt.

Naar disse Jordens Herrer
 Saa vigtige sig tee,
 Og Dinene opspærrer,
 Maa ret mit Hjerte lee;

De troe, ved saadant Bæsen
 At hyde Alting Trods,
 Og tages dog ved Næsen
 Af Skjebnen og af os!

Den unge Mand ved Bordet
 Stod paa sin vante Biis
 Og søgte efter Ordet,
 Mens Faderen tog en Priis.

En Fasthed, ham ei egen,
 Jeg syntes dog at see;
 Han bukked, ei forlegen,
 Og sagde: „Det skal see!“

Han var ved Aftensbordet
 Fast overgiven vild,
 Draf Biin og førte Ordet
 Med usædvanlig Ild.

Saa blev det Nat. Hver Kerte
 Var slukt og Alt i Ro;
 Kunns han og saa hans Smerte
 Sad vaagne Beggeto.

Med Haanden under Kinden
 Saa tankesuld i Sind
 Han sad, mens Nattevinden
 I Kamret listed ind.

Den Stue Ingen yndte,
 Der nødigt op man kom,
 Ved Aftentid man skyndte
 Sig helst derudenom.

Thi fra det skumle Kammer
 I Taarnet hist mod Nord;
 Paastaer man, høres Sammer,
 Som skeete der et Mord.

Det kommer, som de sige,
 Deraf, at netop der
 To Brødre for en Pige
 Faldt i hinandens Sværd.

Nu søger hele Nætter
 Hun der med Kost og Klud
 At faae de mørke Pletter
 Af Gulvet tvættet ud.

Han havde aldrig seet det,
 Naar der ved Nat han sad,
 Og ofte nok' beleet det,
 Naar man ham vared ad.

Hans Tanke ikke trængte
 Sig om det skumle Punkt,
 Det Billed, som han tænkte,
 Var folklart, sundt, og ungt.

Han ændsed ei det Mørke, —
 Nei, det var yndigt lyst,
 Hvad al hans Villies Styrke
 Nu samlede i hans Bryst.

Som naar en natlig Skipper
 Staaer taus ved Roer og Styr,
 Og ei af Diet slipper
 Det fjerne Frelsens Fyr, —

Som naar en Gransker stiger
 Til Tankens Dybde ned,
 Og ei et Haarsbred viger
 Fra rette Vej hans Fjed;

Saa fast hans Sind omflynged
 Sin Længsel og sit Savn,
 Saa fast hans Hjerter flynged
 Sig til det ene Navn.

Der klang det som den reneste
Gudskabte Harmonie,
Og dette Navn, det eneste,
Var Text og Melodie.

Da aabned ganske stille,
Som ved en Luftnings Bør,
I Væggen sig en lille,
Tapetbedækket Dør.

Man sjelden kun den rørte,
Og den stod altid luft,
Til Bindeltrappen førte
Den, som blev sjelden brugt.

Der traadte — nei, der svæved
En yndig Skabning ind.
Ha, hvor hans Hjerte bæved!
Hvor blegned ei hans Kind!

Det var en deilig Qvinde,
En Jomfru skjær og sød, —
At ja, det var jo Hende, —
Hans Alt i Liv og Død!

Hun gif — nei, jeg maa sige,
 Hun svæved rank og let,
 Det blonde Haar, det rige,
 Knap fængslet af et Net.

Den lange, folderige
 Natdragt, saa hvid som Snee,
 Var fæstet op kun lige,
 Saa Foden var at see.

Fra Halsen over Barmen
 De brede Folder laae,
 Og Ermet dækked Armen
 Ned til de Hænder smaa.

De aabne Dine skued
 Ei ud, men indad vendt,
 Den Glands, hvormed de lued
 Kun for det Indre tændt.

Han voved ei at røre
 Sit Dielaag, sin Mund;
 Han voved blot at høre, —
 At see han voved kun.

Den unge Pige flytted
 Saa sagte frem sin Fod;
 Da var det, som hun lytted,
 Og saa hun stille stod.

Han holdt sin Læbe lukket,
 Ei Lyd han aanded frem,
 Men hendes Navn han sukked
 Dybt i sit Hjertes Gjem.

Hun lytted! -- Med en Stemme
 Saa inderlig, saa kjær,
 Hun mæled, som ei hjemme
 Paa Jord hun havde meer:

„Han kaldte! — o, mit Hjerter
 Fornam hans kjære Røst!
 Nu al min Tvivl og Smerte
 Er vendt til Haab og Trøst.

Nys var det i det Fjerne, --
 Nu klang det ganske nær!
 Jeg maatte — o, hvor gjerne
 Jeg fulgte Røddet her!“

End voved ei at flytte
 Sin Fod den unge Mand;
 Fast stod han som hin Støtte
 Paa Borgebroens Rand,

Dg mens hans Tanke svimled,
 En Strøm af Elskovsord
 Frem i hans Hjerter vimled
 Til riig og fyldig Flor.

Da lytted hun, — om Kinden
 En Purpurlue flød;
 Dg mildt som Nattevinden
 Hun hviffed: „Han er sød!

Naar Sol staaer over Skove,
 Dg skuer rundtomkring,
 Han vil med mig trolove
 Sig ved sin Moders Ring!”

Paa Bordets Hjørne lagde
 Hun hen sin lille Haand; —
 Han gjorde, som hun sagde,
 Halv ubevidst. i Aand.

I hendes Aashyn tegned
 Undseelse sig og Stræk,
 Og som et Slør der segned
 Om Pigens skjøne Træk.

Et Skridt hun tog, hun dvæled,
 Som kyst, hun sammen foer,
 Saa smilede hun og mæled
 Et uforstaaeligt Ord.

Den Haand, som Ringen smykked,
 Hun hæved langsomt kun,
 Og den mod Barmen trykked
 Med Smil og til sin Mund.

Men nu — som Gulvet brændte
 Hedt under hendes Fod, —
 Hun hurtigt bort sig vendte
 Og Kammeret forlod.

Men han stod henrykt, svimmel,
 I salig Fryd fortabt;
 Han vidste, nu en Himmel
 Var for hans Fremtid skabt! —

Den næste Morgen vækked
 Den unge Mand saa smaat
 Sin Fader, der forstræffet
 Betragted ham: „Hvad godt?“

„Jeg uden meer Forhaling
 Adlyde vil dit Bud;
 Idag paa din Befaling
 Jeg vælger mig en Brud;

Ei blot for Himlens Aasyn
 I Hemmeligheds Gjem,
 Nei, i Alverdens Baasyn,
 Jeg drager hende frem.

Jeg vil Dig derfor bede
 Til denne Festlighed
 At holde Alting rede,
 Som Du bedst kan og veed.

See, alle dem, som bleve
 Herhid af Skjebnen ført,
 Og alle dem, her leve,
 Der bære Særk og Skjørt;

Hver Nvinde her paa Stedet,
 Med tom, med spækket Pung,
 Unødt, uforberedet,
 Smuk, hæslig, gammel, ung, —

Dem maa idag Du samle
 Mig i den store Sal!"
 Da smidskede den Gamle:
 „Den Plan er ei saa gal!"

Det er ei let at sige,
 Hvor ret i denne Sag
 Det Overordentlige
 Var i den Herres Smag.

Og gjerne, naar han turde,
 Som nu ved dette her,
 Det Sære, det Absurde
 Han blanded i sin Færd.

Ja, i det Mindste var han
 Sig tidt heel sælsomt til;
 Det syntes fast som var han
 Skabt til Comrediespil.

Nu hurtigt sammenkalde
Ved Bud, han fik at gaae,
Lod han i Salen Alle,
Som gif med Skjorter paa.

Fra Damerne, de pene,
Til Koffepigen rød,
Til den idylske Scene,
En Malkeplads frembød;

Paa hele Klassestigen
Blev der slet Ingen glemt;
Der kom selv Hønssepigen,
Forundret og beflemt.

Hvad her afhandles skulde,
De aned vistnok ei;
Jeg ellers troer, de Hulde
Var løbet hver sin Vej.

Den unge Mand i Salen
Skarpt speidende stod der,
Som Høvdingen paa Valen
Foran en samlet Hær.

Men, naar man rigtig nøie
 Saae til, man Vished vandt,
 Han søgte med sit Die
 Gen, som han ikke fandt.

Hans Fader, høist urolig,
 Sig bøied nu i Løn
 Hen mod ham, og fortrolig
 Han hvisttede: „Min Søn!

Du ængstes, som det lader;
 Fat Mod! hvi dvæler Du?“
 Han fik til Svar: „Min Fader!
 Her mangler Gen endnu!

Dog nei, der seer jeg hende
 Hift i den lysblaae Dragt,
 Hun er den, jeg vil vinde, —
 Nu er Dig Alting sagt.“

Med Tillids Smil i Diet,
 Med Haabet i sit Bryst,
 Forbindtligt fremad bøiet
 Han hævede sin Nøst:

„Et Dnsfe af min Fader,
 Som mig Befaling er,
 Gjør, at jeg flart oplader
 Mit Hjertes Løndom her.

Tu skal en Brud Dig finde,
 Saa lod hans Alvorsord,
 En huld Ledfagerinde
 Paa denne dunkle Jord;

Livsalig for dit Døie,
 Et Lys for dine Fjed,
 En Trøst i Livets Møie,
 Ved trofast Kjærlighed.

Han lod Dem sammenkalde;
 Og til mit Lykkespil
 I kjære Venner alle
 Nu Vidner være vil:

Til den, hos hvem jeg finder
 Min salig Moders Ring.
 For evigt jeg mig binder,
 For dette Ketterthing!”

En ængstlig Stilhed hviled
 I hver en Braa og Krog;
 Mens Mogle haanligt smiled,
 Hos Andre Hjertet slog.

Da traadte Een af Stinlen
 Liig Stjernen af en Sky,
 Som midt i Urtevrinlen
 Violen frisk og bly.

Dg saa — jeg vil ei bande —
 Et Raab der hørtes: „Hun!
 Forpagterens Johanne?“
 Lød det fra Alles Mund.

Hun gif saa sær forlegen
 Med Rosenblus paa Kind,
 Saa lempeligt, som Veien
 Gif op ad Fjeldetind.

Hun nærmed bly og sagte
 Sig til sin Barndoms Ven,
 Undseelig da hun rakte
 Sin lille Haand ham hen: ~

„Imorges paa min Finger
 Det Smykke her jeg saae;
 Jeg kan — hvordan den Ring er
 Mig bragt — slet ei forstaae.

Som Barn jeg saae jo ofte
 Dens glødende Rubin;
 Jeg husker nok, Du lofte,
 Den skulde vorde min.

Og nu —“ Her Kinden blegned,
 Som før var luevarm,
 Afmægtig fast hun segned,
 Men i en trofast Arm.

„Du, som har Ringen baaret,
 Dig vier jeg mit Liv;
 Dig har jeg mig udfaaret, —
 Siig, vorder Du min Liv?“

Hun svared ei, men lagde
 Sin Høire taus i hans;
 Et Ja ham henrykt sagde
 Jo hendes Dines Glands.

I du Fadren proflameerte
Den Pagt for god og ret;
Man Parret gratuleerte
Omringende dem tæt.

Den Gamle fra sit Sæde
Paa Scenen skued ned;
Fast ellevild af Glæde
Han sine Hænder gned.

Saa skiltes Sværmen atter;
Men da Hver kom til Sit,
En hidtil kuet Latter
Udtømte sig jo frit.

Dog var det ikke Alle,
Der tog sig for at lee;
Hos Nogle var der Galde,
Hos Andre Sorg at see;

Her Smerte — hisset Kulde
Var over Hjertet bragt.
At trøste dem, de Hulde,
Stod ei dog i min Magt.

Men snart de dog kom stikkende
 Med Bud fra deres Hjem:
 „Mama var sengeliggende, —
 Og Fatters Høste slem; —

Saa det var høist nødvendigt
 At de kom hjem igjen, —
 Saa var de bedt indstændigt
 Besøge Den og Den; —

De maatte see at komme
 Somsnarest nu afsted!“ —
 Snart Salene var tomme
 Og de smaa Kamre med!

Men nu ved Aarets Ende
 Gik begge unge Par
 Først rigtig lært at kjende,
 Hvor god dem Himlen var.

Ei mindre Fryd var Fatters,
 Han gik som i en Dands
 Ved Sønnens og sin Datters
 Kvadrupelallians.

Dg det maa jeg vel sande,
At lystigt til det gif,
Da han fik sin Johanne
Dg hun sin Doctor fik.

Bor Gaard blev stærkt beleiret
Af Gjæster uden Tal,
Dg her et Bryllup feiret,
Som længe spørges skal.

Slet Ingen aned rigtig
Den sæere Handels Spind;
Jeg kunde gjort mig vigtig,
Men holdt mig dog i Skind.

Der er jo mange Traade,
Som man ei røre tør,
Der er jo mangan Gaade,
Som man ei løse bør!"

„Kom med, min Ven! fra Taget
 Vi skue kan derned.
 Hvor lystigt Julelaget
 Er leiret nu i Fred.

Men derfor skulde ikke —
 Det mener Du vel med? —
 De glemme gamle Skikke
 Og gammel Trofasthed.

De juble der og græde,
 Men snart, som Du skal see,
 Vil mange Dine græde,
 Der tindre nu og lee.

Ud denne Bindeltrappe
 I Pilleren", vedblev Rop,
 „Paa vore Fødder rappe
 Vi snart kan naae derop.

Men knuse Fadet vil jeg,
 Som Barsel her det staae!
 Jeg helmer ikke, til jeg
 En bedre Hævn kan faae."

Han sparked det med Foden,
 Da brast den fede Grød,
 Af gule Smør da Floden
 Ud over Fadet flød.

Rop slog de bitte Hænder
 Forbauset mod sit Bryst,
 Og raabte: „Af, nu ender
 Dog Alt med Fryd og Lyst!

Den lille Koffepige
 Har Smørret ikke glemt;
 Jeg seer, at det sig lige
 Paa Bunden havde gjemt.

Det var ei for at drille
Mig, eller drive Spot,
Dit fromme Sind, Du Lille!
Betaler jeg Dig godt.

Huusjomfruen skal sove
Og Caro holde Mund,
Naar Du og Jens vil vove
At tales ved en Stund.

Huusherrens Skrin og Punge
Skal aldrig blive lænds;
Og hun, den stakkels Unge,
Skal saamen faae sin Jens!"

A n m æ r k n i n g e r .

Fra Ludvig Bødtker. Aftrykt her med Forfatterens Til-
lædelse.

Den Sidste paa Skandsen. Skrevet i Foraaret 1865. —
Hunden, „Piil“, tilhører en høit agtet Officier i Hæren.

Henrik Pingel, født d. 3die Januar 1838 i Kjøbenhavn,
faldt d. 29de Juni 1864 i en Træfning ved Arnkilsøre
paa Als.

Berner. Til sjette Romanze er et Motiv laant fra en
Folkevise. See Nyerup og Rahbek: Udvalgte danske
Viser, 4de Bind, Pag. 43—45.

Pag. 272. I stærke Ord, i Urter og i Stene, — in verbis
herbis et lapidibus omne medicamen.

Pag. 320. „Hid = og = did“ d. e. Kors, hvilket Ord Nissen
ikke tør udtale.

ANMERKUNGEN

Die folgenden Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

Die Angaben sind nach dem Stande der Wissenschaft vom Jahre 1881.

